

ВЕРОНИКА ХОЛ

БАРД

ДЕВИЩАТА И ЗВЯРЫТ

...роман, който кара
читателя да обръща
с нетърпение страница
след страница
до самия край."
Джесика Сен Клер

Вероника Хол

Девицата и звярът

Пролог След тежък ден Лондон, 1655

– Малко вино, любов моя? – измърка нежният глас.

С вързани за таблетите на леглото ръце и крака, той само я заплю и получи нов болезнен удар от ниския, набит мъж до нея.

– Хайде де – подкани го тя. – Не си човек, който би отказал чаша вино.

– Не ми харесва компанията – отвърна той. Мъчеше се да не обръща внимание на болката, която измъчваше цялото му тяло. Милостиви Боже, нима само преди няколко часа двамата с тази жена се бяха наслаждавали на мекотата на леглото, към което сега беше прикован? Плътта му още носеше следите от страстта, с която тя бе впивала ноктите си в него.

Камерън Бюканън просто не можеше да повярва, че е бил измамен толкова лесно. Тази коварна, лъжлива кучка имаше рядък талант на актриса. Беше изиграла докрай ролята си на вярна роялистка. Нито за миг не беше заподозрял, че може да е шпионка на омразната република на Кромуел, решена да убие краля, комуто той служеше.

За него нямаше никакво значение, че не беше единственият мъж, измамен от нейната хитрост. И други й се били доверявали и платили с живота си, ликуващо му се похвали самата тя.

Кам сви едрите си юмруци. Никога не беше удрял жена, но ако му се удадеше възможност, тази коварна мръсница щеше да е първата. Ала разбираше, че едва ли ще има възможността да го стори, защото сигурно скоро щеше да бъде мъртъв. Като доверен агент на законния крал Чарлз Стюарт, Кам знаеше имена, кодове, шифри. Стойността на живота му се измерваше с информацията, която му бе известна. Ако някой успееше да я изтръгне от него, животът му вече не би струвал и пукната пара.

„Е – мислено се закле Кам, – проклет да бъда, ако предам своя крал.“

Фейт Белами си наля още един бокал вино. Докато наблюдаваше с лукаво присвити очи мъжа върху леглото, тя усети прилив на егоистично и всъщност недостойно съжаление, че тази сутрин за последно бе

изпитала насладата да лежи в прегръдката на Камерън Бюканън. Боже Господи, та той беше любовник и половина. С него беше тъй лесно да забрави за задачата си поне за малко. Но на нея дори през ум не й минаваше, че може да се върне към мизерния живот, който бе водила преди да стане шпионка. Републиката на Кромуел плащаше твърде добре. Последният й съпруг не й бе оставил нищо друго освен дългове. В битката между Парламента и краля този глупак бе застанал на страната на губещите.

Фейт се усмихна. Тя не беше допуснала подобна грешка. Сега живееше охолно редом с победителите.

– Накарахте ли го вече да проговори?

Тя обърна глава към вратата и видя на прага един строен мъж. Облеклото му бе аскетско, типично за пуритан.

Тъмните му очи се насочиха към голия мъж върху леглото и той се приближи към него. Изглеждаше напълно спокоен. И тогава, внезапно, без предупреждение, замахна и удари силно Кам по лицето.

– Предател! – извика мъжът и след това му обърна гръб. – Затворникът ще дойде с мен.

– Не – възрази Фейт.

– Как смеете да ми възразявате?

– Той е мой.

– Той е враг на Републиката и като такъв трябва да отиде в затвора, докато дойде време да бъде съден. Този мъж, когото сте задържали, госпожо Белами, не е обикновена личност.

– Мислите ли, че не знам това? – отвърна тя.

– В такъв случай трябва да ми бъде предаден.

– Не. – Фейт положи ръка върху гърдите на Кам, прокарвайки пръсти през меките златисти косми, които покриваха кожата. – Заклела съм се, че ще изтръгна информация от Бюканън, и ще го направя.

– Вашите задължения приключиха, госпожо Белами – настоя мъжът.

В очите й проблесна алчност.

– Беше ми обещана солидна кесия пари, ако успея да го накарам да проговори и да съобщи това, което му е известно.

– Но нали казахте, че не е издал нищо – възрази мъжът.

Фейт облиза устните си по начин, който предизвика тръпка на отвращение у мъжа, застанал до нея.

– Все още не съм започнала истински. Гледайте, ако искате – изрече тя с глас, в които отново се бяха появили мъркащите нотки. И,

подвикна: – Стайлс!

Пълният, набит мъж, който търпеливо чакаше а сянката на леглото, пристъпи напред.

– Да, госпожо?

– Досега бяхме твърде любезни към нашия шотландски приятел. Време е да променим отношението си. – Фейт посочи дясната ръка на пленника.

Стайлс кимна в отговор, мълчаливо хвана завързаната ръка на Кам и започна методично да чупи пръстите му един по един.

От изранените устни, които Кам прехапа здраво, за да не извика от острата болка, започна да се процежда кръв.

– Колко жалко – изрече сякаш на глас мислите си Фейт и се наведе да целуне здраво стиснатия юмрук на другата му ръка. – Ръцете му са толкова красиви и способни да дарят райско блаженство на всяка жена.

Мъжът с вид на пуритан впи поглед в сапфирено-сините, в този миг забулени от болката очи на затворника.

– Искаме да узнаем имената на останалите, които в заблудата си споделят твоята вярност към краля. Нима не знаеш колко глупаво е да подкрепяш монархията и особено властта на Чарлз Стюарт? Признай грешката си. Кажни ни това, което искаме да узнаем, и може би ще пощадим живота ти. Други вече загинаха заради безполезния си опит да върнат Чарлз Стюарт на трона.

Кам вече знаеше за отделните групи бунтовници, които бяха въстали през март същата година. Вместо обещаните легиони бойци, само шепа мъже се бяха опитали да се опълчат срещу управлението на републиканците. Опитът им бе претърпял пълен провал, едни от бунтовниците бяха хвърлени в затвора, а други срещнаха смъртта. Самият той беше натоварен със задачата да разбере името на предателя. Знаеше се, че по някакъв начин агенти на Кромуел бяха проникнали в организацията на роялистите, известна под името „Заговорът на мълчанието“. И ето че сега беше открил един от предателите на каузата – красиво лице, което криеше престъпна душа.

– Изглежда, ще трябва да дадем по-сериозен урок на нашия гост. – Фейт отново положи ръка върху тялото на Кам, леко прокара пръсти по мускулите на гърдите му и продължи надолу, галейки плоския му корем с ласката на влюбена жена, докато пръстите ѝ не обхванаха плътно в шепа мъжката му гордост.

– Нима искаш да го кастрираш? – изумено попита мъжът до нея.

– Не – нежно изрече тя, пусна белега на мъжествеността на Кам и

зашепна изкусително в ухото му: – Искаш ли да си признаеш?

Мълчанието беше единственият му отговор.

– Жалко, че си толкова упорит, глупав мой шотландецо. Нима мислиш, че твоят любим крал, този развратник, би проявил същата грижа за теб, ако ролите ви бяха разменени? – Фейт не го остави да й отговори. – Разбира се, че не, Кам... – Ласкавите нотки отново се появиха в гласа й. – Не ме принуждавай да продължа.

Кам впери поглед в нея. Фейт можеше да прочете презрението в тези студени сини очи.

– Да, решението си е твое... Стайлс! – Ръката й посочи десния крак на Кам.

Вик на болка изпълни тясното помещение, преди затворникът да успее да го потисне. Сълзи бликнаха изпод клепачите му от силния удар на ковашкия чук, който се стовари върху коляното му. Костите му бяха натрошени.

– Достатъчно – изрече другият мъж с глас, който издаваше отвращение. – Званието му и общественото му положение изискват по-добро отношение.

– Да не мислите, че капитан Феърчайлд щеше да го пощади? – попита жената. – Та именно той ми заръча да му осигурия информацията.

– Не мисля, че той би желал да осакатите човек, който би бил от полза за нас. – Мъжът пак погледна затворника и почувства как стомахът му се бунтува, а устата му се изпълва с горчивия вкус на жлъчен сок. – Прекратете с тези мъчения, докато не поговоря лично с капитан Феърчайлд.

Фейт се усмихна.

– Давам ви един час, господин Ковингтън. Напълно достатъчно време, за да си осигурите писмена заповед от капитан Феърчайлд. Само това би ме убедило, че сте в правото си да ми отнемете пленника.

– Тогава ще се върна след час. – И Ковингтън излезе от стаята.

– Имате ли още нужда от мен, госпожо? – попита Стайлс.

Тя го отпрати с кимване. Стайлс излезе, тътрейки крака, и остави Фейт и Кам сами в малката стая.

– Не исках да те нараня – каза тя, придърпа един стол и приседна край леглото.

Кам изкриви устни в язвителна усмивка и пое дълбоко дъх. Болката го прониза от глава до пети.

– Простете, но ми е трудно да повярвам на думите ви, госпожо Мръсница. – Сините му очи излъчваха хладно презрение. Гневът му

надделя над чувството за предпазливост. – Това, че изобщо преспях със същество като вас, е извън всякакво разумно обяснение.

Фейт се сви, сякаш думите му я нараниха физически.

– И все пак, любезни ми господине, вие харесахте това, което ви поднесох.

– Не повече, отколкото съдържанието на нощното гърне, скъпа. – Той се изсмя. – А и цялата работа не значеше нищо повече – просто начин да се облекча. – Сега думите бяха единственото му оръжие и той беше решен да го използва докрай.

Фейт сви нокти като граблива птица. Беше готова да издере това красиво лице, с радост би разкъсала плътта му заради думите, които бе изрекъл. Щеше да го накара да плати за това. Да, щеше да го стори.

В следващия миг горещата й ярост бе изместена от хладната решимост за мърт.

Тя се изправи и отблъсна стола назад с преднамерена методичност. Денят беше мразовит и в огнището гореше огън. Тя щеше да е единствената жена, която Бюканън щеше да помни до края на злощастните си дни. И последната жена, която с желание бе споделила ложето му. Той щеше да носи белега от нея до гроб.

Фейт взе ръжена, пхна го в пламъците и започна да наблюдава как металът постепенно се зачервява.

„Копеле!“ – помисли си тя и извади ръжена от жарта. Обърна се и се изправи лице в лице с мъжа на леглото.

Кам следеше с нарастващ ужас приближаването й, без да откъсва поглед от спокойното й лице и от нажежения връх на ръжена.

После чу вик от непоносима болка, без да осъзнава, че този нечовешки звук се изтръгва от самия него. И загуби съзнание.

Част първа Поразяващ като мълния Лондон, 1662

Глава първа

„Защото никои никога не е намразил плътта си...“

Иронията, която Кам долови в тази фраза, изкриви плътните му устни в присмехулна гримаса. „Не е намразил.“ Той мразеше всичко и всички, и най-вече плътта на жените. Това бяха слова за глупци и поети, а той не спадаше към тях.

Една жена, обзета от мъст, бе опустошила част от душата му, тази част, която би могла или би искала да дарява любов, а и ако трябваше да бъде откровен, нищо от досегашния му опит не му даваше и най-малкото основание да вярва в тази лъжа, наречена любов между мъжа и жената. Страст – да, тя беше нещо разбираемо. Алчност, желание да притежаваш. Склонен беше да приеме сковаващата студенина на това чувство.

А любовта? Тя бе просто детска приказка за хора, които не познават нищо по-добро. Не беше преживяване, достойно за вниманието на един мъж, особено за мъж като него. Кам бе виждал и вършил много неща, докато се водеше битката за възвръщането на Чарлз Стюарт на престола и за възстановяването на монархията. Беше постигнал основната си цел – неговият крал отново бе на английския трон, който му принадлежеше по право.

Камерън хвърли поглед към мургавия мъж, облечен в кадифе и коприна – своя господар и повелител. Жената, застанала непосредствено до Чарлз Стюарт, облегната на ръката му, бе чувствената Барбара Палмър, графиня Касълмейн, прочутата любовница на краля.

Именно заради своя крал той беше тук и участваше в този фарс. Друг белег за кралското благоволение към него беше големият сапфир, положен в плътен златен обков, който носеше на лявата си ръка. Рано тази сутрин, докато закусваше, сапфирът му бе предаден от един слуга.

Кам си припомни как бе отворил кадифената кесия и бе извадил подаръка. Беше се полюбувал на изработката и чак тогава бе забелязал надписа от вътрешната страна.

– Надписът гласи: „С благодарност: Carolinus Rex“ – изрече един гърлен глас откъм вратата.

– Ваше величество! – Кам се надигна от стола, за да се поклони на краля.

– За Бога, Кам, седни си на мястото. Няма нужда да спазваш всички церемонии с мен.

– Както желаете, сир – отвърна Кам и седна.

Чарлз се поразходи из стаята.

– Добре ли си тук?

– Да – отвърна Бюканън. – Кой не би бил доволен в покои като тези? – Огледа мебелираната изцяло наново стая, която бе получил в двореца Уайтхол – важно свидетелство за вниманието на краля към него. Много добре съзнаваше, че дворът е пълен с мъже, а и с жени, които му завиждат и за положението, и за благоразположението на Чарлз.

Да, Кам ценеше лоялността на краля. Като трети син на шотландски граф, без право на наследство върху земите му, той беше принуден отрано сам да се бори за успех и богатство. Сега беше богато възнаграден за заслугите си към Чарлз Стюарт.

Горчива усмивка изкриви устните му, прекъсвайки нишката на спомените. Някога той беше младеж, изпълнен с желания и мечти, младеж, неосъзнал горчивата истина, че животът често поднася изненади.

– Щастлив ли си? – попита Чарлз и си наля вино. После седна срещу Кам и втренчи в него тъмните си очи, скрити зад тежки клепачи.

– Благодарен съм на Ваше величество за всички дарове, с които ме обсипахте.

– Не питам за това – отвърна Чарлз.

Кам реши, че няма смисъл да се преструва пред своя крал. Чарлз Стюарт беше твърде проникателен, а и трябваше да притежава това качество, в противен случай отдавна да се бе простил с живота.

– Доволен съм.

– За Бога, що за рядко срещано състояние в това кралство – промърмори кралят, надигна се от стола и се загледа в огъня, който бавно догаряше зад решетката на камината. – Понякога си мисля, че би трябвало да съм магьосник, а защо не дори и великият Соломон, за да задоволя всички прищевки, с които ме засипват всеки ден. Някои представители на знатен род искат да им бъдат възвърнати всички земи и титли, независимо от това, че вече са притежание на друга фамилия. Други искат пари за славната си служба на короната. – Чарлз протегна големите си ръце и разпери пръсти над огъня, за да улови топлината му. –

Всички, изглежда, смятат, че хазната на Англия, а и моите ковчезета, са претърпани с пари. А аз правя каквото мога.

Кам разбираше положението на краля. Виждал бе достолепни мъже да молят за възвръщане на изгубените си богатства и титли, да обсаждат краля с искания за пари и влияние. Знаеше, че Чарлз е човек, който иска да помогне на приятелите си, да ги възнагради за жертвите, които са направили за него. И все пак изискванията им бяха твърде големи, а исканията – прекалено много.

Кралят се извърна и седна пак. Заговори с искрен, дрезгав от преизпълващите го чувства глас.

– Никога не ще мога да ти се отблагодаря истински.

– Ваше величество добре знае, че не ми дължи нищо. Сторих това, което трябваше.

Чарлз се усмихна.

– Мисля, че подценяваш заслугите си към мен, приятелю. Но смятам – изрече той, усмихвайки се все по-широко, – че да ти дам за жена не коя да е, а Мариса Фицджералд, е най-красноречивият начин да ти покажа признателността си. Освен това предпочитам именно тя, а не някоя друга да стане твоя жена. Малко младоженци могат да се похвалят с толкова богата булка.

– Ваш покорен слуга и в този случай, както и във всичко останало.

Чарлз го погледна учудено изпод дебелиите си черни вежди.

– Нима?

– Е, може би не чак толкова покорен – позасмя са Кам.

– Честен човек си ти, Камерън Бюканън.

– Глупаво би било да бъда друг спрямо Ваше величество.

– И все пак, желая ти щастие с тази женитба. Зная, че може и да не е това, което си желал. Но понякога всеки мъж трябва да склони глава пред повелите на политиката, без значение колко високо стои.

Кам кимна разбиращо. Знаеше, че кралят също скоро щеше да се жени за португалската принцеса Катерина.

– Изпратих огърлица, която да подхожда на пръстена на бъдещата ти съпруга, заедно с бележка, че „бихме били много щастливи“, ако тя я носи по време на венчавката си тази вечер. – Кралят се изправи, в тъмните му очи проблесна весело пламъче. – Трябва да се връщам при Барбара. До скоро виждане – сбогува се той и напусна стаята.

Гласът на епископа върна Кам към действителността.

Пламъците на благоуханните свещи потрепваха в малкия параклис на двореца Уайтхол и хвърляха меката си светлина върху присъстващите на сватбената церемония.

Булката стоеше неподвижно, застинала, заслушана, както и младоженецът, в думите, които епископът редеше с напевен глас. Мъчеше се да съсредоточи мислите си само върху церемонията, но те наново се връщаха към разговора ѝ с нейната баба предишния месец.

– Имаш късмет, мило момиче, че Негово величество е сметнал за редно да зачете желанието на моя син Деран – каза старицата, чието лице все още носеше спомена за красотата ѝ на младини, въпреки че тя беше на осемдесет години. Тънките ѝ устни се извиха в усмивка, примесена с горчивина. – Той беше достатъчно мъдър, за да ти осигури опеката на краля, в случай че нещо стане с него или с твоите братя. Сега претенциите ти за имението и титлата ще бъдат признати за законни и справедливи... Да – продължи Барбара Елизабет Тримейн Фицджералд, вдовстващата графиня Деран. – Той имаше думата на крал Стюарт, с неговия подпис и печат. Сега никой не би се осмелил да оспорва правата ти.

Искрящите ѝ зелени очи, които бе предала в наследство на единствената си внучка, все още носеха блясъка на фино полирани смарагди. Графинята хвана ръката на Мариса.

– Изглежда, Негово величество иска нещо в замяна за това, че признава твоите права на наследница. Желанието на краля е да се омъжиш за един от фаворитите му.

Мариса не бе изненадана. Добре знаеше на какви големи имения е собственичка и колко много пари притежава. Тя беше последната издънка на рода си в Англия. Имаше достатъчно представа от политика и съзнаваше, че с подобно наследство би могла да се омъжи само с благословията на краля. Единствено неговата заповед щеше да я заведе под венчилото. Но кой беше избраникът? Какъв беше той?

Девојката продължи да си задава тези въпроси през седмиците след пристигането си в Лондон. След като се настани във величествената си къща на улица Странд, Мариса реши непременно да открие какъв е човекът, за когото щяха да я омъжат.

Когато обаче се присъедини към дворцовата свита, откри някакво всеобщо нежелание да ѝ бъдат дадени каквито и да било сведения за бъдещия ѝ съпруг. И тъй като клоуките бяха главното удоволствие в двореца, Мариса очакваше да се добере до пикантна подробност или случка. Дори кралят ѝ каза единствено това, че бъдещият ѝ съпруг е „най-довереният приятел на Наше величество“.

Щом като бе така, защо този „най-доверен приятел“ не беше в двора? Какво криеха от нея?

Единствените подробности, които успя да научи, сподели с нея един от придворните. На празничната вечеря, организирана в нейна чест от един братовчед на майка ѝ, Мариса тихо се измъкна от залата за гости, за да глътне малко свеж въздух, влезе в градината и се озова лице в лице с мъжа, който седеше до нея по време на вечерята.

– О, лорд Хартуел – любезно каза тя.

– Ваш покорен слуга, графиньо – отвърна той с елегантен поклон.

Мариса усети пламналия му поглед, вторачен в деколтето на корсажа ѝ.

– Както разбрах, вие искате да научите нещо повече за Бюканън? – попита той.

– Просто съм любопитна да узная къде се намира той сега, милорд – отвърна Мариса и се поотдръпна от него. – Струва ми се странно, че не съм видяла човека, за когото трябва да се омъжа.

– И едва ли ще го видите, миледи.

– Защо казвате това, милорд?

– Наричайте ме Томас, скъпа. – Той се приближи, принуждавайки я да отстъпи назад, за да избегне допира му. По този начин обаче тя се оказа още по-близо до студения каменен зид, който обграждаше градината. – Милостиви Боже, как може да ви прахосват за създаване като Бюканън! – Похотлива усмивка изкриви малката му уста. – По-добре би било да приютите в леглото си мъж, който знае как да достави удоволствие на една девица.

– Господине, вие се забравяте – изрече Мариса с леден тон.

– Хайде, сладка моя, нека бъдем искрени. Не бива да се стесняваш от мен. Разбирам желанието ти за дискретност, но...

Мариса не можеше повече да търпи този невъзпитан и невеж грубиян.

– Дискретността няма нищо общо с това. Отдръпнете се, казах!

За Бога, дотегнали ѝ бяха мъжете, които бе срещала, откакто дойде в Лондон. Изглежда, че всичко, което тези галантни кавалери желяеха, бе тяло, готово да се отдаде на плътски забавления, и хубавичкото лице. Те се кланяха, ласкаеха, ухажваха – и всичко това с едничката цел да я примамят в леглото си. Мариса дори не им се сърдеше – та кой би могъл да се сърди на тези недорасли момченца, увлечени в игрите си? Но презираше глупашките им развлечения и преструвки.

Допирът на лепкавата от пот ръка на Хартуел върху нейната я

накара да избухне.

– Как се осмелявате да ме докосвате? – извика тя. – Веднага ме пуснете!

Погледът на Мариса се спря върху ръката на натрапника. Десницата му беше бледа, отпусната, с къси пръсти, приличащи на дебели крен-вирши. Разтърси я тръпка на отвращение.

– Да не мислиш, че ще ти хареса докосването на твоя як шотландец? – Смахът му прозвуча жестоко. – Ела сутринта след женитбата си, защото сигурно ще ти се ще да те яха истински мъж.

– Ако това се случи – отвърна Мариса, като сведе очи, за да прецени собствената му мъжественост, след което погледът ѝ, твърд като камък, се спря право върху лицето му, – поне ще знам къде не бих търсила мъж.

– Надменна кучка – презрително изрече Хартуел, завъртя се елегантно на пета и се озова право срещу рапира, насочена към гърдите му.

– Бих ви препоръчал бързо да поискате прошка от графинята, милорд, защото в противен случай ще бъда принуден да ви дам така необходимия ви урок по добро държание.

Мариса видя как и без това изпъкналите очи на Хартуел се облециха. Страхът от острието на рапирата бе ясно изписан върху лицето му.

– Моля, простете ми, графиньо. – Хартуел преглътна с мъка и побърза да добави: – Не исках да ви обидя.

Мъжът с рапирата кимна леко.

– Отличен избор, Хартуел. Ти наистина си мъдър човек, защото графиня Деран не само е годеница на Бюканън, но е роднина на рода Килрун от Ирландия, както и на Рейвънсмур от Уелс. Би било глупаво да ги гневиш. Или пък да гневиш мен – добави той меко.

– Разбирам – изрече Хартуел с хрипящ, снижен до шепот глас. И щом острието бе отпуснато надолу, избяга.

– Ваш покорен слуга, миледи – каза мъжът, прибра рапирата в ножницата и отправи лек поклон към Мариса.

Тя го награди с най-очарователната си усмивка.

– Благодаря ви за любезността и най-вече за това, че ме отървахте от този досадник.

– За мен беше удоволствие, миледи – отвърна той. – Хартуел е грубиян и страхливец, и трябва да му се дръпне един хубав бой. Съжалявам единствено, че не можах да му дам урока, който заслужава. – И той се поклати отново.

– Моля ви, господине, бих искала да узная името на честния човек,

който ми се притече на помощ. Сигурно не ще ми откажете, след като самият вие знаете толкова много за мен – настоятелно изрече Мариса, завладяна от неподправено честното му изражение. Припомни си, че го бе видяла да влиза в гостната точно когато самата тя излизаше. Облеклото му контрастираше рязко с ярките като на паун цветове на одеянието на Хартуел. Дрехите му бяха тъмни, а дългата му кестенява коса явно беше неговата собствена, а не перука, каквито носеха мнозина от мъжете.

– Ковингтън, лейди Деран. Джейми Ковингтън.

Мариса протегна ръка и Ковингтън я поднесе към устните си.

– Цена вниманието ви, сър.

– Това не беше нищо особено, миледи. Щастлив бях да ви се притека на помощ.

Той и предложи ръката си, за да се опре на него.

– Ще ми позволите ли да ви придружа до къщата?

Мариса го удостои с ослепителна усмивка.

– Ще ми бъде много приятно.

След няколко крачки той се спря.

– Мога ли да ви дам един съвет, графиньо?

– И какъв ще бъде той, моля? – попита тя, разтваряйки със замах ветрилото си.

– Не разпитвайте повече за човека, за когото ще се омъжвате.

Мариса рязко затвори ветрилото си и втренчи поглед в Ковингтън.

– И защо да не го правя?

– Защото е добре сама да го прецените.

– А вие познавате ли го?

Сега беше ред на Джейми Ковингтън да се усмихне.

– Да, миледи, познавам го. Достатъчно добре.

– И няма да ми кажете нищо?

– Само следното: Камерън Бюканън е горд човек. Не си позволявайте да забравите това, защото в противен случай всичко ще бъде загубено преди още да е започнало – каза той.

Тайнствените слова на Ковингтън отново изникнаха в съзнанието на Мариса, когато тя вдигна очи към мъжа, застанал до нея. Светлината на свещите обливаше с топъл блясък едната половина на лицето му. В профил носът му, нито къс, нито дълъг, беше орлов. Под шапката с широка периферия, украсена с извито перо, златистата му коса се подаваше

на гъсти вълни, които се разстилаха върху бялата дантелена яка на ризата и достигаха до кадифения жакет. Цветът на шапката и на жакета му подхождаше на дълбокия, наситен цвят на пръстена, който той носеше на лявата си ръка – сапфирено-син. Тя отбеляза със задоволство, че същата тази ръка, която държеше дъбов бастун, украсен на върха със златна фигурка, беше едра, с дълги, тънки пръсти. Беше по-висок от нея, макар и не толкова висок, по нейна преценка, колкото краля.

Тъглчетата на устните ѝ разцъфнаха в благодарна усмивка. Мъжът, когото вземаше за съпруг, беше мъж в разцвета на силите си, красив като ангел. Гласът му, повтарящ словата на епископа, беше ясен и гърлен, със съвсем лек шотландски акцент.

Трепет премина по тялото ѝ, когато той произнесе: „Ще бъдат двамата една плът“. Гази нощ, след вечерята, давана в тяхна чест от краля и лейди Касълмейн, те щяха да започнат брачния си живот. Двама непознати, които ще трябва да делят общо легло, да сплетат телата си в едно. Мариса знаеше какво се очаква от нея тази нощ. Майка ѝ, щастливо омъжена повторно за съсед на братовчеда Килрун, я беше подготвила за това. Някои неща Мариса знаеше и от братовчедка си Браяна, сестрата на Килрун, самата тя отскоро вдовица и нейна компаньонка след завръщането ѝ в Англия.

Докосването му беше толкова леко, че тя дори не усети пръстена, който свързваше съдбите им, да се плъзга по пръста ѝ.

– И което Бог е съчетал, човек да не разлъчва.

Съпругът ѝ, който отсега нататък щеше да носи древната титла, за последен път принадлежала на нейния баща, бавно пристъпи напред, излизайки от полумрака на църквата.

Усмивката, с която го очакваше, застина върху лицето ѝ. Мариса потисна възгласа, който се надигна в нея. Милостиви Боже, що за човек стоеше пред нея? Това ли беше човекът, на когото току-що бе врекла живота си?

Светлината разкри онова, което сенките бяха скривали. Красота и грозота едновременно. Небе и ад. Дясната страна и шията на съпруга ѝ бяха обезобразени от страшни белези. Черна превръзка закриваше окоето му. Мариса сведе поглед. Дясната му ръка също бе ужасна – сгърчена и съсухрена като черен корен.

Той пристъпи към нея и тя с ужас видя, че е куц.

– Красавице. – Гласът му бе леден. – Няма ли да целунете своя звяр?

Глава втора

Той почувства допира на хладните ѝ устни върху своите като нежното докосване на лек ветрец. Тя се владееше напълно; с нищо не издаде това, което – той бе сигурен – изпитваше. Никакви външни признаци на отвращение и погнуса не помрачиха хубавите ѝ черти. „Да – помисли си Камерън, – тя наистина е хубава девойка, достойна за жена на самия крал.“

Чарлз – Барбара Палмър го държеше под ръка – положи десницата си върху рамото на Кам:

– Много добре, приятелю. Гордеем се с теб. – После се обърна към Мариса: – Много сме доволни и от вас, графиньо. – Наведе се и положи целувка върху нежната буза на девойката. И с топла усмивка и весело проблясващи тъмни очи добави: – Оказвате ни чест като носите подарък ни.

– Вие сте този, който ме удостоява с честта си, Ваше величество – усмихна се Мариса, повдигна ръка и докосна с връхчетата на пръстите си красиво шлифования скъпоценен камък.

– Хайде, нека да започваме вечерята – подкани ги Чарлз и заедно с Барбара поведе гостите към трапезарията. Тя прошепна на ухото му нещо, което го разсмя от все сърце.

– Изглежда, че графиня Касълмейн все още властва над чувствата на Чарлз – изрече един глас зад гърба на Кам.

За изненада на Мариса гласът принадлежеше на Джейми Ковингтън. Тя се досети, че той вероятно бе стоял непосредствено до Камерън Бюканън през цялата церемония. При по-обичайни обстоятелства тя може би щеше да обърне по-голямо внимание на хората и на останалите подробности около себе си. Тази вечер обаче съвсем не беше обикновена.

– Така си е – съгласи се Камерън, като се извърна леко към Джейми. – В това отношение нищо не се е променило от времето, когато напуснах двора преди няколко месеца. Лейди Касълмейн е като екзотична подправка, която, щом веднъж си вкусил, не ще забравиш лесно.

Забележката от страна на съпруга, за когото току-що се беше омъжила, накара Мариса да спре. Загледа го замислено. Дали не беше опитал прелестите на любовницата на краля? Мариса знаеше, че верността не е на особена почит в кралския двор. Тук, сред великолепието и разкоша на възстановената монархия, мъжете и жените свободно

задоволяваха всеки свой каприз в играта на любов.

– Мога ли да поздравя и двама ви? – попита Джейми, като целуна ръка на Мариса. – Желая ви щастие във всичко.

– Благодаря ви, сър – отвърна Мариса. – Признавам, че не очаквах да ви срещна отново толкова скоро.

Кам повдигна озадачено едната от русите си вежди.

– Вие двамата сте се срещали и преди?

– Да, Кам – каза Джейми. – По време на една малка вечеря в чест на твоята съпруга преди няколко седмици.

– Странно, че си забравил да го споменеш пред мен – отбеляза Кам и стисна бастуна си. Твърде дълго беше стоял прав и болката се обади, пронизвайки крака му. – Елате, миледи – подкани той Мариса с глух глас, в който прозвучаха нотки на раздражение. – Не бива да караме Негово величество да чака. – Изправи снага и подаде лявата си ръка на Мариса.

Тя колебливо положи ръка върху ръкавицата на съпруга си и усети силата му под меката кадифена тъкан.

Когато един от лакеите напълни отново чашата му, Кам за момент вдигна очи. Седеше на единия край на масата от черешово дърво, отлясно на графиня Касълмейн, Джейми седеше срещу него, младоженката беше в другия край на масата, до краля. Отпивайки от виното, Кам се възползва от възможността да огледа по-внимателно жена си. Изглежда, беше развеселена от нещо, което бе казал Чарлз, защото Кам чуваше веселия ѝ смях – звучеше нежно и искрено, а не беше фалшив кикот, целящ да омилостиви или да поласкае краля. Кестенявата ѝ коса бе подредена красиво около шията, тежките къдрици се спускаха над ушите, едва докосвайки нежните разголени рамене. Кремавият оттенък на перлите, които носеше около врата си и на ушите, подсилвайше млечната белота на кожата ѝ. Гръдта ѝ, която се надигаше и спускаше при дишането ѝ, привлече погледа му. Очите му се спряха на скъпоценния камък, положен върху нея. Колко добре ѝ стоеше тази рокля в наситенорозово! За Бога, тя беше безупречна. И беше негова, можеше да я има, да я държи в прегръдките си. Ръката му стисна здраво тънкото крехко столче на чашата.

От толкова време не беше спал с жена.

– Красива е – каза Джейми, забелязал как Камерън гледа младата си жена.

Пръстите му отпуснаха чашата при звука на приятелския глас, който прекъсна болезнените му мисли. Отпи голяма глътка – чувстваше нужда от някаква, макар и временна утеха.

– Да, прав си – съгласи се той. Хвърли още веднъж поглед към нея и забеляза, че тя почти не е хапнала от изобилните ястия. Кралските готвачи бяха направили чудо наслада както за очите, така и за стомаха.

Имаше риба, птици, дивеч и какви ли не сладкиши, които биха съблезали и най-големия въздържател. Може би тя беше твърде деликатна и нямаше добър апетит. Не, от друга страна, не приличаше на крехко дете, което се нуждае от усилено хранене. По-вероятно беше тази вечер да няма желание за ядене. Възможно ли бе очакваната брачна нощ с него да разваля апетита ѝ? Добри мисли, няма що – да си представя, че физиономията му е в състояние да отнеме желанието за ядене на една жена. Той хвърли поглед към любовницата на краля. Очевидно за нея това нямаше значение, защото тя се хранеше с явно удоволствие.

– Ще трябва да ми кажеш как точно се запозна с жена ми, Джейми.

– Беше на неофициална вечеря, дадена от един от роднините на майка ѝ. Пристигнах късно, но все пак навреме, за да я видя как напуска компанията и как един човек я последва.

– Кой?

– Хартуел. Изглежда, беше си въобразил, че може да я има. Смяташе да се възползва от благоволенieto ѝ. – Джейми се усмихна широко. – Аз просто се намесих и го накарах да разбере, че грешил.

Проклетие! Кам изруга наум, чувствайки как го изпълва безсилен гняв. Беше време, когато славата му на човек, който умело си служи със сабята, бе достатъчна, за да не позволи на никого да предизвика гнева му. А сега всеки можеше да му се подиграе. И с какво би могъл да отвърне самият той? Яростта го прерязва като бръснач. При толкова красива жена като Мариса Фицджералд Хартуел една ли щеше да бъде единственият, който би му нанесъл обида.

– Хартуел е досадно магаре – намеси се Барбара. – Без съмнение не е могъл да устои на чара на една девица от село. – Шегуваше се. Сините ѝ очи се впиха в Камерън. – Тази нощ едва ли ще ти достави удоволствие, Кам. Мили Боже! – Барбара изви поглед към тавана. – Тя, изглежда, е от онези девойки, които припадат само като видят оголената мъжка шпага.

Безцеремонните забележки на графиня Касълмейн накараха Кам да се усмихне. Той харесваше Барбара, защото тя не се преструваше на подобра, отколкото е; беше чувствена жена и се гордееше с това.

Удоволствията запълваха живота ѝ. Беше красива и безскрупулна. Вече беше дарила краля с един син и сега носеше второ дете от него в утробата си. Харесваше положението си на куртизанка в двореца, беше ухажвана от мнозина заради влиянието си върху краля. Можеше да бъде както предан приятел, така и безмилостен враг. Тя единствената жена от свитата на краля, която не се бе отвърнала с уплаха и отвращение при вида на обезобразеното лице на Кам. Той ѝ беше благодарен за това. Както и за щастието, с което даряваше Чарлз. Тъй като бе споделял изгнаничеството на краля, Кам добре знаеше колко малко са щастливите мигове в живота – когато ги има, човек здраво се вкопчва в тях, за да им се наслади.

– Кълна се в Бога – продължи Барбара, – девствеността наистина е нещо твърде досадно. Бях много доволна, когато се отървах от моята. – Тъмносините ѝ очи се забулиха в спомени. – Желая ги всичко хубаво обърна се тя към Кам и за миг положи ръката си върху неговата. – Но се обзалагам, че те очаква студено легло. Тази красавица ми се струва твърде кротка за звяр като теб – добави тя с обич в гласа.

Камерън не се засегна от думите на Барбара, защото знаеше, че тя не иска да го обиди. Иронична усмивка пробяга по устните му. Това, което нито Барбара, нито жена му можеха да знаят, беше, че звярът в него бе завинаги окован в тъмните кътчета на душата му. Никакъв физически акт не би могъл да разклати решетките, които грижливо бе издигнал сам.

– Какво мислите, миледи? – попита Чарлз.

– За кое, Ваше величество? – отвърна Мариса.

– Добре знаете какво имам предвид. Какво мислите за мъжа, когото ви дадох за съпруг.

Мариса избърса устни с фина дантелена салфетка.

– Честно казано, Ваше величество, бях изненадана. – Пръстите и си играеха с ножа за хранене, като го прокарваха през къс печено месо от глиган. – Никой не пожела да ми каже нещо предварително, дори и вие.

– Аз ви казах най-важното – прекъсна я Чарлз.

– А хората от свитата ви решиха, че ще бъде най-добре по никакъв начин да не науча нищо повече. Дори Джейми Ковингтън не ми даде сведения. – Тя наведе очи и погледът ѝ се спря на златната халка около пръста ѝ. – Беше ваше право да ми осигурите брак, който подхожда на произхода и положението ми. Аз съм от рода Фицджералд, Ваше величество – изрече Мариса, вдигна глава и погледът на зелените ѝ очи срещна този на краля, – и добре съзнавам отговорността, която нося

заедно с това име. Загубих баща си при битката за Устър; двамата ми братя, както и неколцина от братовчедите ми, загинаха за вашата кауза. Верността е в кръвта ми. Ако искате да знаете дали приемам шотландеца за свой съпруг, ще ви кажа, че го направих още в мига, когато узнах за вашия избор. – Мариса за миг хвърли поглед към съпруга си. – Наистина, надявах се, че мъжът, когото сте избрали за мен, не ще бъде стар или пък болен.

– И той наистина не е нито едното, нито другото – отвърна Чарлз.

– В такъв случай Ваше величество е проявил и милосърдие, и е изпълнил дълга си.

– Нима смятате, че само съм изпълнил дълга си? – Кралят направи знак на лакея да им налее вино. – Много добре съзнавам отговорността си към вас и вашето, семейство, графиньо. Ето защо дълго обмислях ко-го да избира за ваш съпруг.

Въпреки че настойничеството под съдебна опека бе отменено от парламента през 1645 година и отмяната бе официално потвърдена при реставрацията на монархията, Чарлз беше морално задължен на покойния граф Деран, който бе поставил в завещанието си условие, че ако нещо се случи с него или със синовете му, то кралят би следвало да стане настойник на дъщеря му.

– Бюканън напълно ви подхожда по произход. Той е най-малкият син на граф Тайърн и получи от мене титлата барон. Беше с мен по време на изгнанието ми и направи много за мен и за короната. – За момент Чарлз замълча, очите му помръкнаха. – Вие все още не казвате нищо за най-очевидното.

– Трябва да призная, че съм любопитна, сир – отвърна Мариса.

– Би било трудно да го отречете.

– Ще ми кажете ли на какво се дължи сегашният му вид?

– Уви, не ще мога да го сторя – въздъхна кралят. – Не е редно аз да ви разказвам за това.

– Тогава ще възпра любопитството си, Ваше величество. – Тя леко сви малките си пълни устни. – Поне засега.

Мариса насочи вниманието си към храната, макар че изобщо не я беше грижа за това, което се сервира. Тъй като не беше редно да обижда краля и неговото гостоприемство, тя се насили да хапне малко повече. Същност сърцето ѝ бе изпълнено с уплаха от приближаващата нощ. Тя знаеше че при други обстоятелства на сватбата ѝ щеше да има много хора, че сватбата ѝ щеше да бъде бляскава дворцова церемония, на която щяха да присъстват роднините ѝ, дошли от своите имения от Ирландия

и Уелс, за да споделят радостта ѝ. Тя щеше да очаква и родствениците на мъжа ѝ да празнуват брачния съюз. Вместо уединена стая с неколцина музиканти, свирещи нежни мелодии, щеше да има богата сватбена трапеза, много танци и веселие в някоя от големите банкетни зали на двореца Уайтхол. Може би даже бал с маски за развлечения. Щяха да се разменят пиперливи шегички за това, което се случва под завивките, а след това щеше да последва публично настаняване в леглото. И тя, и съпругът ѝ щяха да бъдат разсъблечени и прегледани, така че всички да са сигурни в липсата на пречка за брака. Тази вечер обаче нямаше да има подобна церемония. Когато сядаха на трапезата, кралят я уведоми, че Бюканън е решил да пренебрегне традицията. Тя можеше да си представи защо. Той не желаше да се подлага на шегички и закачки. Единствено тя щеше да се изправи пред него.

Крадешком тя пак хвърли поглед към съпруга си и забеляза, че се е умълчал. И тогава, сякаш почувствал погледа и върху себе си, той повдигна глава и я погледна право в лицето, с леко шеговит блясък в яркочините си очи. Веднъж като малко дете тя беше посетила планинските части на Шотландия заедно с майка си и баща си; точно там, в студентите води на едно от езера, бе видяла подобен оттенък на синьото ярко и наситено като сапфира, който носеше. В очите, които я гледаха, липсваше топлота. Всъщност тя се почувства леко объркана от силата на погледа, който той ѝ отпрати.

Нима тази нощ когато я обладаше, той щеше да бъде също така студент? Вярно, че любовта не влизаше като условие в брачния ѝ договор, но въпреки това тя се беше надявала на някакъв, макар и блед израз на обич и грижовност. На пръста си носеше неговия пръстен. Сега името и съдбата ѝ бяха безвъзвратно свързани с неговите. Кръвта нахлу в страните ѝ и тя сведе очи.

Камерън забеляза червенията, която обагри бузите ѝ. Очевидно девойчето си представяше нещата, които го очакват тази нощ. Барбара беше права – провинциална девственица, свежа и недокосвана, очакваща брачното ложе. И все пак той долавяше нотка на предизвикателство в тези наситено-зелени очи. Вече бе забелязал гордостта и изяществото ѝ. Всеки мъж би бил щастлив да държи девойка като нея в прегръдките си, да я дари с името си, да дели с нея ложето си. Мъжът, който той самият някога беше, сигурно би чувствал същото. Тогава навярно би забелязал предчувствие за щастие в очите ѝ, нетърпеливо очакване да му бъде партньорка в танца на живота.

Отново го обзе студент, яростен гняв; чувстваше се така, сякаш го

бяха настанили на богата празнична трапеза и му бяха казали, че му се забранява да яде каквото и да било от предложените блюда. Страстта бушуваше във вените му, търсеше удовлетворение.

Той не можеше повече да издържа на това бавно мъчение. По-добре бързо да приключи с тази комедия, преди да се е превърнала в трагедия.

– Благодаря на Негово величество и на графиня Касълмейн за великолепната гощавка. Време е обаче моята съпруга и аз да се сбогуваме с вас – надигна се Камерън и протегна ръка към бастуна си.

„Глушава девственица“ – помисли си Барбара, която забеляза размяната на погледи между младоженците, докато поглъщаше сочно парче птиче месо и отпиваше френско вино. Би се обзаложила на сто сребърни монети, че тази госпожица Фицджералд е прекалено уплашена, за да направи каквото и да било тази нощ, освен да плаче. Погледът ѝ проследя Бюканън, които се изправяше от стола. За нея изобщо нямаше значение, че той е куч. Барбара смяташе, че това, което наистина има значение, си намира между краката му, и ако можеше да се вярва на всички приказки за него, той беше досущ като нейния Чарлз, истински жребец. Тази мисъл предизвика пулсираща топлина в слабините ѝ. Милостиви Боже, как само желаше своя Чарлз. Тъкмо сега. Тя облиза устни, предвкушайки удоволствието, което скоро щеше да изпита. Имаше настроение за дълга и страстна любовна нощ.

Джейми Ковингтън отмести поглед от приятеля си и се взря в младата жена, която стоеше до краля. Потърси следи от колебание или страх по лицето ѝ. С облекчение обаче съзря по него единствено мъчливо достойнство. Тя не приличаше на жертвен агнец, нито пък на треперещо от страх дете. Той си пое дълбоко дъх, като се молеше наум всичко да се нареди добре за новобрачната двойка. Камерън беше с избухлив характер и заядлив език, когато изпаднаше в някое от мрачните си настроения, и Джейми се боеше, че това, което предстоеше тази нощ, щеше да разруши напредъка, постигнат от Кам до момента. И само като си помисли човек, че някога Джейми бе завиждал на лекотата, с която Кам покоряваше жените, те веднага откликваха на чара му и изгаряха от нетърпение да приютят в леглото си този красив мъж с лице на ангел. Сега, поради болката и гордостта, лицето на ангела беше помръкнало, изхвърлено от рая на всеобщото обожание. Може би още по-добре да си съвсем обикновен мъж. Така човек по-спокойно приема света.

Чарлз се обърна към младоженците, посочи вратата в дървената ламперия и каза:

– Отключено е. Слезте по стъпалата и ще излезете пред портата. Там ви чака карета. Името на кочияша е Джек. – И като ги погледна благосклонно, добави: – Помислих, че ще е по-добре да започнете брачния си живот далеч от любопитния взор на моите царедворци.

Кам разбра, че това се прави за негово добро. Още един жест на внимание от страна на краля. По дяволите! Можеше ли да понесе още прояви на милосърдие? Чарлз се стараеше да го защити. Или може би се стремеше да защити наследницата на Фицджералд, в случай че побегне с ужасен писък от леглото на мъжа си. Това нямаше да се случи, мислено се закле Кам. Той нямаше да допусне да се стигне дотам.

Камерън помълча за миг, преди да каже:

– Ваше величество е много щедър и милостив. Жена ми и аз ви благодарим.

– Аз ще изляза заедно с вас – обади се Джейми. – Късно е и трябва да потърся подслон и за себе си.

След като и тримата си тръгнаха, Барбара се обърна към музикантите и нареди:

– Напуснете. Кралят и аз искаме да останем сами.

Музикантите, които познаваха нравите в двореца и властта, с която разполагате любовницата на краля, се подчиниха на заповедта без колебание.

– По дяволите, Барбара, дали постъпих правилно? – запита високо Чарлз, докато хвърляше богато украсения си жакет на пода.

– Разбира се, любов моя – отвърна тя, изрита обувките си настрана и с едно движение на ръката запрати порцелановите сервизи и стъклените чаши на земята. Доволна усмивка се изписа на устните ѝ при вида на счупените, разпилени по пода сервизи. После тя се облегна на масата, разкопча корсажа си и откри гърдите си. Наклони се назад и като облиза устни, изрече: – А сега не се бави нито миг. Ела и вземи десерта си.

– Лека нощ и на двама ви – пожела им Джейми, когато излязоха на двора, където ги очакваше каретата.

– Моля ви, отбивайте се винаги, когато пожелаете, в Деран Хаус. Моят... – тя млъкна за миг, доловила погледа на мъжа до себе си, – нашата врата винаги ще бъде отворена за вас. – После се опря на ръката на Джейми и се качи в каретата.

Джейми ѝ се поклони за довиждане и се обърна към Камерън. В очите му се четеше загриженост.

– Внимавай, приятел. Жена ти не е някоя обикновена девойка.

– Да не мислиш, че не го зная? – отвърна Кам, като с лекота мина на шотландския акцент, познат му от детските години. – Но – добави той с нотка на горчивина, – въпреки всичко тя е жена и аз никога вече не ще бъда предишния глупак.

Тази мисъл не го напусна, докато изминаха в мълчание краткото разстояние от двореца Уайтхол до къщата ѝ на Странд. Той я следеше с поглед през присвитите си клепачи, отбелязвайки спокойното ѝ държане. Белотата на ръцете ѝ, скръстени чинно в скута, се открояваше на фона на тъмната ѝ наметка. Лицето ѝ беше обърнато към прозореца и той виждаше изящния ѝ профил. Дълги ресници, своенравно носле, упорита брадичка. Кожата ѝ беше свежа, без грим и пудра. Красива девойка, наистина, с гордост и поведение на кралица.

Мариса продължаваше да отбягва погледа на мъжа си и се взираше навън пред прозореца. „За какво ли си мисли?“ – питаше се тя. Шестото чувство ѝ подсказваше, че той я наблюдава. Почти усещаше погледа му върху себе си. Дали я преценяваше? Може би искаше да отгатне как би изглеждала без дрехи? Не беше ли тялото на една жена подобно на всяко друго женско тяло? Дали не беше свикнал само с жени като лейди Касълмейн? Какво точно би желал?

Отхвърли тези мисли. Каза си, че това не я засяга. Сега тя беше законната му съпруга. Брачният договор включваше и споделянето на леглото и изобщо не предвиждаше човек да харесва или да желае партньора, който му е отреден. Всъщност какво знаеше тя и какво желаше? Може би беше по-добре, че не познава удоволствията на леглото. По този начин не би била твърде разочарована, ако ѝ липсват.

„И все пак – подигравателно се обади разумът ѝ, – какво ще стане с кръвта, която носиш във вените си? Жарката страстна кръв на рода Фицджералд, която се разпалва, когато се появи любовта?“

Но все пак, разсъждаваше Мариса, в този случай нямаше любов. Най-доброто, на което можеше да се надява, беше привързаност и загриженост. Чудеше се дали и те бяха възможни.

Деран Хаус се издигна пред очите им. Дървета и дебел каменен зид обграждаха имението. Копитата на буйните коне зачаткаха по плочника на входната алея и след малко кочияшът спря пред портата. Едно четиринайсетгодишно момче скокна от мястото си на капрата и отвори вратата на каретата, като разгъна стъпалата за слизане.

Миг след това входното антре се освети в ярка светлина от фенера, който лакей, облечен, в ливрея на рода Фицджералд, държеше издигнат

нависоко, докато друг прислужник помагаше на господарката на дома да слезе от каретата.

Мариса се спря, за да изчака съпруга си и дочу приглушеното ахване на икономката, която стоеше на прага със свещник в ръка, докато Камерън слизаше от екипажа.

Той почувства пристъп на болка. Нощната влага измъчваше кости му и го караше да страда. Слизането от колата още повече раздразни болния му крак, така че му се наложи да се облегне още по-тежко на бастуна си.

Уплашена, че Бюканън може да падне, Мариса нареди на лакея, който бе най-близо до него:

– Погрижи се да помогнеш на съпруга ми.

Камерън го отпрати с ядно замахване.

– Нямам нужда от помощ.

– Както желаете, съпруже мой – покорно отвърна Мариса и се изкачи по стълбите. Влезе в къщата и го остави да я следва. Щом прекрачи във вестибюла, Мариса се обърна към икономката: – Как разбрахте, че ще пристигнем тук тази нощ?

– Един слуга дойде от двореца, миледи. Каза, че каляската на краля ще докара вас и съпруга ви тук, в Деран Хаус, след сватбената вечеря. – Едрата представителна жена хвърли неспокоен поглед към мъжа, който бавно влизаше във вестибюла. Бастунът му отчетливо потропваше по излъскания дъвен под. – Помислих си, че навярно бихте желали да използвате старите покои на поминалия се господар, вместо собствената ви стая, тъй като са много по-големи и по-представителни. Те са напълно готови, миледи. Вашата камериерка ви чака.

– А къде е братовчедка ми лейди Браяна?

– Тя спи, миледи. Трябваше ли да я будя?

Мариса поклати отрицателно глава:

– Не, ще се видя с нея сутринта.

– Изпратихме в стаята ви поднос с храна, както и малко греяно вино с подправки. Ще ви трябва ли нещо друго?

– Не, госпожо Чатам. Това е достатъчно.

– Тогава лека нощ, миледи – пожела й възрастната жена, без да престава да я гледа загрижено. После си спомни за добрите маниери, отправя лек реверанс към съпруга на графинята и го поздрави: – Добре дошли, милорд. Желая ви много, много радост.

След като икономката се отдалечи, Камерън изкриви устни в злъчен присмех. Явно госпожа Чатам би желала той да е някъде съвсем

другаде, а не под нейния покрив. Очите ѝ я издаваха. Тя беше убедена, че господарката ѝ се е омъжила за чудовище. Самият той би трябвало вече да е свикнал с това. И все пак това беше още една рана, сякаш по-редната частица от душата му бе изтръгната.

Но той с нищо не показва болката, която го пронизваше. Погледна нагоре към голямото, широко стълбище. И като събра сили, каза:

– Госпожо, след вас.

Мариса влезе в стаята, която преди беше спалня на родителите ѝ. Спомените я обгърнаха, нахлуха в душата ѝ. Стойката за бродерия на майка ѝ все още стоеше в ъгъла. Семейният портрет, рисуван още по времето, когато тя беше малко момиче, беше на мястото си над камината. Малко по-нататък бяха окачени двете шпаги, скъпоценно наследство, което се предаваше в семейството от ръка на ръка. Те бяха дар от кралица Елизабет за прадядото на Мариса, Тристам Фицджералд, по случай женитбата му. Мариса се усмихна, припомняйки си семенната история, според която Тристам, граф Деран, спечелил тези шпаги благодарение на силата и уменията на собственото си острие, които демонстрирал пред Елизабет.

Леко похъркване я накара да осъзнае, че не е сама. Камернерката ѝ, Чарити, беше заспала дълбоко, свита на един стол. Минаваше полунощ. Момичето вече трябваше да е в леглото си. Мариса също желаше да е в собственото си легло.

Тя леко побутна девойчето, за да го събуди. Чарити скочи и разтърка очите си, за да прогони съня.

– Простете, миледи.

– Глупости, няма нищо, – отвърна Мариса. – Помогни ми да се съблека и след това можеш да си лягаш.

Чарити развърза корсажа ѝ и свали роклята ѝ, преметна я на облегалката на един стол и се зае да разкопчава корсета. След това дойде ред на няколко ката фусти. Накрая Мариса остана съвсем гола, кожата ѝ настръхна от студа. Чарити протегна към нея нощницата ѝ, но Мариса поклати глава.

– Нямам нужда от това тази нощ – каза тя. – По-добре иди и ми донеси робата, обточена с боброва кожа.

Чарити кимна и отнесе дрехите, докато Мариса сваляше една по една иглите със скъпоценни камъни от косата си, която се разпиля на тежки вълни по гърба ѝ. После разтри главата си, опитвайки се да премахне болката в мускулите на шията си. Взе гребен от тоалетката и го прокара през косите си, като развали безмилостно къдриците, които Чарити бе

подреждала часове наред.

Когато приключи с косата си, Мариса си наля чаша греяно вино. Беше поизстинало, но това нямаше значение. Докато отпиваше, тя си мислеше колко много се различава тази нощ от моминските ѝ представи. Никой не изискваше от нея да застане пред мъжа си така, както Бог я беше създал, нямаше нужда да се излага на показ. Нищо не я караше да върши това, освен собствената ѝ решимост да го направи, да му покаже, че тя не се бои от нищо и няма какво да крие. Без значение беше, че липсват свидетели. Той щеше да разбере.

Чарити влезе забързано с робата от фин зелен вълнен плат, обшита с боброви кожи. Разтвори я и Мариса плъзна ръце в ръкавите, облече я и завърза златоткания колан около кръста си. Усещаше меката тъкан върху голото си тяло.

Хрумна ѝ нелепата мисъл какъв ли ще бъде допирът на ръцете му върху плътта ѝ. Нежен и ласкав? Или груб и жесток?

Панически трепет се надигна в гърдите ѝ. Насили се да остане спокойна и освободи Чарити с думите:

– Можеш да си вървиш. Няма да имам повече нужда от теб до сутринта.

Камериерката се запъти към вратата, но внезапно се обърна отново към господарката си.

– Нека Бог ви възнагради с един здрав син, миледи.

„Да – помисли си Мариса. – Един бъдещ граф Деран. Тогава всичко би си струвало.“

Приблужи се до по-малката врата, която водеше към спалнята, натисна бравата и отвори. Пристъпи към широкото легло и приседна в долния му край.

Минута по-късно чу звука на обутите в ботуши нозе оттатък. И като събра кураж, Мариса се изправи, за да посрещне законния си съпруг. Разхлаби колана на робата си и я остави да се плъзне по раменете ѝ и да се свлече в стройните ѝ нозе. Кожата ѝ грееше на светлината на свещите.

– Елате, съпруге мой – изрече тя с нежния си глас, протегнала подканващо лявата си ръка, – вашата съпруга очаква благоразположението ви.

Глава трета

По дяволите! Тази кучка му се подиграваше!

Мисълта прониза мозъка на Кам в мига, когато влезе в стаята и чу думите на жена си. За миг те сякаш увиснаха във въздуха, преди да се стоварят върху му, като зрънца сол в отворените рани на сърцето му. „Очаква благоразположението ви.“ Фразата извика в паметта му горчиво-сладките спомени за безброй многото жени, които също, преди много време, я бяха изричали.

Той крачеше неспокойно из преддверието, в което трябваше да дочака сигнала, че съпругата му е готова да го приеме. Да, да го приеме така, сякаш дава опрощение на някой разкаял се грешник. Или пък аудиенция на свой васален поданик. Всичко това се усещаше – и в гордо вдигнатата ѝ глава, и в начина, по който стоеше изправена, с протегнатата ръка, сякаш му отдаваше благоволенieto си.

Нима тя смяташе, че той трябва да ѝ е благодарен за снизхождение-то? Та той беше от рода Бюканън, за Бога!

Мариса отпусна протегнатата си ръка, когато почувства студенината, с която я погледна Камерън Бюканън. Той се приближи бавно към нея, опирайки се на бастуна със златна дръжка; вървеше с мъка, а накуцването му се усещаше по-силно от преди. Все още беше напълно облечен, само бе съблякъл кадифения си жакет. Тя се опита да възпре треперенето си, тъй като се боеше, че той би го приел като знак за слабост. Храбростта, с която го бе поканила при себе си, изглежда, не му бе направила впечатление. Лицето му имаше странно гневно изражение, което пък на свой ред предизвика раздразнение у Мариса. По-редно беше тя да бъде разгневената, след като я бяха свързали с човек като него.

Гневът обаче отстъпи на заден план в съзнанието ѝ в мига, когато той застана пред нея, хвана с ръка брадичката ѝ и повдигна устните ѝ, за да посрещнат неговите.

Устните ѝ бяха хладни и меки в отговор на целувката му.

Решен да разтопи ледената ѝ обвивка, Кам разтвори устни и я зацелува умело, за да разпали пламъка на страстта в нея. Езикът му проследя очертаванията на устните ѝ и ловко се плъзна навътре в мига, когато тя се опита да си поеме дъх. Той усещаше вкуса на виното и подправките, сладък и възбуждащ.

Мариса стоеше неподвижна, непознати усещания я пронизаха, когато съпругът ѝ впи устни в извивката на врата ѝ.

– Девица ли си?

– Разбира се, милорд – отвърна Мариса, като се наведе, за да вдигне робата си, захвърлена на земята – внезапно ѝ стана неудобно, че стои пред него гола. Кам задържа ръката ѝ и я накара да се изправи.

– Това съвсем не е сигурно – сухо изрече той.

Мариса впи зелените си очи в него и каза:

– Сигурно е, когато става дума за жените от моето семейство. А сега, ако сте удовлетворен, господарю и съпруже мой, позволете ми да облека робата си.

– Удовлетворен? – Той прошепна думата в ухото ѝ, като опари лицето ѝ с горещия си дъх. – Нима мислиш, че мога да остана удовлетворен само от един поглед? Известно ли ти е какво става между мъжа и жената, моя благородна съпруго? – Кам я погледна право в лицето.

Мариса отново съзря проблясък на гняв по лицето му и още нещо, някакъв странен израз в сините му очи. Въобразяваше ли си, или наистина съзираше в тях болка? А може би – уязвимост? Едва ли, това беше просто игра на въображението ѝ. В погледа му не се четеше нищо друго, освен гордост.

– Просто съм премръзнала и бих искала да усетя топлината на вълнената дреха.

– Нима?

Зелените ѝ очи гневно проблеснаха:

– Вие се съмнявате в думите ми?

– Та нима ти не си жена? – запита той и вдигна осакатената си ръка, за да отмахне плътната завеса на кестенявите коси от лицето ѝ. Къдриците се разпиляха на вълни по гърба ѝ. Ноздрите му потрепнаха от мириса на диви горски цветя, който се носеше от гъстите кичури.

– Да, жена съм и вие ясно го виждате – отвърна тя.

– Ето тук се крие и отговорът на въпроса ви, миледи.

– Говорите ми със загадки.

– А вие все още не сте отвърнали на моя въпрос. Знаете ли какво става между мъжа и жената в спалнята?

– Да, запозната съм със задълженията на съпругата към съпруга ѝ, що се отнася до нейното тяло, милорд – заяви тя.

Задължения. Хладината, която се съдържаше в думата, го прониза дълбоко. Дълг, който трябва да се изпълни, без съмнение насила.

– И вие сте готова на това?

– Нима вече не ви го показах, милорд? – Мариса се чудеше каква игра играе съпругът ѝ. Искеше ѝ се цялата тази церемония, свързана с

брачното ложе, да премине колкото се може по-скоро, докато не е загу-била кураж. В памет на храбрите Фицджералдовци преди нея беше за-дължена достойно да преодолее това изпитание.

Кам протегна здравата си ръка и прокара показалец по нежната ко-жа на рамото ѝ. Почувства как кръвта и пулсира във вените на шията. Клепачите ѝ бяха сведени, така че той не можеше да види израза на очи-те ѝ. Кожата ѝ е цвят на прясна сметана излъчваше блясък на здраве. Наистина, той не съзираше никакви недостатъци, които да развалят ви-да ѝ. Съвършенството ѝ го караше да чувства още по-остро собствените си недъзи.

Съпругата му беше жена с необикновена красота и достойнство.

Какво ли беше усещането да легнеш в едно легло с подобно лише-но от страст съвършенство?

– Милорд – тихо каза тя, с глас, който галеше ухото му, – моля за вашето снизхождение. Но аз трябва или да облека робата си, или да по-търя топлината на леглото, преди да премръзна напълно. Вероятно, тъй като сте все още облечен, вие не чувствате влагата.

– Позволете на мен – каза Кам и прегъна в коляното здравия си крак, за да вдигне робата ѝ. После я положи върху раменете ѝ, ръката му се задържа за миг, а след това се плъзна надолу и се спря върху закръг-лената ѝ гърд. Розовото зърно, щръкнало от хладния въздух, го мамеше. Той нежно я докосна и усети как плътта ѝ потръпна и как тя пое развъл-нувано дъх.

Мариса трепереше.

От какво ли, чудеше се той. От страх? От отвращение?

Рязко отпусна ръка, обърна ѝ гръб и се насочи сковано към стола, разположен пред огъня. Отпусна се в него, загледан в пламъците.

Тя беше тук, готова да му се отдаде. Защо тогава се колебаеше?

Колкото по-скоро я обладаеше и приключеше с това, толкова по-бързо щеше да облекчи болката, която усещаше в слабините си. Почувс-тва как членът му се втвърдява при мисълта за това как ще се плъзне между бедрата ѝ, ще докосне къдравите косми по венериния ѝ хълм, ще се наслади на пълнотата на гърдите ѝ, отново ще вкуси сладостта на ус-тните ѝ. Да, всичко това и още много други мисли бушуваха в съзнание-то му. И все пак той знаеше, че ако легне с нея, ще се почувства така, ся-каш приема милостиня. Съпругата му беше горда, дори той, с едното ос-танало му око, можеше да види това. Той обаче също беше горд.

Мариса стоеше тихо и разглеждаше мъжа, с когото само преди ня-колко часа бе свързала живота си. Тя ясно му бе дала да разбере, че е

готова да сложи печат на договора, така както се очаква от нея. Защо се колебаеше той да легне с нея? Дали не играеше някаква игра? И ако беше така, то каква ли беше целта му?

– Ще желаете ли нещо? – попита тя, за да наруши тишината, която тегнеше върху тях.

– Да, малко вино.

Мариса отиде до малката масичка и вдигна каната.

– Изстинало, е, милорд. Ще ви го стопля.

И се запъти бързо към камината, взе ръжена и го пхна в пламъците. С крайчеца на окоото си съзря движението, което той направи в креслото – сякаш искаше да се отдръпне още по-навътре в кожената седалка. След като постопли питието, Мариса се обърна към Кам и съзря на лицето му израз, който не успя да разгадае. Поднесе му напитката.

– Моите благодарности – каза той, като пое чашата от ръката ѝ.

Мариса остави ръжена на мястото му. Ръката ѝ леко трепереше.

– Нещо за хапване?

Толкова е любезна, помисли си той. И толкова официална. Човек не би могъл и да си помисли, че само преди минути му бе предложила тялото си като жертвен дар на девица, положен върху олтара на неговата похот и на нейното чувство за дълг. Той отпи от виното, без да обръща внимание на топлината, която изгаряше езика му. Наистина ли се бе заблуждавал, че тя ще го приеме с радост? Това, че Мариса не трепна при вида му и не побягна, вече говореше за силата на характера ѝ. Нима това бе желал? Жена, която да трепери от страх?

Доизпи виното от сребърната чаша. Съзнаваше накъде го водят мрачните му мисли. Искаше нещо, което не можеше да има. Не тялото ѝ – то щеше да бъде негово, ако той би решил да приеме това, което му се предлагаше – не, той се нуждаеше от утеха.

По дяволите, виното, изглежда, бе размътило мозъка му. Сега имаше нужда от лек за душевната болка, която го гнетеше. Мислите му се насочиха към краля и любовницата му. Да, трябваше му жизнена и страстна жена като Барбара, която би яхал заради чистото удоволствие, без да изпитва каквото и да било съжаление в мига, когато приключи.

Кам се надигна от стола и наново потърси опора в бастуна си. Не се нуждаеше от подхвърлени по-милост трошици, най-малко от тези на съпругата си, дъщерята на Фицджералд.

– Уморен ли сте, милорд? – попита Мариса. Боже, колко изтощена се чувстваше от това изпитание, По-добре би било бързо да прекрати този фарс, за да не изкрещи и да разбуди прислугата. И защо ли се

бавеше той?

Странни мисли я споходиха. Ами ако той не бе в състояние да изпълни съпружеския си дълг? Или – тя хвърли крадешком поглед към изправената му фигура – възможно ли бе той да не проявява интерес към това, което една жена може да му даде в леглото? Тя знаеше, че има и такива мъже, чувала беше шепнешком да се говори за някои от мъжете от кралската свита и за техните фаворити.

– Лягай си, жено – изрече той, а съдържаната сила в гласа му накара думите му да звучат като заповед.

– А вие ще си легнете ли с мен?

Изкушението беше голямо. Тя беше като небесно видение, явило се, за да го измъчва с лъжовни надежди, но той се боеше, че само ако протегне ръка и сграбчи чашата на удоволствието, тя ще се окаже пълна с горчиво питие.

– Не.

– Не?

– Не – повтори Кам. Помисли си, че трябва веднага да напусне тази къща, преди да е променил решението си. Започваше вече да го изпълва чувството на съжаление.

– Желая ти лека нощ – каза той и излезе, като остави Мариса да си блъска ума над въпроса защо си тръгва.

Що за човек бе това? Да изостави младоженката през първата брачна нощ? Мариса съблече вълнената роба и хвърли завивката върху масивното легло. Не можеше да си обясни поведението му. Беше подготвена по възможно най-добрия начин при създалите си обстоятелства да извърши това, което се очаквае от нея, да отдаде дължимото на тържествения обет, който бе поела.

И като сгуши възглавницата, притискайки я към гърдите си, объркана от събитията през деня, Мариса се потопи в топлината на леглото си, изпълнена с несигурност за това, което щеше да последва, и за състоянието на собствените си чувства в бъдеще.

Кам знаеше съвсем точно какво усеща самият той – беше разстроен. Взе един жребец от конюшната на жена си, яхна го и препусна, докато стигна до мястото, закъдето се беше запътил – жилището на Джейми извън града.

То беше съвсем скромно, малко имение, което Джейми бе наследил от майка си, потомка на проспериращи търговци. Кам познаваше добре

къщата, тъй като много пъти бе гостувал в нея. И сега избяга именно тук, а не в удобната си обширна квартира в двореца Уайтхол. Не би могъл да изтърпи погледите и въпросите, които неминуемо щяха да последват – защо не е при жена си, красивата младоженка, която благодарният монарх му бе осигурил, и защо не се наслаждава на удоволствията на брачното ложе.

Нелепото положение и иронията, която се съдържаше във всичко това, изтъргна от гърдите му глух смях, подобен на кучешки лай. Той спря коня пред малка каменна постройка. Петлите вече пееха, чуваха се стъпките на неколцина мъже из двора; зората вече настъпваше и багреше небето в разноцветни ивици. Оборите на Джейми бяха малки в сравнение с тези на съпругата му, но независимо от това Джейми се гордееше с качествата на конете си.

Един едър шестнайсетгодишен момък се появи на вратата на конюшната. Когато видя Кам, яхнал едрия дорест кон, той бързо грабна юздите, удържайки жребца мирен, за да може ездачът да слезе спокойно.

С ядното съзнание, че е несръчен и че такъв ще бъде и занапред, Кам се изхлузи внимателно от седлото. Остра болка прониза болния му крак, когато стъпи на твърдата земя.

Опря се на бастуна си, мъчейки се да събере сили. Беше изтощен докрай, както от ездата, така и от случилото се през нощта. Знаеше, че няма нужда да дава наставления на момъка, за да се погрижи добре за коня му. Това несъмнено щеше да бъде сторено.

Измина краткото разстояние до къщата и изкачи няколкото стъпала отпред. Почука на вратата. След кратко очакване тя се отвори и на прага се изправи висок, кокалест възрастен мъж. Личеше, че се е облякъл набързо. Като разпозна пътника, който стоеше пред него, гои разтвори широко вратата и с кимване покани Кам да влезе.

– Рано сте дошли, лорд Бюканън.

– Бих искал да видя Джейми – каза Кам, влизайки в малкото преддверие.

– Господин Ковингтън е все още в леглото, сър. Ако обичате почаквайте, докато го повикам.

Влязоха в скромната стая, която служеше за кабинет на Джейми. Икономът се наведе и сложи дърва в огнището, за да разпали наново огъня.

– Така би трябвало да ви е по-удобно, милорд. Да се погрижа ли да ви донесат нещо за ядене и пиене, докато събудя господин Ковингтън?

Имаме чудесно ябълково вино от Съмърсет.

Кам се отпусна на кушетката, вдигна болния си крак и го просна върху копринената дамаска. Престори се, че не забелязва леката гримаса на неудоволствие от страна на иконома, когато обутият в ботуш крак докосна фината материя.

Въпреки че му се искаше нещо далеч по-силно от ябълковото вино, Кам отвърна:

– Чудесно, Бридж, дай вино.

След няколко минути в стаята влезе прислужница със свежо, хубаво лице. Носеше поднос с кана студено вино, голяма сребърна чаша и чиния с дебели резени сирене и сланина.

Тя направи реверанс към Кам и го дари с ослепителна усмивка.

– Желаете ли още нещо, милорд?

Момичето не показваше признаци на отвращение от лицето и тяло-то му, но той си даваше сметка, че не идва за пръв път в този дом. Тук се чувстваше сигурен, способен да се отпусне макар и за кратко. Загледа се в момичето с настойчив продължителен поглед.

– Не сега. Може би... по-късно – отвърна той, поглъщайки с очи високата ѝ, добре закръглена фигура.

– Е, в случай че ви потрябвам за още нещо, милорд, казвам се Люси – каза тя и бавно облиза устни. – Ще се радвам, ако мога да съм ви в услуга.

– Върви си в кухнята, момиче – обади се Бридж от прага. Изчака девойката да излезе и продължи: – Господарят скоро ще дойде, милорд.

Икономът излезе и затвори вратата. Кам протегна ръка към чашата с ябълковото вино и отпи голяма глътка. Виното беше хубаво и силно. Нямаше нищо общо с мътилката, която пробутваха в повечето кръчми.

– Не би ли трябвало да си все още в леглото при съпругата си, добри ми приятелю? – му се глас откъм вратата.

– Трябва ми лека жена, Джейми – отговори Кам почти шепнешком.

– Лека жена? – недоверчиво повтори Джейми. – Та ти току-що се ожени – отбеляза той, влизайки в стаята. По лицето му, което все още носеше следи от съня, се изписа изненада. – Защо ти е нужна друга жена?

– Можеш ли да го уредиш?

– В такъв случай се нуждаеш от сводник, а не от мен – отвърна Джейми ледено.

– Имам нужда от приятел – възрази Кам. – Не съм дошъл тук, за да те обиждам. – Поради натрупаната умора в речта му се прокрадваха

шотландските думи, с които бе израсъл. – Мислех, че при твоя, как да кажа, огромен кръг познати, ти би могъл да ми посочиш някое дискретно място, което да е по-изтънчено, а не от най-долнопробните, и което освен това да не е свързано с двора.

– И с каква цел?

Пълните устни на Кам потрепнаха в подигравателна усмивка.

– Е, Джейми – каза той, – нима от толкова дълго време не си бил с жена, че не можеш да си припомниш какво прави мъжът с нея?

Бялото лице на Джейми придоби розов оттенък от шеговитата забележка на Кам.

– Съвсем ясно ти зададох въпроса, Кам. По всички нрави, ти би трябвало сега да си при жена си. – Джейми се премести така, че да седне точно срещу Кам. – Какво стана?

– Ще ми помогнеш ли?

– Само ако си честен към мен – отвърна Джейми. – Защо не си леглото със съпругата си, наследницата на Фицджералд?

– Не приемам благоволение по милост, което ми се подхвърля като огризки от храна на куче.

Джейми усети горчивината в гласа на приятеля си.

– Какво искаш да кажеш? – попита той, вперил поглед в тази половина от лицето на Кам, която бе обърната към него – половината, където красотата беше запазена. – Нима не си извършил това, което бракът повелява?

– Не.

Джейми въздъхна, размишлявайки как най-добре да продължи с въпроси те си. После заговори отново:

– Графинята отказа услугите ти, така ли?

– Услуги ми? – изсумтя Кам презрително. – Какъв чудесен начин за изразяване, Джейми. – Кам застана с лице към приятеля си. Повдигна осакатената си дясна ръка и я прокара по белезите, които разполовяваха лицето му. – Не, не отказа.

– По дяволите! – изруга Джейми. – Ти ли беше този, който отказа?

Не му беше нужен отговор, изречен на глас. Той личеше в гордия поглед на Кам, в опънатите му скули.

– Кам, не помисли ли, че жена ти ще приеме постъпката ти като обида?

– Не – отвърна Бюканън. – Надменната наследница на Фицджералд ще се почувства щастлива, че ѝ е била спестена жертвата да се отдаде на мъж като мен. О, да, тя направи галантния жест, Джейми. Но аз не се

нуждая от нейното съжаление.

– Сигурен ли си, че тя изпитва именно съжаление?

– А какво друго би могло да бъде? – въздъхна дълбоко Кам.

– Състрадание например.

– То е едно и също.

– Не, не е – настоя Джейми. – Вие и двамата дадохте клетва за съпружески живот прел Бога, Кам, а кралят ви беше кум. Дадохте обет и трябва да го зачитате.

„Ще бъдат двамата една плът“.

Как копнееше той за това.

И как се страхуваше да го стори.

– Не можеш да подминаваш факта, че си женен за нея – продължаваше Джейми. – Помислил ли си, какво би казал Чарлз Стюарт, ако съпругата ги заведе дело за анулиране на брака?

– Той няма да бъде анулиран.

– Не можеш да бъдеш сигурен.

– О, не! – каза Кам и здравето му око проблесна. – За това мога да бъда сигурен, Джейми. Тя не би признала пред чуждите хора, че не е успяла да съблазни звяра. Само си помисли какво биха шушукали харпиите в свитата.

– По същия начин биха могли да кажат, че е била твърде отвратена, за да зачете клетвата си.

Кам цинично се изсмя:

– О, Джейми. Ти добре познаваш дворцовите нрави и морал. Би ли могъл да намериш някой от свитата, било то мъж или жена, който би отказал да легне и с дявола, ако е убеден, че това ще увеличи шансовете му в двореца? И освен това Мариса Фицджералд притежава твърде много гордост, за да споделя личните си дела с придворните. – Кам отпи още една голяма глътка ябълково вино. – Графиня Деран няма да си умре девствена, Джейми. Не се бой за това. Не, аз ще я имам, по когато аз пожелаея и по начин, които аз избира.

– Не я подценявай, Камерън.

Кам хвана коляното си и започна да го масажира.

– Аз никога не подценявам никоя жена, Джейми. Твърде добри поуки си извадих в това отношение. А сега, ще ми помогнеш ли?

Джейми опря лакти на масата, събра пръсти пред лицето си и потъна в размисъл.

– Дай ми малко време, за да видя какво мога да направя – каза найсетне топ. – Зная такова място, за каквото говориш, въпреки че може да

ми отнеме няколко часа да набавя пропуск.

– Пропусък?

– Да. Домът се ръководи строго и има списък на изискванията, за да бъдеш допуснат.

– В един публичен дом?

– Да, наистина. Обикновено на човек са му нужни няколко поръчители, за да бъде приет. Мисля обаче, че в твоя случай думата ми ще бъде достатъчна. – Джейми стана. – А сега, докато се погрижа за подробностите, ти може би ще пожелаеш да използваш спалнята за гости, за да се изкъпеш и преоблечеш.

– Да ви помогна ли да се измиете, милорд? – предложи Люси.

Кам, изправен пред прозореца, не се обърна да я погледне, а само наведе глава и каза:

– Не, Люси. Благодаря.

– Бих желала...

– Благодаря, но отговорът ми е „не“ – натърти той. Искаше да бъде оставен на мира.

– Донесох ви нещо за банята, ще ви облекчи. – Тя хвърли поглед към високата фигура на мъжа, изправен в снопа слънчева светлина на ранното утро, който нахлуваше през двукрилите прозорци. Ваната би могла да побере и двама души. Тя въздъхна със съжаление, докато изсипваше във водата съдържанието на пакетчето, което бе донесла.

– Добре, щом това е всичко – изрече тя с нотка на съжаление.

– Да, малка Люси – каза Кам и изчака да чуе как тя затвори вратата на спалнята, преди да се обърне. Доволен, че е сам, той се съблече и хвърли дрехите си на пода.

После отпусна измъченото си тяло в огромната медна вана, пълна с гореща вода. Тя успокои мускулите му, но не успя да прогони болката в слабините му, нито пък онази, другата болка, чието съществуване той отказваше да признае.

Вдигна парчето плат, за да сапуниса широките си гърди, и усети мирис на билки и диви цветя. Странно защо, въпреки че ароматът не беше същият, той си спомни за уханието, което се излъчваше от жена му, и глождещият копнеж в слабините му се засили.

Какво ли ще си помисли тя, когато се събуди и открие, че го няма?

Глава четвърта

След като никой не отговори на лекото ѝ почукване, Чарити плахо надникна в спалнята. Очакваше да види господарката си в леглото, заедно със съпруга ѝ. Но когато се приближи до широкото легло, чиито завеси бяха дръпнати настрани, видя една самотна фигура. Бе очевидно, че само господарката е спала в масивното легло. От другата ѝ страна завивките бяха недокоснати. Девојката реши, че е безполезно да си блъска главата над въпроса защо господарката ѝ е сама и тръгна да си върви, отстъпвайки назад крадешком, ала гласът на Мариса я спря:

– Няма нужда да стъпваш на пръсти, Чарити. – Господарката се надигна сред големите пухени възглавници.

– Само дойдох да видя, дали вече ще пожелаете да закусите – каза Чарити, като се приближи до леглото. – Готвачката е получила чудесна шунка от село и помисли, че може би ще ви хареса. – Чарити хвърли поглед към вратата за съседната стая. – Да донеса ли закуската тук, миледи? – обърна се тя пак към Мариса. – Да донеса ли за двама?

Мариса внимателно избягна отговора на този въпрос и на свой ред попита:

– Стана ли вече братовчедка ми?

Чарити кимна утвърдително:

– Да, миледи.

– Закуси ли?

– Мисля, че не. Струва ми се, че отиде на разходка в градината.

– Виж дали можеш да я намериш и я помоли да дойде тук при мен, за да закусим заедно.

– Ами... графът? – Думата прозвуча някак необичайно от устата на Чарити.

Наистина, графът, помисли си Мариса. Къде ли беше той? И защо ли напусна така бързо стаята ѝ снощи? Тя беше готова да изпълни дълга си. Тялото ѝ щеше да бъде негово, ако той беше пожелал.

– Изпрати слуга да се погрижи за него. – Макар да желаше силно да влезе през тази врата и да се изправи лице срещу лице с него, тя нямаше да го стори. Гордостта не ѝ позволяваше. – Ако той желае да закуси, нека да го стори. Сам.

Чарити направи реверанс и излезе от стаята.

Мариса грабна една от възглавниците и я притисна до гърдите си. Знаеше, че под очите ѝ има черни кръгове, свидетелстващи за

неспокойната нощ, която бе прекарала.

„Проклетият му мъж!“ – си бе помислила тя, когато се мушна в празното легло и усети нежния мирис на тревите, поставени сред завивките. Съпругът ѝ не я беше пожелал. Слугите щяха да го узнаят, когато сменят чаршафите на сутринта. По финото ирландско бельо, подарък от братовчед ѝ Килрун, те нямаше да видят свидетелството за изгубената девственост.

И друга мисъл ѝ хрумна. Ами ако си помислят, че няма кръв, защото тя не е била девствена? Че е легнала в брачното ложе след като вече е познавала друг мъж преди законния си съпруг? Това може би не беше от особено значение за клюкарите в двореца, където добродетелта се смяташе за белег на глупост. За Мариса обаче то имаше значение.

Но как да оправи положението?

Реши, че има начин да го стори. Острието на камата щеше да ѝ помогне за кръвта. И щеше да остави обаче издайническа рана. А колко кръв беше нужна? Имаше и друга възможност. Мисълта да се промъкне крадешком в кухнята и да вземе някоя прясно заклана птица, за да изцапа с кръв чаршафите си, беше отблъскваща – не толкова заради самото деяние, колкото заради усещането, че ще прилича на обикновена пропаднала жена, която трябва да прикрива миналите си прегрешения.

Мариса отметна завивките и вдигна робата си, захвърлена в долния кран на леглото. Тъкмо пристягаше колана, когато вратата на стаята се отвори.

Тя се обърна и видя една висока тъмнокоса жена.

– Браяна!

Жената се приближи към Мариса със странно изражение.

Все още носеше траурни дрехи. Нямаше го вече бляскавото лимонено-жълто, тревисто-зеленото, алените и небесносини цветове, с които се славеше гардеробът на Браяна. Само година по-голяма от Мариса, Браяна се беше омъжила и вече беше овдовяла. Макар лицето ѝ да имаше спокоен и твърд израз, кафявите ѝ очи със златисти точки в тях издаваха дълбоко скрита тъга.

– Чарити ме намери и ми съобщи, че си изразила желание да ме видиш.

– Да. Имам нужда да поговоря с теб.

Браяна присви очи и хвърли бърз поглед към широкото легло.

– За твоята брачна нощ?

– По-скоро за липсата на такава – отвърна Мариса.

– Липса? – учуди се Браяна. – Какво се случи?

В този момент влезе Чарити, придружена от една прислужница, която носеше поднос с храна. Чарити я накара да налее чаши студено ябълково вино, докато тя самата подреждаше малката масичка, и когато всичко беше готово, освободи другото момиче.

Мариса забеляза, че Чарити стои в нерешително очакване.

– Имаш ли да ми казваш още нещо? – попита тя.

Очите на камериерката добиха несигурно изражение.

– Сторих както ми поръчахте, миледи. Изпратих един от слугите да се погрижи за графа.

– Е, и? – Мариса вдигна вежди в очакване, докато отпиваше от освежителното студено ябълково вино.

– Той не е бил в стаята си.

– А къде е бил?

– Изглежда негова светлост е излязъл много рано тази сутрин, миледи.

– Тръгнал си е отгук? – попита Мариса.

– Да, миледи – отвърна Чарити. – Един от конярите каза, че графът поръчал да му оседлаят един от най-хубавите ви коне. Когато всичко било готово, го яхнал и тръгнал, без да каже дума.

Мариса остави на масата бокала с вино.

– Благодаря ти, Чарити. Можеш да си вървиш.

– Както желаете, миледи – изрече Чарити и излезе от стаята.

Браяна забеляза яростта в зелените очи на братовчедка си.

– Ще ми кажеш ли, ако обичаш, какво се е случило? – попита тя с мелодичния си глас, в който ясно личеше ирландският акцент.

Мариса пое дълбоко дъх, за да се успокои, и заразказва случилото се, без да пропуска нищо, включително и външния вид на съпруга си.

– Пресвета Богородице – възкликна Браяна. – И той изобщо не те докосна?

– Като изключим целувката.

– Наистина странно начало на семейния живот.

– Аз сметнах, че ще бъде най-добре да му покажа, че е взел жена без недостатъци, че съм готова да го приема като свой законен съпруг, наред с всичко, което следва от това.

Мариса седна на масата, без да обръща внимание на храната пред себе си.

– Изглежда, че той няма вкус към семейния живот. Или пък – добави тя – към моята компания, след като се е измъкнал при първата възможност.

– Къде ли би могъл да отиде? – попита Браяна.

– Може би се е върнал в Уайтхол – отвърна Мариса. – Не ме е грижа, като изключим това, че той ми създаде проблем, който трябва да реша.

– И какъв е той?

– Как да създам впечатление, че бракът ми е бил консумиран. Аз съм графиня Деран. И нищо не бива да хвърля петно върху името ми. Омъжена съм, но мъжът ми не ме е притежавал. Не желая клюки да петнят името ми. По-добре да имаше кръв върху чаршафите, така че да не възниква никакво съмнение, че съм вече омъжена жена.

– Когато бракът не е консумиран в действителност, не съществува и истински съюз. Би могла да искаш анулирането му – предложи Браяна.

– Не – яростно възрази Мариса. – Не бих могла.

– И какво ще правиш тогава?

– Изглежда, ще трябва сама да осигурия кръвта. – Бузите на Мариса пламнаха в розово. – За да направя това, трябва да зная какво количество кръв е достатъчно.

Браяна също поруменя. Въпросът на Мариса извика в паметта ѝ грозните мигове от нейната собствена брачна нощ, когато съпругът ѝ, човекът, за когото тя така силно желаше да се омъжи, я облада несръчно, причинявайки ѝ силна болка. Той бе преодолял грубо преградата на нейната девственост, прониквайки в нея като таран. Когато всичко свърши, започна да се хвали с размерите си, заявявайки ѝ, че ще бъде обект на всеобща завист. Усмиваше се доволно при вида на кръвта, която се стичаше между краката ѝ, тъй като приемаше това като още едно доказателство за своята мъжественост, без да го е грижа, че едва ли не я бе разкъсал с бруталността си. Когато пак бе посегнал към нея, тя бе изкрещяла и бе припаднала, а когато се съвеси, видя над себе си ужасеното лице на своята камериерка, обляно от сълзи на жалост. Браяна си спомни как бе помолила за помощ с немощен глас и как старата жена бе залостила вратата, за да се помъчи да поправи стореното.

Как би могла да каже на братовчедка си това, което не бе разкрила досега пред никого, освен пред прислужницата си?

– Има и друг начин.

Мариса погледна Браяна с любопитство – странното изражение в очите на братовчедка ѝ я заинтригува.

– И какъв е той?

– Точно сега съм неразположена, както си е по лунния календар –

отвърна Браяна и обясни плана си.

Мариса кимна в знак на съгласие и стисна ръката ѝ.

– Благодаря ти.

– А какво ще стане, ако съпругът ти разкрие измамата? Помислила ли си за това?

– Не – призна Мариса. – И не ме е грижа. Трябва да направя това, което смятам за нужно. Бюканън е получил добра компенсация за ролята си в този фарс.

– Какво ще правиш оттук нататък? Ще отидем ли в имението ти в Дорсет?

Мариса се изправи и пристъпи към прозореца. Помълча за миг, загледала навън.

– Ще остана в Лондон още една седмица. Утре ще се срещам с един човек, който има няколко коня за продан. Негово величество ми уреди тази среща, тъй като и самият той е купувал коне от въпросния джентълмен. Освен това имам да пазарувам някои неща от магазините в Лондон. А и както знаеш, стопанските ми дела не ми дадоха възможност да разгледам добре града.

– Графът ще ни придружи ли?

– Това ще реши самият той – каза Мариса. – Що се отнася до мен самата, не ме е грижа... Хайде, стига сме приказвали – продължи тя, като се приближи до братовчедка си, седнала кротко с ръце в скута си. – Нека се приготвим да прекараме добре един ден навън от къщи. Какво ще кажеш за една разходка с лодка по реката?

– Много бих се радвала на това – каза Браяна и стана от стола.

– Добре, решено е значи. Отивам да се облека – каза Мариса.

Браяна заговори отново.

– Не позволявай на камериерката си да ти оправя леглото, преди да се върна.

Мариса я прегърна силно.

– Благодаря ти, братовчедке.

– Аз съвсем не се нуждая от благодарности. Ти си тази, която ми даде подслон, без да ми задаваш никакви въпроси, докато други биха ми отказали.

Мариса се усмихна.

– Нима не сме от едно семейство, скъпа братовчедке? – каза тя, като прегърна Браяна през кръста. – Твоят брат Килрун ме подслони в момент, когато целият ми живот сякаш се беше обърнал с краката нагоре и аз си мислех, че ще бъда една от многото разорени наследнички, дадена

за жена на някой от грубияните републиканци. Не, Браяна, ние Фицджералдови винаги сме се подкрепяли.

Браяна не можа да съдържи усмивката си.

– Както и ние от рода О'Далей – добави тя.

Но какво ставаше с Бюканън, чудеше се Мариса, докато наблюдаваше как Браяна излиза от стаята. С нея ли ще бъде той или срещу нея?

Каретата на Джейми осигури на Камерън анонимността, от която той се нуждаеше. Беше на път към публичния дом, придружен от Джейми, който мълчеше през цялото време. Бяха го уверили, че жената, която ще го очаква, е по-добра от другите, но в този момент всичко, което той искаше, беше просто жена, която да му помогне да заличи от съзнанието си спомена, който непрестанно го разяждаше – спомена за съпругата му, гола, готова да го дари с ласките си, поради състраданието, което изпитва към него.

Проклятие! Той по-скоро би си платил и би си разчистил сметките за услугата. Това поне беше честна сделка. Неговото достойнство беше може би без значение за жена му; но то значеше много за него. С една опитна проститутка всичко напомняше по-скоро търговска сделка. Без чувства, с които някой да си играе. Без измами, които могат да го подхлъзнат.

Забеляза, че Джейми упорито е отвърнал поглед и се визира навън. Кам знаеше, че Джейми няма да одобри действията му, но бе също така убеден в готовността на Джейми да направи всичко, за да му помогне. О, да, историята на приятелството им бе дълга. Именно Джейми го бе освободил от мадам Белами, рискувайки живота си, криейки се зад чужда самоличност, за да го спаси. Кам си припомни, че се бе простил с живота в мига, когато я видя да се приближава към него с ръжена в ръка. Часове по-късно се свести в една каруца, затрупан със сено, на път извън Лондон. Намериха подслон в една безопасна ферма, чиито собственици тайно подкрепяха монархията.

Трябваша му месеци, за да се възстанови от нараняванията, да свикне със случилото се. Смяташе, че за него би било по-добре, ако го беше убила. Тази кучка щеше да си плати, само да успееше да я открие. В началото беше твърде слаб, за да се движи. За него се грижеше стопанката на фермата, която нежно и внимателно промиваше раните му и го хранеше. На лицето си носеше дебела платнена превръзка, така че не можеше да се види как изглежда. Постепенно превръзките бяха свалени една

по една. Спомняше си как се взираше в осакатената си ръка, чиито кости бяха зараснали накриво. Скоро откри, че е загубил зрението на дясното си око и че единият му крак вече може да му служи само наполовина. Смазаните кости на коляното му не можеха да се възстановят. Никой не вярваше, че наново ще проходи. Но вместо да се предаде, Кам устоя на болките и се застави да си служи с ранения си крак, непрекъснато да го лекува и прави по-годен.

Кам прокара облечената си в ръкавица ръка по лявата половина на лицето си и си припомни деня, когато за пръв път бе поискал бръснач и огледало. Стопанката на фермата не беше склонна да изпълни молбата му, но той настоя. Като му донесе нещата, които искаше, тя го остави сам. Дори и днес той не можеше да забрави лицето, което зърна за пръв път в очуканото огледало. Слънчевата светлина нахлуваше в стаята през отворения прозорец и го осветяваше целия. Гледката го накара да потрепери. Съвсем хладнокръвно той взе острия бръснач с лявата си ръка и го опря в гърлото си. Едно бързо рязване щеше да сложи край на болката.

– Не, Кам – изпълненият с молба глас на Джейми го спря.

Кам се бе обърнал към него с горчива усмивка, като даде възможност на приятеля си да види изцяло пораженията върху лицето му.

– Нямам никакво намерение да напускам този живот, скъпи приятелю – каза той. – Е, признавам, че и тази мисъл мина през главата ми. Но да се самоубия значи, да се оставя онази отвратителна мръсница да ме победи. А това, Джейми, няма да направя никога.

И той наистина изпълни дадената дума. Успя да победи отчаянието, да свикне с мисълта, че съвършенството на чертите му е вече част от миналото. Вместо това насочи усилията си върху това, да се научи да си служи с лявата ръка, да се справя при новите обстоятелства в живота. Само нощем, когато го нападаха кошмарите, Камерън мислеше какво ли щеше да се случи, ако Джейми тогава не беше влязъл в стаята.

Джейми барабанеше неспокойно с пръсти по бедрото си. Това пътуване беше лудост. Вместо да хаби мъжествеността си за една лека жена, приятелят му би следвало да опложда собствената си градина, да се грижи за нея, докато разцъфти. Да пренебрегва лейди Мариса означаваше Кам да трупа една връз друга обиди и горчилки. Така смяташе Джейми. Камерън имаше нужда не от проститутка, а от любяща съпруга, която, да го изведе от мрачния свят на страданието. Някой, който би възвърнал изгубената му вяра. Джейми долови иронията в тази своя мисъл. Защото името на Фейт, жената, която почти бе убила приятеля му, означаваше „вяра“.

Джейми често си спомняше онази нощ, не беше забравил гледката на нажежения метал, зловонието на гореното човешко месо, монотонния глас на госпожа Белами, надвесена над тялото на жертвата си, дарявайки с похотливи ласки изпадналия в безсъзнание мъж. Той не се съмняваше, че тя се готвеше да му причини още страдания все в името на републиката на Кромуел. Ковингтън даде подкуп и успя да осигури официален документ, според който Камерън Бюканън трябваше да му бъде предаден, после разпространи слуха, че затворникът е умрял от раните си. Когато след време се върна на същото място, установи, че госпожа Белами е избягала. Джейми направи някои проучвания с цел да я открие, но без успех. Може би така стана по-добре, защото ако Кам я беше намерил, тя щеше да е мъртва.

– Зад хълма е – обърна се Джейми към Кам, после добави: – Може би си размислил, Кам.

Кам сви рамене.

– Нямам никакво желание да променям решението си.

Госпожа Кардуел си сипа чаша шери и блажено се наслади на чудесния му вкус. Всичко бе готово за гостите. След като получи спешното съобщение, тя го прочете и отговори незабавно. Винаги беше от полза да се радваш на благоволенieto на знатни мъже. Слънчева светлина струеше в стаята и осветяваше чудесните диаманти, които украсяваха шията и ръцете ѝ. Вярно, че щеше да печели повече, ако бе развъртяла занаята си в някой от лондонските вертепи, но разноските щяха да са много по-големи. А и клиентите нямаше да са толкова прилични. Все по-често, беше забелязала тя, най-благочестиви джентълмени натрупваха огромни дългове и заразяваха със сифилис жените, с които спяха. Като се прибавят дамите от кралския двор и ония, които се наричаха актриси, щеше да ѝ е доста трудно да поддържа клиентелата, която намираще за подходяща. Това обаче не означаваше, че тя не е доволна от възстановяването на монархията. По дяволите, строгите ограничения на републиката почти я бяха разорили. Всъщност тя почти всеки ден се молеше за здравето на Негово величество. Той беше този, който вдъхна втори живот на страната след онези отегчителни, лицемерно набожни пуритани и ѝ даде възможност да възроди занаята си. Госпожа Кардуел проникателно съзря шанса как да избегне конкуренцията. Използва малко провинциално имение, което един пийнал клиент ѝ остави вместо неизплатен дълг на хазарт, и за по-малко от година си спечели добра

репутация със здравите момичета и почтеността на заведението си.

Мъжете, а понякога и жените, които посещаваха дома, трябваше да отговарят на определени изисквания, същото важеше и за проститутките, които работеха в него. Тя не проявяваше ни най-малка търпимост към пиянството, нито към необузданото поведение, защото смяташе заведението си повече за клуб на джентълмени.

Госпожа Кардуел вдигна изящното сребърно звънче от писалището си и позвъни. След миг в стаята се появи висока, стройна жена.

– Готово ли е всичко?

– Да, госпожо Кардуел – отвърна жената. – Приготвили сме златистата спалня. В малкия салон няколко от момичетата очакват пристигането на гостите.

– Добре – кимна утвърдително госпожа Кардуел, – мисля, че ще са доволни от онова, което им предлагаме. – Тя отиде до вратата. – Ела, искам да разменя няколко думи с момичетата, преди гостите да са дошли.

Двете жени тръгнаха по облицования коридор, дъбовата ламперия блестеше на светлината на свещите но стените, личеше си, че е била лакирана скоро. Без да знае вкуса на човека, за когото ѝ се бе обадил господин Ковингтън, госпожа Кардуел вече бе решила как да представи заведението си в най-добрата му светлина.

Когато отвори вратата на салона, тя не можа да съдържи усмивката си на задоволство. В камината от дялан камък гореше огън. Вътре завари пет млади жени, някои поседнали, други се разхождаха, всяка облечена в прозрачна наметка в различни цветове, което позволяваше на клиента да види какво се продава. Клиентът ѝ не би могъл да остане недоволен от разнообразието, което му се предлагаше – висока, гъвкава и грациозна светлоруса блондинка; поразителна тъмнокоса съблазнителка от Испания; дребна закръглена тъмноруса красавица; стройна кестенява девойка и хубава брюнетка с къси къдрици.

През отворения прозорец госпожа Кардуел чу приближаващия екипаж.

– Джейн, посрещни, моля те, нашите гости – обърна се госпожата към високата жена, която я придружаваше. – Аз ще ги приветствам тук.

– Както желаете, госпожо Кардуел – подчини се Джейн и се запъти навън.

Кам слезе от каретата, опря се на бастуна, който завършваше със златно топче, и бавно тръгна към вратата. Чакълът по пътеката хрущеше

под черните му богуши.

Вратата се разтвори широко, преди изобщо той или Джейми да са посегнали да почукат. Една млада жена на около двадесет и две години ги посрещна с мила усмивка. Джейми свали от главата си разкошната шапка с пера, – единствената проява на суета у него, размахва я широко и се поклони.

– Моля, последвайте ме – подкани ги жената и отстъпи леко назад, за да ги пропусне. После затвори вратата и погледна крадешком мъжа с бастуна. Той бе облечен семпло, в облеклото му липсваха каквито и да било натруфени градски финтифлюшки, които да подсказват, че е дворцов кавалер.

Двамата мъже тръгнаха след жената по един коридор, докато стигнаха до една врата, откъдето долиташе женски кикот и разговори.

Кам се напрегна.

– Господа – Джейн разтвори широко вратата. – Мога ли да ви представя госпожа Кардуел?

Дамата, за която се отнасяха думите ѝ, стана грациозно от стола си и протегна ръка.

– Добре дошли, господин Ковингтън – обърна се тя към Джейми.

Джейми се поклони вежливо и поднесе отрупаната с пръстени ръка към устните си.

– Ваш покорен слуга, госпожо Кардуел. А сега, позволете ми честта да ви представя своя приятел, който се нуждае от услугите на вашето изискано заведение.

– Няма нужда от имена, щом вие, господин Ковингтън, поръчителствате за вашия приятел – рече тя, водена от желанието си да накара непознатия, застанал на прага, да се отпусне – той стоеше неподвижно и дори не свали шапката си за поздрав, както правеха повечето джентълмени. Тя инстинктивно се досети, че това не е проява на неуважение към събралото се в салона общество, а по-скоро нещо като самозащита. Освен това госпожа Кардуел забеляза, че мъжът предпочита да не застава на светло.

Тя дари Джейми с една от най-хубавите с усмивки.

– Вярвам във вас и във всеки ваш приятел, когото доведете в дома ми. – После се обърна към Джейн, която наливаше по чаша шери на мъжете. – Джейн, моля те, спусни завесите. Тук е прекалено светло.

Джейн изпълни каквото ѝ поръчаха и се върна към другата си задача. Джейми пое чашата с шери, а Кам направи знак с все още облечената си с ръкавица ръка, че не желае питие.

– Събрах тук някои от нашите дами – започна госпожа Кардуел, като подреди момичетата едно до друго, – тъй че можете да избирате. Не се притеснявайте, че ако изберете една или две, ще обидите останалите. Ние сме тук, за да ви доставяме удоволствие.

Джейми хвърли бърз поглед на Кам, който продължаваше да стои безмълвен и неподвижен.

– Не бързайте, господа – продължи госпожа Кардуел, – може би първо ще изпиете питиетата си.

На Кам направо не му се вярваше, че тази жена е сводница. Беше облечена изискано, роклята ѝ бе скромна, самата тя имаше безукорни маниери. Изглежда, единствената ѝ слабост бяха бижутата. Джейми се оказа прав – това не бе обикновен публичен дом. Кам съсредоточи вниманието си върху проститутките. Може би преди да избере някоя от тях, трябваше да свали шапката си и да види реакцията им. С удоволствие би оставил Джейми да му избере жена за леглото. Всички те имаха приятни форми в един или друг смисъл. Но никоя не бе толкова хубава като съпругата му.

Часовникът на полицата на камината тиктакаше и му напомняше, че не е дошъл тук, за да се размотава.

Кам вдигна бастуна си и посочи грациозната светлоруса блондинка.

– Искам теб – Произнесе той с дрезгав глас, изпълнен с незадоволен копнеж.

Госпожа Кардуел се усмихна. Този човек направи мъдър избор. Пейшънс бе куртизанка с високо ценени умения, която приемаше съвсем сериозно занаята на удоволствието. Госпожата стана и леко плесна с ръце. Проститутките бързо излязоха от салона през една друга врата.

– Джейн, придружи, моля те, нашия гост до стаята, която е запазена за него. Погрижи се да има каквото пожелае. – Госпожа Кардуел проследи с поглед как Кам се отдалечава към вратата и не можеше да не забележи, че той върви с леко наклонена на една страна глава. Занаятът я бе научил бързо да преценява хората – дали насреща си има приятел или враг; джентълмен или простак; хедонист или аскет. Този тук, реши тя, притежаваше дяволски силна гордост, която странно се съчетаваше с дълбоко чувствена натура. Личеше си от начина, по който се държеше, от движенията на ръцете му в украсените с орнаменти ръкавици от елена кожа, в пронизателния поглед, който бе отправил към момичето, което избра.

Тя насочи вниманието си към мъжа, седнал срещу нея.

– А какво е вашето желание, сър? С какво бихме могли да ви

изкушим, докато приятелят ви се забавлява?

Джейми се отпусна в креслото и отправи ленива усмивка към собственичката на публичния дом.

– По-скоро бих предпочел чаша вино.

– Това лесно ще се уреди – отвърна тя и добави: – Нямате ли други желания, които бихме могли да удовлетворим?

Джейми позабави отговора си, сякаш размишляваше. За миг затвори очи, като че ли искаше да прецени как по-добре да изрече искането си.

– Имате ли тук някой, който да играе добре шах?

Мадам Кардуел забеляза игривия блясък в очите му и се засмя:

– Мисля, че бих могла да ви осигуря партньора, когото търсите. Ако ме извините за момент, ще се погрижа желанието ви да бъде изпълнено.

Да играеш шах в публичен дом! Какъв абсурд! Джейми свали ръкавиците си от ярешка кожа, без никакви украшения, и раздвижи пръстите си. Сигурно би било по-редно да се възползва от прелестите на една от дамите на мадам Кардуел. О, да, много по-лесно беше да се каже, отколкото да се извърши. Той никога не се беше стремил към евтините удоволствия. Пък и ако имаше желание, лесно би могъл да се пхне в леглото на една или друга от придворните дами. Известно му беше как някои се подмазват на приближените на краля, един вид търговия с плътта заради някоя и друга добра дума, пошушната на когото трябва. Една жена дори беше предложила на Джейми дъщеря си, петнайсетгодишна девица, само за да може да стане една от перачките на краля. Джейми бе отказал. По-късно бе открил, че друг от мъжете не се бе проявил като такъв благородник.

Лека усмивка трепна в ъгълчетата на устните му. Той беше точно това, което някои го наричаха – „кралският пуритан“.

А какво ли ставаше с приятеля му горе? Дали физическият акт бе достатъчен, за да прогони демоните, каквито и да бяха те, които терзаеха душата на Камерън?

Пейшънс влезе в затъмнената стая. Скоро щеше да настъпи пладне и тя усети в стомаха си първите признаци на глад. Може би мъжът нямаше да се бави, след като приключи. Тя бе открила, че повечето мъже не го правят. Страстно желаеха да получат наслаждение, а после всичко свършваше. Много рядко наистина се срещаха мъже, които се

интересуваха от това дали тя също бе получила удоволствие. Както и да е, сви рамене тя, едва ли имаше от какво да се оплаква. Клиентите на мадам Кардуел бяха предимно добри мъже, които търсеха нещо или някой, за когото да се хванат, макар и за кратко. А и щяха да й дадат достатъчно пари, за да може да си осигури прилична зестра. Тя имаше намерение да се омъжи за преуспяващ фермер и да роди децата, от които сега се стараше да се предпази, като взимаше съответните мерки.

Всичко това обаче принадлежеше на бъдещето. Сега трябваше да изпълни дълга си към клиента, който бе заплатил за уменията ѝ.

– Как мога да ви доставя удоволствие, милорд? – попита тя, присъпвайки бавно към седналия в сянка тайнствен непознат.

– Ела тук – каза Кам. Когато тя застана пред него, Кам се изви така, че дясната страна на лицето му да остане скрита. Би предпочел да извърши деянието в тъмнина, без свещи и без разговори, да задоволи страстта си, и да си тръгне.

– Да донеса ли още свещи? – попита жената, като го изтръгна насилно от мислите му. Кам се раздвижи в креслото, лицето, му се обърна право срещу нейното и той чу задавения възглас, който се изтръгна от гърлото ѝ.

– Сега знаеш защо предпочитам тъмнината, госпожо, въпреки че това не те засяга – каза той. Виждаше очертанията на малките ѝ гърди, напираси под тънката материя на ризата ѝ. Вдигна облечената си в ръкавица ръка и погали тъканта на ризата, после разголи гърдите ѝ. Тя ахна отново, но този път той знаеше, че възгласът и не се дължи на отвращение. Допирът на меката еленова кожа до нежната плът на шръкналиите ѝ зърна бе предизвикал неволния звук. Кам я привлече върху скута си и наведе глава, за да усети вкуса на гърдите ѝ.

Пейшънс развърза връзките, които придържаха ризата, за да освободи гърдите си и да улесни достъпа му до прелестите си. Очите ѝ се притвориха от удоволствие, докато се отдаваше на умелите докосвания на устните му, които вършеха чудеса с нея. Начинът, по който смучеше и лижеше зърната ѝ, разгаряше пламъка на страстта в долната част на корема ѝ, замествайки предишния ѝ глад с много по-съществено желание. Тя сграбчи с ръце главата му, прокарайки пръсти през гъстите златисторуси къдрици. Косата му беше удивително чиста и мека като коприна. Допирът ѝ до разголената ѝ плът ѝ доставяше огромно удоволствие и тя притискаше устата му все по-силно към гърдите си.

Посегна и хвана лявата му ръка, измъкна ръкавицата със зъби и я захвърли на пода. Лежеше в скута му. Кам пхна ръката си без

ръкавицата под алената ѝ фуста, търсейки сърцевината на страстта ѝ. Почувства топлата влага между краката ѝ, пръстите му си запроправяха път през нежните къдрави косми.

Тя седна напреки върху силните му бедра, ръката ѝ се протегна и зашава по панталоните, след това по фините му ленени долни гащи, докато не откри това, което търсеше.

Ловките ѝ пръсти освободиха от дрехите свидетелството за мъжката му сила. След секунди тя бе отгоре му, а бедрата ѝ се движеха срещу неговите.

Дори когато тялото на Кам реагираше физически на опитните движения на проститутката, мислите му блуждаеха в друга посока. Вместо високата, по момчешки стройна фигура, която се движеше в отговор на неговите мощни тласъци, той си представяше друга, с буйна кестенява коса, спускаща се на вълни около гъвкавото ѝ тяло, с големи, сочни гърди, притискащи се към тънката му ленена риза, с ръце, които се движеха по гърдите му, докато той се наслаждаваше на дълбоките, страстни стонове на удоволствие, излизаци от устните ѝ.

„*Мариса*“ – помисли си той в мига, когато страстта му избухна на воля. *Мариса*.

Глава пета

– Някаква работа извън града – изрече Мариса в отговор на въпроса на братовчедка си. Гласът ѝ издаваше нейния скептицизъм.

– И това ли е извинението му, че вчера е напуснал къщата ти? – попита Браяна.

– Да – отвърна Мариса. – Това е лъжа, разбира се.

– Защо мислиш така?

Мариса свали ръкавиците от фина еленова кожа и ги захвърли небрежно на малката мраморна масичка във вестибюла, върху която бе оставена и въпросната бележка.

– Що за работа е тази, която кара един мъж да стане от сън преди зазоряване, когато се предполага, че кара меден месец с жена си, и да го държи далеч от дома му през цялата нощ?

Тя стискаше здраво бележката във високо вдигнатата си ръка. После втренчи поглед в братовчедка си.

– Ти също не можеш да ми дадеш отговор, нали? Защото просто няма такъв – заяви Мариса.

– Може би – предположи Браяна – е трябвало да свърши някаква работа на краля.

– Не, не ми се вярва – каза Мариса. – Малко вероятно е Негово величество да подготви цяла сватбена церемония и след това да изпрати младоженеца по дворцови дела преди още да е започнал брачният му живот.

В златистокафявите очи на Браяна се появи тревога.

– Имало е и други случаи, когато кралят използва своите прерогативи, за да отпрати съпруга на жената, защото той самият я е пожелал.

Мариса се засмя в отговор:

– Ласкаеш ме, братовчедке. Негово величество съвсем не се нуждае от тялото ми, когато има на разположение толкова други жени, особено Барбара Палмърс. Макар всъщност да не се съмнявам, че ако бях от жените, които са склонни да се поддадат, Негово величество със сигурност би опитал от плода, който му се предлага, защото това е в природата му, както и на всички мъже от рода Стюарт. Но не мога да се съмнявам в уважението и добрите му чувства към моя съпруг. Чарлз не би предал приятеля си, нито пък аз бих изменила на клетвата си, за разлика от някои други жени в двореца.

– Ще вечеря ли тази вечер съпругът ти с нас?

– Изглежда, че ще го стори.

– Може би бихте предпочели да сте сами двамата? – рече Браяна.

Мариса разгъна смачканата в ръката ѝ бележка и я прочете отново.

– Бюканън съобщава, че ще доведе със себе си и своя приятел, Джейми Ковингтън. По всичко личи, че не желае да вечеря насаме с мен.

– Мисля, че все пак би трябвало аз да вечерям в стаята си – настоя Браяна.

– Глупости – смъмри я нежно Мариса. – Тази вечер ще се храниш с мен. Не искам повече да чувам възраженията ти. Така съм казала и така ще бъде. – Дяволитите пламъчета в зелените ѝ очи опровергаваха властните ѝ думи. Тя вдигна ръкавиците си и ги сложи отново на ръцете си. – Хайде – подкани Мариса братовчедка си и я хвана под ръка. – Негово величество ни очаква в Уайтхол.

– Бих предпочела да не идвам, ако нямаш нищо против, братовчедке – заяви Браяна.

– Защо? – настойчиво попита Мариса.

Браяна сведе очи, а гласът ѝ, когато отново заговори, едвам се чуваше.

– Не е редно. Аз съм вдовица съвсем отскоро и не трябва да нарушавам жалейката си.

– Това е просто покана да разгледаме кралските конюшни и да се срещнем с търговеца на коне, Браяна, не е някакво тържествено гостуване, уверявам те.

– И все пак, бих предпочела да не присъствам. Където е кралят, там е и свитата му.

„И клюката“ – помисли си Браяна. И може би щеше да има някой, който бе чул за смъртта на съпруга ѝ и се съмняваше дали наистина е било нещастен случай. Тя не можеше да рискува.

– Дори и облечена в черно, ти би засенчила всички придворни дами – увери Мариса братовчедка си и я погледна с обич. – Това е истинската причина за страха ти, нали? Не би желала Барбара Палмър да те приеме за своя съперница и да потърси отмъщение?

Браяна се засмя:

– Колко точно разгада тайните ми мисли, братовчедке. Но аз бих добавила, че Касълмейн би трябвало да се бои повече от теб, отколкото от мен.

– Ако е така, тя може да се чувства напълно спокойна.

– И все пак, моля те, пази се – побърза да добави Браяна.

– От какво?

– От престореното ласкателство на дворцовите кавалери. Ти си невероятно красива жена, братовчедке, а освен това и много богата.

Мариса долови скрития страх в гласа на братовчедка си.

– Браяна, нима досега не си разбрала мнението ми за повечето от хората на Чарлз? Медените им слова няма да ме подмамят. – Зелените очи на Мариса придобиха сериозно изражение: – Нужно е нещо повече от обикновената размяна на остроумия и красиво лице, за да допусна някого между краката си – и то при положение, че съм свободна, а вече не съм. А ти какво ще правиш, докато ме няма?

– Мислех да поседя в градината. В библиотеката ти намерих няколко томчета с поезия, които бих желала да почета. – Браяна се спря и погледна Мариса: – Позволяваш ли ми?

Пламенността, с която братовчедка ѝ изрече молбата си, накара Мариса изненадано да трепне.

– Разбира се, че позволявам – отвърна тя. – Всичко, което имам, е и твое. Трябва да ти призная, че от години не съм преглеждала библиотеката. Мина много време, откакто за последен път бях тук заедно с цялото семейство.

Мариса замълча и си припомни времето, когато беше малко момиче и се покатерваше на коленете на щастливия си баща, докато той седеше в огромното си кресло пред камината в библиотеката. „Разкажи ми приказка, татко“, казваше тя и той ѝ разказваше: безкрайни истории за храбри прадеди, подли злодеи, благородни дела, безценна любов, безрезервна чест. В повечето случаи майка ѝ седеше тихо край тях, бродираше и пресъздаваше безкрайно изтънчено върху тъканта сцени от приказките на баща ѝ. Сега вече Мариса осъзнаваше, че майка ѝ е била истински художник, защото си служеше с иглата и конеца така, както другите използват боите. Братята ѝ, заедно с цяла менажерия от домашни любимци, допълваха картината. Да, те бяха щастливи тук, а и в различните си именния из провинцията, преди Кромуел и подобните нему да поведат страната към бунт и раздори. Сега всичко това бе изчезнало. Ако не бяха братовчедите ѝ, тя сигурно щеше да забрави какво е да се смееш, какво е щастието, което човек намира в семейството, щеше да е забравила толкова много обикновени неща от живота заради ужасната гражданска война, разкъсала страната ѝ на две.

Мариса съзнаваше, че сега неин дълг е да се погрижи за това в именията ѝ отново да се възцари радостта и сладките незабравими спомени.

Но как би могла да се справи с тази задача, след като съпругът, за когото току-що се беше омъжила, бе напуснал леглото ѝ, пренебрегвайки нейното решение да му се отдаде, както ѝ повеляваше дългът на честта?

Безразличието му към нея беше като удар с нож върху гордостта ѝ.

Мариса поглади с ръка огърлицата си от злато и сапфири. Нямахше повече да допусне същата грешка.

– Благодаря ти, Бридж, това е всичко – каза Джейми и избърса устни с плътната ленена салфетка. Икономът кимна и излезе от стаята. Бе донесъл бутилка чудесно бургундско вино ѝ парче топъл най с пълнеж от дивечово месо за всеки от присъстващите. Върху поднос от порцелан лежаха филии топъл хляб, а до него имаше малка съдинка с прясно масло.

Джейми наля вино на Кам и се взря в приятеля си с внимателен поглед, докато му поднасяше чашата. Откакто бяха напуснали публичния дом, Камерън мълчеше. Джейми се чудеше дали Кам е намерил временната утеха, която търсеше, или преживяното също му е донесло разочарование.

Кам съзираше неизречените въпроси в кафявите очи на приятеля си. Знаеше, че Джейми би желал да узнае как се бяха развили нещата между него и проститутката. Разбираше също, че Джейми не се интересува от пикантните подробности, а е загрижен за доброто му емоционално състояние. Но какво ли би могъл да му каже? Че успешно бе блудствал с проститутката? Наистина беше успешно, ако човек измерваше успеха с приключването на акта. Той не беше такъв наивник, че да вярва в искреността на виковете от удоволствие. Преди може би щеше да държи на това, дори само за да се докаже пред самия себе си. Сега вече до такава степен не го беше грижа, че дори не мислеше за това. Не можеше да довери на Джейми каква студенина беше почувствал, когато проститутката се беше опитала да доближи устните си до неговите, как я беше отблъснал настрана в желанието си да запази отношенията им колкото се може по-формални. Не искаше никаква фалшива близост помежду им, никакви празни жестове на интимност. Просто си беше послужил с нея така, както би си послужил и с нощното гърне.

Така беше и в отношенията му с жената, която му бе родила дъщеря.

Споменът извика горчива усмивка на плътните му устни. В този ден той беше пиян, беше прекалил със силно питие, за да притъпи болката, която чувстваше, да разсее задушавания го гняв при мисълта за това, което му се беше случило. Току-що се беше завърнал в имението на баща си и семейството го отбягваше, тъй като роднините му не знаеха как да се справят с този сърдит, потънал в мрачни мисли мъж, който се беше завърнал при тях. Преди Кам беше човек, който обичаше смеха, сега скъпеше думите си и говореше само, когато бе необходимо. Една вечер, след като бе пийнал порядъчно, забеляза хубавичка девойка, прислужничка на снаха му, да минава през имението. Тръгна след нея също като вълк, който преследва отделило се от стадото агне, сякаш надушваше дирята. Последва грубо обладаване, набързо и без нежности.

Беше забравил за тази нощ, но след няколко месеца откри, че девойката е отпратена обратно при семейството си. Брат му се изпусна и каза, че била изгонена от работа, защото забременяла, но решително отказала да съобщи името на бащата. Кам пое нещата в свои ръце. Знаеше, че трябва да постъпи така, както е редно спрямо детето, за което бе уверен, че е негово. Издири жената, върна я обратно в имението и заяви на близките си, че след като тя носи в утробата си детето на един Бюканън, то би следвало да се роди в пределите на фамилното имение. Настаниха я в малка къщичка и Кам се погрижи тя да има всичко необходимо до

раждането на детето. Не се виждаше с нея, а предпочиташе да получава вести за състоянието ѝ от иконома на баща си.

При раждането се получи усложнение и акушерката прати да повикат Кам. Детето му, дъщеря, се роди здраво – много красиво бебе, едно по-нежно, женствено копие на баща си. Именно в този момент, когато акушерката постави бебето в ръцете му, Кам разбра, че не би могъл да остане емоционално безразличен към детето. Тъжно му беше, че жената, която го бе дарила с това скъпоценно малко същество, загуби в битката за живота. Горчиво чувство за вина се надигна в гърлото му, докато гледаше неподвижното тяло върху малкото легло. Мълчаливо се помоли за душата ѝ и благодари за саможертвата.

За да не плаши с вида си детето, той го посещаваше само вечер, когато сенките на нощта прикриваха обезобразеното му лице. Стигаше му и това, че дойката се прекръстваше винаги, когато той се отбиваше да види дъщеря си. Понякога сядаше край креватчето ѝ, наблюдаваше я как спи и галеше русите ѝ къдрици със здравата си ръка. Веднъж, припомни си той, дори я беше чул да мърмори в съня си „татко“.

Почувства солената влага в очите си при спомена за дъщеричката си, която можеше да признае за свое дете, но никога нямаше да прегърне.

– Ще се върнеш ли в дома на съпругата си днес? – попита Джейми.

Кам остави ножа и вилицата и впи тъмносините си очи в Джейми.

– Да. – Тази сутрин ѝ изпратих съобщение, за да я информирам за плановете си.

– И какво възнамеряваш да правиш?

– За кое?

Джейми, обикновено малко флегматичен, почувства как го изпълва гняв.

– За жена ти, за брака ти, разбира се – каза той, като леко повиши тон.

Кам отчупи с вилицата си от препечената коричка на дивечовия пай.

– Това си е моя работа – отвърна той, като поднесе вилицата към устата си. После се опита да смени темата: – Готвачът ти е доста добър, Джейми.

Джейми реши да пренебрегне комплимента и продължи разговора по въпроса, който смяташе за най-важен.

– Какво ще стане с графската титла?

В отговор Кам сви широките си рамене.

– Какво има да става? – отвърна той на въпроса с въпрос.

– Негово величество даде ли ти титлата граф на Деран?

Кам бавно отпи глътка от гъстото червено вино, наслаждавайки се на вкуса му. Навремето бе прекарал няколко седмици в Бургундия и оттогава ценеше вината, произведени там.

– Да. Непосредствено след женитбата ми това беше надлежно отбелязано в документите на кралския двор. Така че сега аз съм граф на Деран. – Кам се усмихна. – Ако умра, без да имам наследници от този брак, титлата се връща на благоверната ми съпруга, която наново става графиня по право.

Джейми преглътна хапката си и зададе следващия въпрос:

– Помислил ли си за новото си положение? Сега ти си един от най-влиятелните хора в кралството, Камерън. А – Джейми замълча за момент – знаеш не по-зле от мен какво значи това за някои хора. Ще станеш прицел на още повече клюки в двора. Такова богатство и положение водят след себе си силна завист, приятелю.

– Мислиш ли, че не знам това, Джейми? Бих бил доволен да имам някъде малко собствено имение, може би по границата с Шотландия, близо до семейството ми. Никога не съм копнял за тази чест, но след като ясно изразеното желание на краля беше да взема за жена наследницата на Фицджералд и да поема графската титла, ще трябва да го сторя.

– И да основеш цяла династия?

– Не мисля за династия, Джейми. Знаеш ли, желанията ми са много по-скромни. Искам син, кръв от кръвта ми. Законен наследник.

– Това е проблем и за Негово величество – каза Джейми. – Ето защо той също иска да сключи законен брак. Добре известно е, че нашият славен крал Чарлз не среща трудности да прави бебета, въпреки че те всички са незаконородени. Англия се нуждае от законен наследник на трона, за да не се възцари отново хаосът в страната.

– Ами ти, Джейми? Не искаш ли да предадеш на наследниците см натрупаното богатство на Ковингтън? Не копнееш ли за свой собствен син? – попита Кам.

– Трябва да призная, че доста съм мислил по този въпрос – каза Джейми. – Трудното в случая е да открия жената, която бих могъл да обикна.

– Ти гониш мечти, приятелю – каза Кам малко рязко. – Твърде рядко съм срещал в живота си това, което наричаме любов. Страст, да. Това лесно се постига. Намери си жена, която да ти роди деца, и любовница, за да ти доставя удоволствие.

Лешниково-кафявите очи на Джейми придобиха замислен израз.

– Това ли си планирал за себе си?

Кам отпи бавно от виното си.

– Не, аз съм венчан и това слага край на всичко друго.

– Тогава какво ще кажеш за вчера?

– Това вече е минало – въздъхна Кам. – Пък и няма никакво значение за мен.

Той набоде още едно парче от пая и смени темата.

– Имам намерение да те поканя да вечеряш с мен и графинята тази вечер.

– Мислиш ли, че е разумно?

– О, Джейми, престани да се тревожиш. Уверявам те, всичко е наред. А сега, нека да довършим това ядене. Какво ще кажеш за една игра на шах после?

Расови коне.

Тя се нуждаеше поне от няколко отлични коня, за да могат да се сбъднат плановете ѝ. И много разчиташе на краля да ѝ помогне в избора.

– Графиньо – чу тя гърления басов глас зад гърба си. – Дума да няма, много ми е приятно, че ви виждам. Хайде, дайте да ви хванем под ръка.

– С удоволствие, Ваше величество – отвърна Мариса и подаде ръка на краля. Разхождаха се в красивия парк Сейнт Джеймс. Тя знаеше, че кралят обича да се разхожда и че често го виждат рано сутрин да обикаля алеите на някой от парковете около двореца, придружен от няколко джафкащи около краката му ловджийски кучета. И днес не беше направено изключение – три малки кученца тичаха около тях.

– Как сте?

– Доста добре, Ваше величество – отговори Мариса, доволна, че е облякла плътна рокля от тъмнорозово кадифе, тъй като усещаше лек хлад.

– Отлично. – Чарлз се взря от висотата на ръста си в красивата си придружителка. Свежата ѝ хубост беше омайваща на фона на всички гримирани придворни дами от свитата му. Ако беше омъжена за някой друг, за човек, който би склонил да играе ролята на отстъпчивия съпруг – *marc complaisant*, той със сигурност би помислил за един флирт с нея. Графиня Деран притежаваше бърз ум и духовитост, двете качества,

които Чарлз най-много ценеше у жените. Погледът на тъмните му очи се спря върху пищната бяла гръд, която се откриваше от четвъртитото деколте на корсажа ѝ. Неговият сватбен подарък, огърлицата от злато и сапфири, лежеше върху сочната плът, която той би желал да погали. Горещият пламък на желанието се надигна в слабините му.

Мариса повдигна глава и очите ѝ срещнаха втренчения взор на краля. Разбра какво означава този поглед и бузите ѝ се обагриха в руменина.

Неловката ситуация бе нарушена от едно от кучетата на краля, което залая възбудено. Беше подгонило една голяма катерица и я плашеше, застанало под едно дърво. Пухкавото животинче страховито надничаше от клоните.

Чарлз повика кучето и то дотича при тях.

Мариса въздъхна дълбоко, доволна от намесата на кучето в този момент, който би могъл да се окаже неловък, ако бе продължил малко повече. Наведе се и разроши с ръка меката козина на кучето, а кралският любимец я възнагради с подобие на усмивка и влажно близване по ръката.

– Обичате ли животните? – попита кралят.

– Да, много, Ваше величество – отвърна Мариса, като се изправи. – Докато живеех при братовчед си Килрун, имах няколко любими кучета, между които и една голяма хрътка. Тя беше едра, предана и готова да ме брани яростно.

– Беше? – Чарлз не пропусна да забележи употребата на минало време.

Тъжна усмивка се появи на устните на Мариса:

– Тя загина по време на лов. Преследвахме един голям, доста зъл глиган и накрая попаднахме на дирите му. Конят ми започна да куца и аз бях принудена да спра и да изчакам, а останалите продължиха. Не бяха изминали и две минути, когато чух шум. Изглежда, глиганът беше сменил посоката и тичаше право към мен. Имах само една малка кама, за да се защитавам, и знаех, че тя няма да ми бъде от полза срещу едрия звяр.

– Сигурно сте загубили ума и дума от страх – предположи Чарлз.

– О, да, бях ужасена, Ваше величество – призна Мариса. – През главата ми мина странната мисъл, че баща ми ме е изпратил в Ирландия, за да запази живота ми, а един див звяр ще стори онова, което хората на Кромуел не успяха да направят. Но аз съм от рода Фицджералд и не бих се оставила да загина, без да се съпротивявам. – Мариса прекъсна

разказа си, за да се полюбува на малкото ято патици, които плаваха щастливо във водата. – Кучето ми дотича обратно тъкмо когато глиганът се готвеше да ме нападне. То загуби живота си, за да спаси моя.

Продължиха да се разхождат по пътеката и Чарлз с леко закачлив тон попита:

– Как се справяхте с изучаването на латински, графиньо?

– Учителите ми смятаха, че съм добра, Ваше величество.

– Можете ли да преведете тогава този израз: *aut Caesar aut nullus!*.

Мариса спря и помисли секунда, после отговори с ясен и сигурен глас:

– Или Цезар, или никой.

– Съвършено вярно – каза Чарлз и я възнагради с една от ослепителните си усмивки, която откри белите му зъби на фона на мургавото му лице. – Във вашия случай, графиньо, бих се осмелил да заменя Цезар с *Фицджералд*.

Мариса се засмя високо и звънливо. Не се чувстваше засегната от прозорливата забележка на краля.

– Бих казала, че Ваше величество е съвсем прав в преценката си. Винаги е било така в семейството ни и осмелявам се да предположа, че ще продължава да бъде така.

– Във вашия случай, скъпа графиньо, гордостта е добродетел – каза Чарлз.

– Ваше величество е както винаги извънредно внимателен към *смирната* си поданичка.

При тези думи Чарлз също се разсмя високо и от сърце, като си припомни почти същите слова, изречени от съпруга на графинята.

Мариса го погледна учудено.

Чарлз се опита да ѝ обясни:

– Шегата засягаше мен, скъпа. Вашите думи ми напомниха за изреченото от един друг човек. Но няма значение. А сега бих ви предложил да се върнем обратно в Уайтхол, тъй като там ще дойде човекът, за когото ви говорих. Той ни предложи да огледаме конете му.

И Чарлз се запъти обратно. Мариса наблюдаваше как тълпите се стичат към него. Обикновените хора го приветстваха, поздравяваха го на висок глас, а тук-там се чуваха и неприлични забележки. Той беше техният крал, родом от Лондон, и той можеше да се разхожда из парка си спокойно, без да се бои от нищо. Мариса осъзна, че това наистина беше много важно за Чарлз – да даде възможност на поданиците му да го виждат сред тях самите. И от своя страна, те му отвръщаха с обичта си.

Той печелеше поклонници благодарение на личното си обаяние и на силния си характер, а не на елегантните си дрехи, ушити по френска мода. Чарлз беше едновременно и достъпен за хората, и царствен.

Мариса забеляза също и закачливите погледи, отправени към нея. Харесваше ли й, или не, но те я вземаха за последното завоевание на краля, най-новата нагиздена и уханна фуста, която да забавлява Чарлз. Чу един мъж да казва:

– Нашият крал има точно око за хубавите жени. Тази наистина е красавица и половина.

Забележката достигна до слуха на краля, който веднага изви глава към Мариса.

– Чувствате ли се засегната, миледи?

Мариса вдигна очи към него:

– Моля ви, в този случай не мога да бъда обидена. Макар и да не ми харесва да ме бъркат с някоя лека жена, пък била тя и любовница на самия крал, вашата репутация на пръв женкар на кралството изключва възможността която и да било жена в компанията ви да бъде невинна. Боя се, че хората щяха да си мислят същото дори и да бях някоя старица.

Чарлз пое дясната й ръка в своята и я поднесе към пълните си чувствени устни:

– По дяволите, графиньо. Вие наистина сте забележителна жена.

– Може би – усмихна се Мариса в отговор. – Все пак бих предпочела да мисля за себе си като за честна жена, Ваше величество.

– Точна така, госпожо, и това ви прави още по-скъпа за мен – отговори Чарлз, докато приближаваха до конете си. Очакваха ги лакеите, всеки в ливрея с отличителния знак на дома, където служеше.

Докато яздеха обратно към двореца, внимателният поглед на Чарлз се насочи към ездачката пред него. Тя седеше с безупречна стойка върху коня. И той не можеше да не си зададе въпроса дали неговият приятел шотландец би могъл или би искал да оцени по достойнство скъпоценния дар, с който кралят го бе възнаградил.

Глава шеста

Малката трапезария в лондонската къща на семейство Фицджералд беше огряна от светлина. Запалените свещи пропъждаха тъмнината и разпръскваха сладкия мирис на лимон и пчелен восък. Върху масата от

як златист дъб проблясваха излъсканите чинии, изработени от сплав на калай и олово. Това бяха скъпи антики, всяка с преплетените инициали Х и Д. В средата на масата имаше голяма калаена купа, препълнена с плодове. Скъпоструващи уханни портокали, сочно червено грозде, пресни смокини, кисели лимони и зрели ябълки се разполагаха в легло от виещи се зелени растения. От двете страни на купата имаше по-малки купички, пълни с различни ядки – белени и небелени. Край всяка бе поставена изящна сребърна лешникотрошачка.

Две прислужнички влязоха в стаята с метални подноси, от които вдигаше пара прясно опечен топъл хляб. Друга прислужничка носеше дървена табла, изработена от наситен махагон, на която имаше четири купички студено масло. Тя ги постави пред всеки комплект за хранене и се усмихна при вида на семплата елегантност на наредената маса.

Снежнорелите салфетки бяха съвсем нови. На всяка със златни конци изящно бе избродирана буквата „Б“, разположена сред извиващи се зелени лози. Прислужничката разпозна изкусната бродерия на господарката си, графиня Деран.

Мариса и Браяна влязоха през вратата откъм салона и трите прислужнички се поклониха на графинята, както му беше редът.

Мариса поглади ръцете си и допряла върховете на пръстите си, погледна масата. Обзе я неспокоен трепет, въпреки че бе решена да не позволи на никого да разбере как се чувства в действителност. Хвърли поглед към Браяна, доволна, че братовчедка ѝ бе решила да се присъедини към компанията за вечеря.

– Виждам, че тази вечер си сложила наследствените скъпоценности от Дювеса – каза Браяна, загледана в бижутата на Мариса.

Мариса се усмихна и докосна с лявата си ръка красивата огърлица от злато и рубини. Подобна на нея гривна обгръщаше китката ѝ; обиците грееха с наситен блясък на ушите ѝ. Рубините на О'Нийл се предаваха от поколение на поколение на всеки следващ наследник на рода Фицджералд, на първородния син. Сега те бяха нейни, предадени ѝ, за да ги запази за собственото си дете, ако има такова.

– Бяха любимите бижута на майка ми – каза Мариса и си припомни как в деня, когато майка ѝ се омъжваше повторно, бе положила голямо ковчеже от слонова кост в ръцете ѝ. То съдържаше всички скъпоценности на рода Фицджералд, които майка ѝ бе успяла да изнесе от Англия, за да ги съхрани. – „Би било светотатство да позволя на алчните хора на Кромуел да сложат ръка на семейните бижута – каза майка ѝ и просълзена продължи: – Ти си последната, която носи името Фицджералд,

скъпа дъще. Носи ги с гордост.“

Мариса забеляза, че братовчедка ѝ е облечена изцяло в черно. Единственото цветно нещо, което си бе позволила, беше якичката от кремави перли, която обгръщаше изящната ѝ шия.

– Как мина посещениято ти при краля? – попита Браяна.

– Негово величество беше изключително любезен – отвърна Мариса, като си припомни часовете, прекарани в компанията на краля. Беше се забавлявала чудесно. – Той е много остроумен, а познанията му за конете са изключителни. Негово величество ми довери, че жребците на съпруга ми са равни и даже превъзхождат неговите. – Очите на Мариса засияха с мека светлина. – Успях да закупя някои много добри коне днес, особено чифт великолепни жребци, чисто бели. Много красиви животни – добави тя с радостна въздишка. – Ще свършат добра работа за разплод, когато реша да ги използвам.

– Ще ги кръстосаш ли с ирландските расови коне, които възстанови?

Мариса кимна.

– По всяка вероятност. – Тя се пресегна, взе едно зърно от сочното грозде и го пхна в устата си. – Съкровено ми желание е да видя имотите ни възстановени във вида, в който бяха преди да бъдат пометени от войниците на Кромуел. Ще използвам всички средства, за да съм сигурна, че онова, което принадлежи на рода Фицджералд, е в безопасност. – Мариса се замисли за плякосването, на което бяха подложени някои от имотите ѝ. Хората, които преди живееха там, бяха прогонени. Тя искаше да поправи положението възможно най-добре. Благодарение на усилията на вдовстващата графиня, нейната баба, резиденцията на рода в Дорсет остана непокътната. Някои други имения обаче се нуждаеха от голямо внимание. Мариса знаеше, че не може да си позволи да се задържи за дълго в Лондон, защото на плещите ѝ тежаха твърде много задължения. Подобно на възстановяването на Негово величество на престола, възвръщането на нейното положение в обществото също бе съпътствано от проблеми и отговорности.

В трапезарията влезе една от прислужничките, Бес, и направи реверанс.

– Простете, миледи, но един от конярите дойде да съобщи, че съпругът ви е пристигнал заедно с още един джентълмен.

– Благодаря ти, Бес.

– Как ще заповядате, тук ли да ги доведем?

– Не – разпореди се Мариса. – Поканете ги в библиотеката.

– Да, миледи – отвърна Бес и забърза навън да изпълни поръката.

Браяна хвърли озадачен поглед към братовчедка си. Какво бе намислила Мариса?

– Миледи ви очаква в библиотеката, милорд – предаде Бес на Камерън.

Кам вдигна учудено вежди и смутено погледна Джейми.

– Води ни, момиче – гърлено избоботи дълбокият му баритонов глас. Кам стисна бастуна си и последва Бес по дългия коридор към едни странични стълби.

Бес се изкачи и се обърна да се увери, че двамата мъже я следват плътно. Удовлетворена, тя се запъти към една дъбова врата и почука лекичко. Отвори я, пристъпи вътре и съобщи на дамите:

– Милорд Деран и господин Джеймс Ковингтън.

– Свободна си, Бес. – Мариса вдигна изящната си ръка, покани мъжете да се настанят и попита вежливо: – Чаша вино преди вечерята, господа?

За Кам не бе трудно да усети зле прикритата обида. Мариса не го назова с новата му титла. Той забеляза също, че жената, която седеше до нея, я стрелна с поглед. Очевидно тя също бе разбрала подтекста. Устата му се изви в познатата усмивка.

– Благодаря, съпруго, ще ни се отрази чудесно след дългата езда.

Мариса наля чашите им; очите ѝ дори за миг не се спряха на лицето на Камерън.

Джейми стана да вземе бокалите и се възхити от все сърце на изумителната им майсторска изработка.

– О, простете ми, моля – възкликна весело Мариса. – Пропуснах да запозная и двама ви с моята братовчедка. Разрешете ми да ви представя лейди Браяна О'Далей Макбрайд. Тя току-що пристига в Англия и ще бъде за известно време моя гостенка.

– Браяна, позволи ми да ти представя господин Джейми Ковингтън, изключително ценна личност в двора на Негово величество, както ме уведомиха.

Джейми се изправи, пое ръката на Браяна и я поднесе към устните си.

– Ваш покорен слуга, лейди Браяна – каза той, като задържа погледа си върху очите ѝ.

– Благодаря ви, сър – отвърна Браяна. Тихият ѝ мелодичен глас

наподобяваше шепот.

– А сега, скъпа братовчедке – продължи Мариса, – искам да се запознаеш с мъжа, комуто кралят ме даде за съпруга. Браяна, представям ти Камерън, барон Бюканън, моят съпруг.

– Добре дошли в семейството ни, милорд – каза Браяна и дари Камерън със свенлива усмивка, придружена с леко кимване.

– Чест е за мен – отвърна Кам, бавно се надигна от мястото си и пое със здравата си ръка протегнатата ѝ десница – да ви приветствам с добре дошла в моето семейство, мила братовчедке. Всеки от роднините на жена ми е и мой роднина.

Браяна седна на стола си, вдигна чашата с вино и изрече с широка усмивка:

– В такъв случай с женитбата си сте поели голяма отговорност, милорд, защото ние, О'Далей, сме голям род с много разклонения.

– Няма значение колко голям или малък е родът ви – отговори Кам, – важно е единствено това, че ние сме свързани в едно семейство и че ценим тази връзка.

– Брат ми Килрун ще бъде особено щастлив да чуе думите ви, милорд, защото той е много привързан към братовчедка ни Мариса, също както и аз.

– Изглежда, че уважаемата ми съпруга има много покровители. – Кам вдигна чашата си, отправяйки шеговит поздрав към Мариса.

– Какво искате да кажете, съпруге?

– Само това, че имате своите почитатели в двореца, мила моя жено, които само чакат, за да запечат хвалебствени песни за вас. Един от тях е и самият крал.

Джейми, почувствал растящото напрежение между съпрузите, се намеси:

– Виното ви е от много добро качество, миледи. Откъде се снабдявате с него?

Мариса, леко присвила зелените си очи, се обърна към него.

– То е избор на нашия търговец на вина. При завръщането си в Лондон открих, че избите ни се нуждаят от зареждане, и се доверих на неговата преценка.

– Вкусът му, изглежда, съответства напълно на случая – обади се Кам. – Познавам семейството, което произвежда това вино, тъй като съм гостувал в къщата им.

– Вие сте били в Германия, милорд? – попита Браяна.

– Да, братовчедке Браяна.

- Кам беше в изгнание заедно с краля – обясни Джейми.
- Наистина ли? – попита Мариса, отпивайки от охладеното вино.
- Да – отвърна Кам.
- И каква работа вършехте за Негово величество – продължи

Браяна.

Джейми се намеси, за да помогне на приятеля си:

- Кам беше представител в служба на короната.

Очите на Мариса се разшириха от изненада:

- Какъв точно представител?

– Задължението ми беше да осигурявам информация, която би била от полза за каузата на Негово величество – поясни Кам.

- Били сте шпионин?

– По-скоро бих го нарекъл пълномощен представител, графиньо – пак се намеси Джейми.

Кам сви рамене и смърми приятеля си:

– Недей да използваш толкова красиви слова, Джейми. Вършех единствено това, което трябваше, и нищо повече. – Едва доловима усмивка изви пълните му чувствени устни, когато си припомни как бе получил една особено ценна информация през лятото на 1654 година, когато Чарлз бе принуден отново да премести двора си в изгнание. Тъй като говореше добре немски, Кам се представяше за наемник, готов да продаде услугите си на този, който плати по-скъпо. С него се свърза един богат търговец, който го покани в дома си, разпита го за уменията му и се осведоми дали би поел една специална задача – да извърши убийство. Кам се престори, че е съгласен. Трябваше да открие кой желае да го наеме, за да убие човека, който претендира за трона на Англия. Получи информацията, която търсеше, в леглото на словоохотливата жена на търговеца, която, без да се усети, издаде всичко, което знаеше, на красивия млад мъж, докато се хвалеше с влиятелните връзки на семейството си в новото английско правителство. По-късно той и Чарлз дълго се смяха над случая в компанията на бутилка вино и две красиви местни девизи.

– Сигурно ви е било много трудно, съпруже – обади се Мариса, – защото кралят имаше много врагове.

Кам се изненада от разбирането в гласа на Мариса. Не се съмняваше, че това просто беше лек пропуск от нейна страна, като се имаше предвид ледената учтивост в обносните ѝ допреди малко – беше я почувствал съвсем осезателно.

- И все още ги има – беше отговорът му.

– А Негово величество все още ли изисква от вас услуги?

– Не – отговори Кам с натъжено. – Сега съм само негов приятел, нищо повече. Всичко друго приключи.

– А вие, господин Ковингтън? Вие също ли служехте на Негово величество? – попита Мариса.

– Моля, наричайте ме Джейми, миледи – предложи той. – Да, аз също имах своето място в цялостната организация, макар че изпълнявах много незначителна роля.

Мариса отпи още една глътка от виното.

– Всяка нишка има своето значение в един гоблен. Ако и най-миниажурният бод се разнищи, цялата бродерия се разваля. Подозирам, че сте прекалено скромен, Джейми.

Кам видя ослепителната усмивка, с която жена му дари приятеля му. За Бога, тя далеч превъзхождаше онези харпии в двореца. Косата ѝ, която бе видял да се спуска по гърба ѝ, сега беше накъдрена и срсана по последна мода. Гъстите кестеняви къдрици леко докосваха нежната кожа на разголените ѝ рамене, полюшвайки се при всяко движение. Зеленото ѝ отиваше. Той се любоваше на мъхестото тъмно кадифе с фуста на райета, което подчертаваше цвета на очите и кожата ѝ. Мариса бе здраво пристегната в роклята си, а корсетът повдигаше гърдите ѝ още повече, карайки ги да изпъкват над линията на деколтето. Кам почувства желанието да се надига в него при спомена за това, как тя стоеше гола пред очите му. Изстудено вино и гореща плът. Тялото му се възбуди от картините, които съзнанието му рисуаше.

Грозната истина за реалността изтри еротичните образи от мислите му. Той беше Вулкан, женен за Венера, осъден да разполага с красотата, но не и да я притежава напълно. Беше време, когато само да посегнеш, и всичко щеше да е негово. Но вече не беше така.

Проклятие! Трябваше ли до края на живота си да бъде преследван от мисълта за това какво би могло да бъде?

Вечерята премина спокойно.

След първото блюдо – пушена шотландска съомга, прясна и крехка, последва нарязано печено прасенце наред с подноси печено заешко месо и петли, пълнени с кестени. Слугите внесоха храната и изчакаха всеки от присъстващите на масата да направи своя избор, преди да оставят подносите върху бюфета.

Вместо да кара слугите да стоят край масата, Мариса ги отпрати.

– Ако имаме нужда от вас, ще позвъня.

Прислужниците се поклониха и излязоха, като оставиха четиримата господари сами да си правят компания.

През спуснатите си ресници, които едва прикриваха погледа ѝ, Мариса забеляза, че Кам яде месото с лявата си ръка. Първо много внимателно нарязваше сочното парче, след това оставяше ножа и взимаше в ръка вилицата. Човек обикновено приема уменията да нарежеш храната си на късчета за съвсем естествено, но мъжът, когото Мариса наричаше свой съпруг, бе лишен от този лукс. Храненето вероятно бе изключително неудобно за човек с неговата непоколебима гордост. Щеше да е много по-просто и по-бързо да нареди на някой от слугите да свърши вместо него тази работа. Изразът на спокойна решимост върху лицето му обаче изключваше тази възможност.

Вълна нежелано и от самата нея съпричастие се прокрадна в сърцето ѝ и прогони хладината, която го бе завладяла.

„Тя ме мисли за особняк – реши Кам, когато улови смекчения поглед на тези ледени зелени очи. – Нещастен глупак, който заслужава съжаление.“ Всъщност погрешно разтълкува това, което чувстваше жена му. Добре съзнаваше колко несръчен изглежда по време на хранене. Безупречната му грациозност от предишните години беше останала в миналото.

Той взе плътната ленена салфетка, за да изтрие устните си, и забеляза сложната фигура, избродирана на тъканта. Тънкият му показалец проследи очертанията на буквата „Б“.

– Не е ли чудесен образец за майсторство, милорд?

– О, да, братовчедке. Ваша ли е изработката? – поинтересува се Кам.

Браяна леко се изчерви и поклати глава:

– Не, не е. Боя се, че дарбата ми да бродирам е незначителна. Честта да се радваме на тази бродерия принадлежи на Мариса.

Той се загледа отново в сложните детайли на модела. Така, значи жена му притежаваше и дарбата да си служи изкусно с иглата.

Джейми взе салфетката си, полюбува се на бродерията и също направи комплимент на Мариса:

– Наистина е много красиво, графиньо.

– Много ви благодаря за любезните думи, сър – каза Мариса и отпи от виното си. Очите ѝ светнаха от благодарност. – Това е част от чеиза ми. Моят личен принос, ако щете, като дар за този, за когото се омъжих.

Кам вдигна очи към Мариса, опитвайки се да открие истината зад

думите ѝ. Не съзря подигравка в израза ѝ, само искрено твърдение. И все пак той добре знаеше, че жените могат да мамат дори когато се усмихват, да лъжат дори когато споделят леглото на мъжа. Той не вярваше вече в думата „доверие“.

Кам вдигна бокала си за поздрав към Мариса.

– В такъв случай ви благодаря, съпруго моя – каза той и изпи виното докрай. – Изработката е наистина от високо качество. Много съм щастлив от дарбата ви.

Мариса нададе ухо в очакване на подигравателни нотки в гласа му, не ги откри и малко ѝ олекна, въпреки че не беше сигурна защо. По право би трябвало да е изпълнена с гняв към мъжа, който седеше срещу нея, заради непростимото му държание през тяхната брачна нощ.

Защо ли сега не можеше да почувства този гняв?

Браяна крадешком погледна братовчедка си, а после и шотландеца. Познат ѝ беше напрегнатият му вид; самата тя добре разбираше какво е да си вечно нащрек. В зелените очи на Мариса обаче съзря мекия блясък на състраданието. Сега погледът ѝ беше съвсем различен, не беше останало нищо от кипящия гняв, който бе съзряла в очите на братовчедка си сутринта. Браяна не беше изненадана от промяната. Мариса притежаваше страстна натура и настроенията ѝ често се отразяваха в очите ѝ.

Браяна чу щракването на лешникотрошачката във фините пръсти на Кам. Тя виждаше красивата половина на лицето му и отбеляза, че той наистина беше красив мъж. Мъж, който би могъл да омае всяка жена с лицето си на ангел.

Когато отново вдигна очи, срещна втренчения взор на човека, който седеше срещу нея, и рязко сведе поглед, почувствала неспокоен трепет. Погледът на Джейми Ковингтън съвсем не беше похотлив и страстен, а по скоро изучаващ, като че ли тя беше някакъв рядко срещан предмет. „Да, рядък наистина – помисли си тя тъжно, – една ялова жена, неспособна да преживее радостта, за която така отчаяно копнее.“

Проницателните лешникови очи на Джейми не пропускаха нищо от скритата размяна на чувства, която протичаше между сътрапезниците: решимостта на приятеля му да надделее в тази неудобна за него ситуация; скръбния вид на Браяна, сякаш някаква тежка мъка се таеше в златистокафявите дълбини на очите ѝ.

Той се извърна, за да погледне лейди Мариса. Съпругата на Камеърн беше жена със собствено мнение, а също и с красота, която далеч надминаваше прелестта на мнозина от признатите хубавици в двора. Не беше някоя престорено свенлива, алчна и опърничава жена, решена да

разшири влиянието си в двореца. Той си припомни израза на хладна преценка, който проблесна в зелените очи на графинята, когато съпругът ѝ пристъпи прага на библиотеката. И все пак Мариса не беше се отдръпнала ужасено, както правеха някои жени, а дори и мъже, когато Камерън влезеше в някоя стая. Това беше точка в нейна полза. Но въпреки че в очите ѝ нямаше страх, нямаше и обич.

Какво вещаеше това за в бъдеще?

Приятелството му бе дало възможност да съзре душата на Кам под грозните белези. Но дали и с лейди Мариса щеше да е същото? Щеше ли и тя в края на краищата да прозре под външната обвивка? А и би ли си направила труда да го стори? Би ли я допуснал Кам под фасадата, която показваше на света?

– Поканени сме да споделим ложата на краля в театъра утре вечерта – съобщи Мариса.

– Какъв късмет! – провлечено каза Кам, като счупи още един орех. – И какъв отговор дадохте на Негово величество?

– Казах му, че не съм запозната с вашите планове, милорд, но че бих била безкрайно щастлива да присъствам в театъра заедно с него. – Тя набоде на вилицата си тънко парче сочна сьомга и го лайна, отпи глътка вино и продължи: – Това е нещо, което с нетърпение очаквам. Докато бях в изгнание, няхах възможност да гледам каквито и да било представления, като изключим някой и друг случаен бард, отбил се в замъка на братовчед ми. – Тя спря да говори, за да си вземе още едно парче сьомга. – Любопитна съм да видя как играят жените актриси.

– Това, миледи, може да се види навсякъде, защото не е необичайно и рядко срещано явление – каза Кам.

Мариса пренебрегна хапливата забележка и предпочете да насочи вниманието си към Джейми.

– Вие ще дойдете ли?

– Не мисля – отвърна той. – Нямам нагласа за пишци и шумни събирания. В душата си аз съм кротък човек, който обича да си стои вкъщи. Да се отдам на тълпата, на миризмата ѝ, на цирковата атмосфера – не, по-добре ми е без нея. – Той хвърли поглед към Браяна. – Вие ще отидете ли, лейди Браяна?

Браяна отговори бързо, като същевременно грижливо подбираше думите си:

– Не, съжалявам, но не мога да отида. Аз съм в траур и не подхожда да се появявам на такива места.

– В такъв случай, изглежда, оставаме само вие и аз, съпруге –

обади се Мариса.

Кам подпря брадичката си с лявата си ръка, блясъкът на четвъртият сапфир се отрази за миг, тъмен и дълбок, в единственото му око.

– Така излиза, съпруго моя.

– В такъв случай приемате ли предложението на краля?

– Кога съм отказвал да се подчиня на заповедите на Негово величество?

Мариса разпозна какво точно се крие зад меко изречената забележка. Тя само леко кимна и отправи към съпруга си, разбираща усмивка. Арогантен нахалник! Дали наистина смяташе, че може да вземе връх над нея? Как не!

– Нека вдигнем тост тогава – каза нежно Мариса – за здравето на Негово величество. „И чумата да ги тръшне всички съпрузи шотландци.“

Глава седма

Лондончани, начело със самия монарх, обичаха своя театър. Само няколко месеца след реставрацията си Чарлз бе издал разрешения за съставянето на две театрални трупи: първото – на името на Томас Килгрю, за кралската трупа, а второто – на сър Уилям Дейвънънт, за трупата на херцога.

Пуританските ограничения на Кромвел не бяха помрачили духа на хората, които искрено обичаха този род представления. От класиката до комедиите, от сериозното до лекомисленото, театърът даваше възможност за пълноценни усещания и изживявания.

Мариса влезе в кралската ложа и очите ѝ се разшириха, щом видя кой е там. До нея щеше да седи самият крал, величествен в червените си кадифени одежди. Придружаваше го графиня Касълмейн, окичена с диаманти и перли, ослепителна в роклята си от сребро и злато.

Шумни овации се надигнаха от тълпата в партера, когато забелязаха краля и свитата му. Буйните мъже, които се състезаваха за любовта на няколкото актриси от театралната трупа, се обърнаха и дълго приветстваха своя суверен.

Чарлз, комуто реакцията на тълпата достави удоволствие, отвърна на бурните приветствия, като помахаше с украсената си с пръстени ръка. Барбара се наслаждаваше на очевидното обожание на повечето мъже в театъра – вече бе решила, че провинциалната графиня не представлява

реална заплаха за репутацията ѝ на първа красавица в двора.

Мариса седна и погледна морето от безбройни лица край и под нея. Знаеше, че и самата тя за пореден път е във фокуса на много очи. Нито тя, нито графиня Касълмейн си бяха направили труда да скрият лицата си, както бе модерно сред дамите в двора. Няколко жени шепнеха зад ветрилата си; мъже я гледаха с копнеж; някои правеха явни жестове, с което предизвикаха появата на лека руменина по страните ѝ, макар че я накараха и да се усмихне. Нищо не можеше да помрачи настроението на присъстващите. Струваше ѝ се, че казват: „По дяволите последиците, по дяволите миналото. Да живеем тук и сега.“

Дори това, че споделяше ложата с най-заядливата любовница на краля, не можеше да развали удоволствието на Мариса. Тя бе забелязала погледите, които Барбара Палмър хвърляше в нейна посока. Нищо явно, само снизходителна усмивка на устните на другата жена, когато Мариса бе влязла в кралската каляска – сама. В ума ѝ все още звучеше въпросът, който ѝ бе задала тогава Касълмейн.

– Къде е уважаемият ви съпруг, лейди Деран? Да не би да е прекалено уморен, за да стане от брачното ложе? За Бога, да не сте докарали бедния звяр до крайно изтощение? – беше попитала тя.

Кралят, развеселен от откровените въпроси на любовницата си, отпрати на Барбара нежен поглед, макар да я смъмри леко.

– Не трябва да надзъртаме в чуждите легла, скъпа Барб – каза той. – Нека не си играем на шпиони в дома на любовта.

– Божичко, обич моя – произнесе Барбара, – цял Лондон задава тези въпроси. Лейди Деран сигурно знае, че е сред приятелите, които, щат не щат, не могат да скрият тайните на спалнята си. – Барбара плъзна длан по брича на Чарлз, докосна бедрото му и ноктите ѝ леко драснаха кадифения плат. – Добрата ни лейди Деран няма да е толкова недискретна, колкото лейди Макдоналд.

– Какво общо имам аз с дискретността на тази лейди Макдоналд? – попита Мариса.

Барбара се усмихна като котка, току-що облизала каймак.

– Защото, когато тя спеше със съпруга ви, не можеше да се съдържи да не сипе похвали за умението му. Едва не припадеше, когато разказваше за големината на мъжеството му... – графиня Касълмейн се поколеба за миг и овлажни устните си с език, – ... за това как знае да доставя удоволствие на една жена в леглото. Хвалеше ловкостта му и с устата, и с ръцете. Според нея, той бил несравним. – Барбара хвърли бърз поглед към любовника си и добави с меден глас: – Разбира се, тя не познава

вас, милорд, в противен случай навярно щеше да преразгледа становището си.

– Само навярно ли? – засмя се Чарлз и вдигна гъстите си черни вежди.

– Простете ми, сир – леко се нацупи Барбара, – никой никога не би могъл да се съмнява в това, че нямате равен в цяла Англия.

Ръцете на Мариса здраво стискаха ветрилото в скута ѝ. Искаше ѝ се да удари самодоволното лице на лейди Касълмейн.

– Разбира се – каза Барбара, като сви леко рамене, – това бе преди злощастното... преобразяване, което се случи с Бюканън. Известно е, че подобни неща, как да кажа, влошават представянето на един мъж.

Мариса разтвори ветрилото си и се престори на отегчена от разговора. Нямахше да достави на тази котка Касълмейн удоволствието да види колко гневна е в действителност.

– Осмелявам се да твърдя, че дворът ще продължава да клюкарства независимо от това какво кажа аз за съпруга си.

Чарлз избухна в смях. Колкото и да обожаваше ужилванията на Барб, винаги бе добре тя да знае, че не всеки се бои от езика ѝ.

Сега Мариса бе тук, пред очите на всички в кралската ложа, и очакваше пристигането на съпруга си, който учтиво бе отказал да се качи в калаяската на краля, заявявайки, че трябва да се погрижи за нещо и че ще се срещне с тях в театъра.

Пиесата започна. Мариса се питаше точно за каква работа става дума и мислите ѝ за пореден път се върнаха назад. Щом привършиха сладкия плодов пай, който бе наредила да поднесат след вечеря, Кам и Джейми се бяха извинили и ги бяха оставили сами с Браяна. Вечерта не протече точно както я бе планирала и затова тя реши да се оттегли в леглото си сама, като залости вратите на спалнята си за всички. После загаси всички светлини, легна в широкото си легло и зачака да се случи нещо, и тя не знаеше какво.

На сутринта се събуди и откри, че съпругът ѝ за пореден път бе напуснал дома ѝ, за да се погрижи за някаква неизвестна ѝ работа. Тя се изкъпа, облече се и се зае със собствените си работи: уреди сметките си с човека, от когото бе купила двата жребца, а малко след това пристигна мъж, облечен в ливреята на неин слуга. Носеше писма от баба ѝ, която я молеше за съвет относно едно от имененията – било съвсем запуснато. Мариса отдели цялата кореспонденция между баба ѝ и управителя на имението. Главата ѝ пламна, щом разбра цената на необходимите поправки.

Обядва с Брайна и после отдели време да прочете едно лично писмо от баба си. Старата жена питаше за подробностите около сватбата и съпруга ѝ. А какво би могла да отговори? Че се е венчала за един обезобразен шотландец, отказал да консумира брачния обет? Че я бе отблъснал? Баба ѝ би се разгневила от обидата, нанесена на семейството ѝ и най-вече на любимата ѝ внучка.

Звънлив смях прекъсна потока на мислите ѝ и я върна обратно в действителността. Мариса поднесе парфюмираната ленена кърпичка към носа си, за да смекчи силната миризма, която се разнасяше от тълпата под тях. Пиесата течеше – някаква недоцялана комедия от грешки, в която главната роля се играеше от любимия актьор на краля, Джон Лейси, мъж, известен с уменията си да имитира различни диалекти. Една от актрисите бе облечена в брич и мъжка бяла риза, с претенциите, че е дегизирана. Тъй като ризата бе прекалено тясна за огромните ѝ гърди, а бричът – силно прилепнал около бедрата и закръглените ѝ хълбоци, дегизирането изглеждаше твърде комично.

Вниманието на Мариса бе привлечено към другите ложи; тя разпозна някои от придворните кавалери, но дамите им според нея не бяха техните съпруги. Зелените ѝ очи се разшириха от удивление, когато един от придворните започна нескрито да милва голите гърди на компанияката си, без да спира да наблюдава действието на сцената.

Някой влезе в кралската ложа. Беше съпругът ѝ.

Влизането му предизвика раздвижване сред хората в съседните ложи. Чуваше се ахкане и шепот. Кам бе облечен в черно, с изключение на набраната му риза, чиято белота не се нарушаваше от така модерните напоследък панделки. Като свали широкополата си черна шапка, украсена с екстравагантно перо, той се поклони на краля, после на Мариса и графиня Касълмейн и промълви с дълбокия си глас:

– Простете ми за закъснението, Ваше величество.

– Смятай се за извинен, Деран – рече Чарлз и посочи на приятеля си празното място до Мариса. – Изпусна прелестния вид на госпожа Чеймбърс, която се правеше на прислужница. – Чарлз хвърли поглед към двете жени. – Все едно нашите дами да се опитат да се преструват на момчета. Никой не би им повярвал.

Кам мина зад столовете и се приближи до празното, тапицирано с брокат кресло. Опря се на бастуна си, седна и погледна жена си.

– Госпожо – каза той и леко наведе глава. Светлината от стенните свещници падаше върху дългите ѝ къдрици и те блестяха като златни.

Всъщност едва ли биха се намерили други две жени, които толкова

трудно можеха да бъдат объркани с момчета. Барбара си беше просто Барбара. Паметта му възстанови образа на жена му, гола и очакваща го в спалнята си: бедрата ѝ бяха стройни като на момче, но гърдите ѝ бяха като на зряла жена, едри и високи.

В този момент Мариса хвърли поглед към него и очите им се срещнаха. Кам я изгледа внимателно и усети, че тя приема чертите му спокойно – поне, за разлика от други, не изразяваше видимо отвращение.

Пълните му устни се изкривиха в мрачно подобие на усмивка. Всички присъстващи, той бе сигурен в това, вярваха, че лъснатите му черни обувки скриват разцепените копита на възплъщението на дявола.

Кам въздъхна дълбоко. Така да бъде.

След края на пиесата Мариса се върна в къщата си на Странд, като учтиво отказа поканата, на краля да вечеря с него и Барбара.

Качвайки се по каменните стълби, тя се обърна и видя, че съпругът ѝ е спрял, за да се сбогува с краля и графинята. Чу гърления смях на краля, последван от по-мек женски смях, а след това и звук, който ѝ бе непознат – смеха на шотландеца, който се бе присъединил към тяхното веселие.

Смееше се звучно и силно. Мариса се запита каква ли шега си разказват тримата. Почувства се излишна и тъй като не искаше да си помислят, че подслушва, влезе в къщата, подавайки пелерината си от дебел, мек ирландски вълнен плат на Чарити.

– Сега ли ще желаете готвачката да поднесе вечерята, миледи, или по-късно? – попита госпожа Чатам. – Лейди Браяна ви моли да я извините тази вечер, не е добре и си легна.

– Ще вечерям по-късно – отвърна Мариса. После, докато се качваше по стълбите, попита: – Какво ѝ е на братовчедка ми? Болна ли е?

Госпожа Чатам и хвърли хитър поглед.

– Само женският ѝ цикъл, това е всичко.

Мариса кимна и каза през рамо:

– В такъв случай ще я посетя. Имате позволенията ми да сервирам на съпруга ми, ако реши да вечеря сам – каза тя, повдигна полите на роклята си и се втурна нагоре по стълбите.

Почука леко на вратата на Браяна. Как можа да забрави, че е дошло време за цикъла на братовчедка ѝ? Нали тъкмо той ѝ бе спестил собственото ѝ унижение след неуспешната брачна нощ?

Тя тихо се приближи до леглото.

Там лежеше Браяна – бледа фигура сред меките завивки и възглавници. Очите ѝ блуждаеха в сумрака на стаята.

– Как си, братовчедке? – попита Мариса.

Браяна потупа с ръка леглото до себе си.

– Седни, моля те – рече тя. – Просто един неприятен пристъп, който ме накара да си легна. Цикълът ми почти свършва.

– А пък аз усещам остри болки, когато дойде моят – призна Мариса. – Искаш ли да ти дам нещо, за да облекчи болката ти?

– Не е необходимо – каза Браяна. – Скоро ще се оправя.

Мариса положи длан на челото на братовчедка си и приглади назад черната ѝ коса.

– Сигурна ли си? Какво ще кажеш за малко греяно вино?

– Не, наистина съм добре, братовчедке. Почивката ще ми се отрази благотворно. – Тя се надигна сред планината от възглавници. – Моля те, разкажи ми за посещението си в театъра с краля и графиня Касълмейн.

– Няма нищо важно за разказване, освен че любовницата на краля ми обърна съвсем малко внимание, докато към съпруга ми отношението ѝ бе обратното.

– Защо смяташ така, мила?

Мариса се намръщи.

– Съдя по маниера ѝ на говорене и по лакомите ѝ очи.

– Лакоми? – попита Браяна. Бледото ѝ лице изглеждаше озадачено. – Как така?

– Сякаш копнееше за това, което е под дрехите на Бюканън – отвърна Мариса. – А би трябвало детето на краля в утробата ѝ и кралят между бедрата ѝ да и стигнат.

Златистокафявите очи на Браяна се взряха в лицето ѝ.

– Това те безпокои? Може да е било само невинен флирт.

Мариса стана от леглото, отиде до прозореца, вдигна ръка и я прокара по рамката.

– Не беше само флирт. – Тя пак се обърна към леглото. – А и уважаемата лейди Касълмейн далеч не е невинна, братовчедке. Не, беше съвсем съзнателно.

– Ами съпругът ти? – попита Браяна. – Отвърна ли на вниманието на графинята?

Мариса хвърли на братовчедка си мрачен поглед.

– Какво искаш да кажеш?

По устните на Браяна се плъзна лека усмивка.

– Само това, че очевидно си силно обезпокоена. Защо?

– Струва ми се, че е съвсем ясно – рече Мариса студено. – Това е обида към Негово величество.

– И това е всичко?

– А какво друго?

– Наистина, какво друго, мила Мариса! – каза Браяна развеселено.

– Ще желаете ли нещо за вечеря, милорд? – попита госпожа Чатам. Стоеше на известно разстояние от мъжа, седнал пред горящия огън в библиотеката на Фицджералд Хаус с книга в скута си.

Кам вдигна очи.

– Вечеря ли вече госпожа съпругата ми?

– Не, милорд.

– Добре. Тогава ще вечеряме заедно...

Госпожа Чатам ухапа със зъби долната си устна и не си тръгна.

Синьото око на Кам се впи в нея.

– Има ли нещо друго?

– Графинята нареди да ви кажа, че ако искате, можете да вечеряте без нея, милорд.

Кам затвори спокойно книгата и се усмихна леко.

– Наистина ли?

– Да, милорд – отвърна госпожа Чатам.

– Е – рече той с нисък ясен глас, – искам да вечерям с жена си. Разбрахте ли?

– Да – отвърна тя. Мислеше си, че е разбрала, но не бе сигурна дали и графинята ще разбере.

– Къде е жена ми?

– В кабинета си, милорд.

Той се наведе да вземе елегантния бастун, който лежеше в краката му, подпря се на него, за да може да се изправи, и попита:

– Къде се намира кабинетът?

– Долу, вдясно от салона. – Госпожа Чатам отстъпи назад, щом той я приближи.

Кам не можеше да не забележи реакцията ѝ и спря на няколко крачки от нея.

– Милорд – попита тихо тя, – да съобща ли на графинята, че бихте желали да вечеряте с нея?

– Не, госпожо Чатам – рече той. – Лично ще отида при жена си. Бих желал да се погрижите вечерята да бъде сервирана и да ни очаква.

Тя се поклони.

– Както желаете, милорд.

– Почакайте – нареди той. – Преди да тръгнете, кажете ми, има ли бира в тази къща?

– Да, милорд.

– В такъв случай поднесете я с ястията.

– Както желаете, милорд – повтори госпожа Чатам.

„О, добра ми жена, точно така ще бъде – помисли си той. – Дяволи-те да го вземат, точно така ще бъде, независимо колко време ще е необходимо.“

Завари жена си в кабинета ѝ – седеше зад голямо полирано дървено писалище, приведена над куп разпръснати листове хартия. Очевидно се бе задълбочила в някакъв голям документ.

– Госпожо – каза той.

Главата ѝ се вдигна рязко, зелените ѝ очи го погледнаха отнесено.

– Какво желаете, милорд?

– Удоволствието да имам вашата компания за вечеря.

Мариса отметна назад една непокорна къдрица. На бузата си все още носеше черна, оформена като сърце изкуствена бенка. Кам знаеше, че жените си слагат такива неща, за да привлекат вниманието към най-красивите си черти. Той би избрал място точно до долната ѝ устна или може би по извивката на гърдите ѝ.

– Не мога – рече тя и се върна към документите.

Ако очакваше да си тръгне след лаконичния ѝ отговор, много се лъжеше.

Кам се приближи и застана до нея.

– Ще дойдете.

Мариса вдигна глава и се взря в черната превръзка на окоото му. Запита се дали някоя жена е спала с него, откакто видът му е станал такъв. И откога точно изглежда така? Белезите, които обезобразяваха страната и шията му, не бяха отскоро. Как ли ги бе получил?

Тя сведе очи. Какъв ревнив съпруг! Да, сигурно много ревнив.

– Няма.

– Моля ви.

Мариса вдигна глава и му отправи пронизателен поглед.

– За какво?

Кам постави обезобразената си длан на облегалката на стола ѝ.

– Моля ви – повтори той с дълбокия си убедителен баритон, – елате и вечеряйте с мен.

Любезната му молба свърши повече работа, отколкото ако бе кресъл или я бе заплашвал. В края на краищата този човек бе законният ѝ съпруг и като такъв беше в правото си.

– Добре, съпруге – рече тя и започна да навива документа пред себе си.

– Какво е това? – попита той.

– Архитектурните планове за едно от имененията на рода Фицджералд. Беше разрушено заедно с още няколко други роялистки крепости в района. Строи се нов замък и къщи за моите арендатори.

– Мога ли да погледна?

Мариса разви листа и го постави разгънат на бюрото.

Кам погледна скиците и се удиви на майсторството.

– Очевидно ще струва скъпо – прецени той.

Тя взе плана и заяви:

– Мога спокойно да си го позволя.

– Това не бе израз на неодобрение, миледи. Само отбелязах, нищо повече. – Кам се изправи и ѝ протегна ръка.

Мариса завърза документа с дебелия червена панделка, с която бе завързан по-рано, и го остави на бюрото. После стана и подаде на Кам лявата си ръка.

Вечеряха гъста дивечова супа, хляб и сирене. Кам наля още бира в калаените халби и потупа плоския си корем.

– Трябва да се гордеете с готвачката си.

Мариса възнагради съпруга си с широка усмивка.

– Благодаря ви от нейно име, съпруге. Тя е със семейството ми от много години. Смятам да я взема със себе си, когато напусна Лондон.

– Възнамерявате да заминете?

Мариса отрязва парче сирене, намаза го с пикантната горчица, внесена от Франция, и го подаде на Камерън.

– Опитайте това. – И отрязва едно парче и за себе си. – Да, никога не съм възнамерявала да остана дълго в Лондон. – Лапна сиренето и се наслади на пикантния вкус. – *Marveilleux*, прекрасно – промълви тя и отпи глътка бира. – Единствената причина, поради която дойдох тук, бе да гарантирам претенциите към семейното си наследство и да изпълня задълженията си.

– Едно от които бе да се омъжите за мен?

Мариса посрещна погледа му открито. Кам бе предпочел да седне от лявата ѝ страна, вместо срещу нея, което бе негово право.

– Не ще ви излъжа, съпруге. Това бе една от причините, може би

най-важната причина да съм тук. Но никога не съм възнамерявала да оставам дълго. Обичам Лондон – каза тя и се пресегна, за да си вземе орехи, – но не бих искала да живея тук. Прекалено шумно и мръсно е, за да ми харесва за дълго. Признавам, че копнея за прелестта на провинцията.

– Семейството ви е в Дорсет, мисля. Там ли ще отидете?

– Само за няколко дни, за да видя баба си. – В очите на Мариса искреше обич към старата жена. – Без нейната сила, без нейната опитност, ако щете, нямаше да мога да си върна наследството. – Тя се засмя. – Негово величество я нарича Старата Лисица. Дори и той се е парил от лютия й език.

Кам си взе още едно парче сирене.

– А след посещението си там къде ще отидете?

– Копнея да видя лично как напредва възстановяването на имение-то, варварски разрушено, от хората на Кромуел. То е близо до река Ус, не много далеч от уелската граница. – Мариса си помисли как най-добре да постави следващия си въпрос, после пое дълбоко дъх и попита направо: – Възнамерявате ли да останете в Лондон, съпруже?

Кам не отговори веднага. Да не би да си мислеше, че ще се избави от него толкова лесно? Да не би да предполагаше, че той ще се задоволи с трохите от нейния живот? Че ще изчезне, та тя да може да се преструва на неомъжена? О, не! Това не влизаше в плановете му.

– И аз нямам желание да остана твърде дълго в Лондон, миледи. Ще бъда щастлив да ви придружа. Не съм виждал по-голямата част от вашата Англия и копнея да запълня този пропуск.

– В такъв случай всичко е наред – промълви тя, като се помъчи да скрие изненадата си от неговото съобщение.

– Кога тръгваме?

– Мислех да потегля след два дни. Съгласен ли сте, съпруже?

– Напълно, миледи.

Мариса стана.

– А сега, ако ме извините, много съм уморена и ще се оттегля в спалнята си.

– Желая ви лека нощ – каза Кам и стана. Той хвана дясната й ръка, сведе поглед и разгледа малката й длан. Пръстите му бяха обгърнали фината й китка. Можеше да усети рязкото ускоряване на пулса й. „Може ти да си го започнала, любима моя – помисли си Кам, – но аз със сигурност ще го довърша.“ На лицето му се появи загадъчна усмивка. Той поднесе ръката й към устните си, докосна гладката плът и леко опита с език вкуса на кожата й.

Тя леко се дръпна и той я пусна. С други думи, Мариса искаше да излезе.

Кам седна бавно на стола си. Вдигна халбата бира и я изпразни. Силно желание стегна слабините му и предизвика дълбока, остра болка. „Ще я имам – закле се той и с трясък остави калаената халба на масата. – За Бога, ще я имам.“

Пристанищната кръчма миришеше на мръсни тела и евтина бира. Бе тъмно – така по-лесно с мамеха клиентите. Проститутки предлагаха стоката си на зажаднели моряци или обикновени работници – най-обикновена парична сделка.

– Нещо друго? – грубо попита сервитьорката. Дългата ѝ мазна коса провисна и се топна в каната бира.

– Не – отвърна един мъжки глас. – Това е всичко.

– Добре – каза келнерката и се отдалечи. Бързаше. Беше намислила да спечели пари и с тялото си.

– Защо настоя да се срещнем в тази дупка? – попита друг глас, женски.

– За по-сигурно. Тук никой няма да ни познае – каза мъжът и отмести пивото, което току-що бе платил.

– Моли се на Господа за това – изсмя се жената. Все още не бе свалила наметалото си и маската, която бе носила същия следобед в театъра.

– Сигурна ли си, че това е същият, човек?

– Разбира се – изсъска тя. – Да не мислиш, че някога бих могла да го забравя?

Събеседникът ѝ се изсмя противно.

– Или пък той теб, а?

Жената потръпна от отвращение, бръкна в малката си кесийка и извади сребърно шишенце парфюм, Отвори го и видиша дълбоко аромата.

– Тук вони на помийна яма!

– Носът ти е станал твърде чувствителен, скъпа.

– Какво съм станала – каза твърдо тя – е въпрос на начина на живот, който вода сега. Не искам нищо да стои между мен и него.

– Никой не иска това, скъпа.

– Тогава какво предлагаш да направим?

Той сви слабите си рамене.

– Защо трябва аз да правя нещо?

– Спомни си какво направих за теб – каза тя. Подигравателният му смях я разгневи. – Така беше, по дяволите.

– Ти го направи за пари, мила моя алчна кучко, само за пари и за нищо друго. Моля те, спомни си с кого разговаряш. Поне помежду си трябва да сме честни.

Тя се изсмя кратко и остро.

– Ти имаш да губиш толкова, колкото и аз, ако тайната ни бъде разкрита.

– Това заплаха ли е, скъпа?

– Не, разбира се – побърза да го увери тя. Господи, как мразеше тази богата свиня. После въздъхна тежко. – Никога не съм си мислила, че ще го видя отново. За Бога, мислех си, че проклетата му гордост никога няма да му позволи да покаже отново лицето си.

– Щом си го видяла този следобед пред толкова много хора, изглежда, не си била права.

– Знам и точно това ме безпокои.

Той ѝ се усмихна някак особено и протегна дебелия си ръка, за да погали лицето ѝ.

– Навярно ще мога да ти помогна.

– Трябва да го направиш – каза тя.

– Ще ти струва скъпо.

– Колко?

– Нека си помисля малко.

– Добре, стига да ме освободиш от този проблем.

– Изглежда, че междувременно се е оженил тук, в Лондон.

– Копеле! – изсъска тя. – Значи си знаел, че е жив? Че отново е в Лондон?

– Новината за сватбата на една от най-богатите наследници в цяла Англия трудно може да се запази в тайна, мила моя. И най-вече сватбата на една толкова прелестна плячка като онази надменна кучка Мариса Фицджералд.

– Как ли се чувства омъжена за човек като него?

– Наистина ли те интересува?

Тя сви рамене.

– Не. Макар че мисълта за това как реагира, когато е принудена да приема докосването му, и как се чувства той, когато тя се отдръпва от страх и отвращение при вида му, ми доставя удоволствие.

– Мразиш го, нали?

– Повече, отколкото можеш да си представиш.

- Късно е. Трябва да си вървя – каза той.
– Искам го мъртъв – заяви тя твърдо. Гласът ѝ бе лишен от всякакви емоции.
Той се разся.
– Както е известно, инциденти се случват дори и с най-могъщите мъже.
Тя му върна усмивката и попита през смях:
– Би било жалко жена му да остане толкова скоро вдовица, нали?
Ужасно жалко.
– Да – съгласи се той и облиза тънките си устни, – ужасно жалко.

Глава осма

- Кралят, миледи!
Възбуденият глас на прислужницата прекъсна разговора, който Мариса водеше с братовчедка си.
– Негово величество е тук? – попита Мариса.
Бес, развълнувана, че е видяла краля, и задъхана, защото бе изкачила стълбите на бегом, каза припряно:
– Да, Негово величество е тук, миледи. По-добре елате бързо.
– Успокой се, Бес – каза Мариса, стана от стола и остави ръкоделието си. После се обърна към братовчедка си.
– Ела, Браяна, искам да те представя на краля.
Браяна стана и приглади с ръце черната си тафтена рокля.
– Както желаяш, братовчедке.
– Да, желая – отвърна Мариса и попита Бес: – Къде е той?
– Чака ви в конюшнията, миледи.
– Кажете на Чарити, че с лейди Браяна ще имаме нужда от наметала, навън духа силен вятър. И побързай, защото в противен случай ще принудим Негово величество да ни чака прекалено дълго.
Бес се поклони и изтича към вратата.
– За Бога, учудвам се, че тя изобщо успя да ни го съобщи, толкова беше развълнувана – рече Мариса. Зелените ѝ очи проблеснаха весело.
– Не трябва да забравяш, че тя е едно обикновено момиче и не е свикнала с това, с което си свикнала ти, братовчедке – каза Браяна. – А и ако си спомням правилно, самата ти беше нервна, когато се срещна за пръв път с краля.
Мариса се усмихна.

– Права си, братовчедке. – И докато слизаха по стълбите към вратата, попита: – Ами ти?

– Аз съм спокойна, Мариса.

– Добре. Искане ми се срещата с Негово величество да ти достави удоволствие. – Мариса хвана Браяна за ръцете и я погледна право в очите. – Трябва да ти обърна внимание да не приемаш държанието му с жените сериозно. – Той е изкусен прелъстител, с много омайващ език.

– Не се безпокой за това, братовчедке – отвърна решително Браяна. – Аз съм имунизирана срещу прелъстителите.

– Тогава сме две – промълви Мариса, – защото и аз съм имунизирана.

– Срещу какво, кажете ми, моля? – попита гърленият глас на граф Деран.

Мариса и Браяна се изчервиха.

– Нищо важно, милорд – отвърна Мариса, – наистина нищо важно.

– Както желаете – каза Кам развеселено. Бе чул последните изречения, които бяха разменили жена му и лейди Браяна, но предпочете да се престори, че не държи Мариса да повтори предизвикателните си думи. Защото за него те бяха предизвикателство, като мамещите с блясъка си скъпоценни бижута – награда за честно заслужена победа.

Чарити се втурна в салона и донесе наметала за господарките си.

Кам пое кремавата вълнена наметка, загърна раменете на Мариса и се наведе над нея. Топлият му дъх докосна страната ѝ.

Браяна нагласи черния си вълнен плащ и докато си слагаше качулката, очите ѝ уловиха горещия, жаден поглед на шотландеца, преди той да се отдръпне от Мариса. Младата жена се извърна настрана, завърза връзките на плаща си и чак тогава рискува да отправи нов поглед към съпруга на братовчедка си. Необезобразената му страна бе абсолютно спокойна. Дали не си бе въобразила, че е видяла онзи изпълнен с копнеж поглед?

Не, със сигурност не бе сгрешила. Той си бе там. Под студеното изражение на шотландеца пламтеше скрита страст.

Боязлив трепет разтърси тялото на Браяна. Похотта на собствения ѝ съпруг бе насилила тялото ѝ и завинаги я бе смразила за неговото докосване. Можеше ли същото да се случи и с гордата ѝ братовчедка? И какво би могла да стори Мариса, за да го предотврати? Шотландецът бе неин съпруг, неин законен господар пред английския закон.

– Хайде, нека не принуждаваме Негово величество да ни чака повече – каза Мариса.

Широките порти на конюшната бяха отворени и когато Мариса, Браяна и Камерън се приближиха, дочуха отвътре гласове.

– Господи, великолепно са – каза Чарлз. Обект на възхищението му бяха двата коня, високи поне по три лакътя.

– Ваше величество. – Кам се отпусна на коляно, а Мариса и Браяна направиха нисък реверанс.

– Добра среща, Деран – рече Чарлз. Хранеше единия кон с ябълка. – Моите почитания, графиньо. – Той пое ръката на Мариса и я поднесе към устните си. – Много ми е приятно, както винаги. – Тъмните очи на Чарлз се насочиха към жената, застанала до Мариса. Усмивката му бе широка и топла. – Коя е тази госпожа?

– Ваше величество, позволете да ви представя братовчедката на съпругата ми, лейди Браяна О'Далей Макбрайд – каза Кам.

Чарлз се усмихна, свали богато украсената си шапка и направи кратък поклон.

– Ваш покорен слуга, госпожо.

– Навярно аз би трябвало да кажа това, Ваше величество – отвърна Браяна.

– Глупости. Дори кралят на Англия може да се смири пред прелест като вашата, миледи – отбеляза Чарлз с една от опасните си усмивки. – О, толкова красота в едно семейство! Две толкова уханни рози: нежната разцъфнала английска роза и другата – по-дива, ирландска. – Чарлз потупа Кам по гърба и без да откъсва поглед от жените, каза: – Нищо в Холандия, Испания, Франция или Германия не може да се сравнява с розите, които могат да се открият в моите кралства, нали, Деран?

– Не мога да оспоря мъдростта на Ваше величество – съгласи се Кам.

– Човек не може да отрече истината – заяви Чарлз.

– Какво води Ваше величество в дома ми? – попита Мариса.

– Животните, които сте купили, бяха доставени в Уайтхол тази сутрин и си помислих да ги придружа.

– Много любезно, Ваше величество – каза Мариса.

– Това е само извинение да ви посетя – призна краля.

Нямате нужда да се извинявате, Ваше величество – отвърна Кам.

– Точно така – съгласи се Мариса.

– Е, какво мислите за конете на жена си, Деран? – Чарлз отстъпи настрана, за да може Кам да види по-добре двата снежнобели жребца.

Държаха ги двама млади коняри. Животните бяха с копита гладкия каменен под и се кипреха, сякаш разбираха, че са център на

вниманието.

– Ваше величество го каза достатъчно добре – великолепни животни.

Мариса пристъпи, взе юздите от едното момче и изведе жребца навън. Останалите я последваха.

Поглаждайки дългата шия на животното, Мариса му говореше тихо. Конят изцвили в отговор.

Близнакът му се раздвижи неспокойно. Кам се приближи, взе юздите от ръцете на конярчето, даде му бастуна си, сграбчи копринената сребриста грива на жребца и го яхна. Придърпа леко юздата и изправи животното на задните му крака.

Мариса, все още стиснала юздите на другото животно, наблюдаваше мощта и на човека, и на коня. Те се движеха като едно цяло. Тя копнееше да скочи на гърба на другия жребец и да предизвика на надбягване съпруга си, за да види кое от животните е по-бързо.

– Чудесен избор – каза Кам, като спря коня. Даде знак на конярчето, слезе внимателно от жребца и взе украсения си със златна топка бастун. – Как се казват? – попита той Чарлз.

Кралят елегантно сви рамене.

– Графинята трябва да реши.

Всички очи се впиха в Мариса.

– Мислили ли сте за имена? – попита я Браяна.

– Всъщност да – каза Мариса, облягайки глава на шията на коня. – Ромул и Рем.

– Интересен избор, графиньо – рече Чарлз.

– Обещавам да подаря на Ваше величество по едно от първите кончета и на двата жребца – каза Мариса.

– По дяволите, ще бъда много доволен, лейди Деран. Искам да върна на мода конните надбягвания. За Бога, дори да нямах други причини да мразя узурпатора Кромуел, бих го мразил заради това, че отне на поданиците ми удоволствието от конете. – Той се усмихна лениво. – Брат ми Йорк може да си се занимава с лов, но що се отнася до мен, предпочитам да гледам и да залагам за бързината на прелестни животни, като тези тук. Както техните съименници са основали Рим, те ще ви родят шампиони, можете да сте сигурна.

Мариса върна юздите на второто конярче и му нареди:

– Погрижете се ги нахранят и напоят добре. – После попита: – Ще изпие ли Ваше величество чаша вино с нас?

– Може би някой друг път, графиньо – отвърна кралят и погледна

златния емайлиран часовник, който извади от джоба на jakета си. – Трябва да присъствам на срещата на министрите си след по-малко от час.

– В такъв случай ще се сбогувам с Ваше величество. Утре напускаме Лондон.

– Толкова скоро? – попита Чарлз.

– Да, Ваше величество – отвърна Мариса. – Имам ужасно много работа в едно от именията ми. Изминало е твърде дълго време, откакто там се е вестявал някой от рода Фицджералд.

– Ще ни липсват много, графиньо. Дворът ми ще загуби една изключителна красавица, а аз – тъмните му очи се преместиха от Мариса към Камерън и се върнаха отново към нея – големи приятели.

– Ваше величество знае, че когато и да има нужда от нас, ние, разбира се, ще се отзовем на повика ви незабавно – заяви Кам.

– Да, знам това, Деран – каза Чарлз. – Добре е да зная, че в това кралство има хора, на които мога да вярвам безрезервно. Смятам, че ще позволите на сеньора си да целуне прелестната ви съпруга, милорд.

– Разбира се, имате моето позволение, сир. Всичко, което имам, е и ваше – каза Кам.

– Е, добри ми приятелю – засмя се сърдечно Чарлз и вдигна черните си вежди, – съмнявам се, че имате предвид съвсем всичко?

Кам се усмихна на дяволитото изражение на краля и отвърна:

– Е, може би не съвсем всичко, Ваше величество.

Чарлз допря широката си уста до тази на Мариса.

– Желая ви спокойно пътуване, графиньо. Никога няма да сте далеч от мислите ни.

Мариса и Браяна направиха на краля нисък реверанс.

– Господ да дари на Ваше величество дълго и щастливо царуване – каза изправяйки се Мариса, – а също така ви желая щастие с предстоящото ви венчаване за португалската принцеса Катерина. Нека е плодovitа и роди на Англия наследник на Стюартите.

Кам застана до Чарлз и проследи с поглед двете жени, които се връщаха в къщата.

– Тя ще ти роди прекрасни синове, Камерън – отбеляза Чарлз. – Запомни ми думите. – После даде знак да доведат коня му и каза меко: – Грижи се за твоята дама, тъй като ни е много скъпа. – Яхна коня и изчака коняря си. – Съветвам те да заздравиш брачния си съюз с рожба в утробата ѝ преди да е минало прекалено много време.

Думите на Чарлз блуждаеха в ума му в ранните часове преди пукването на зората. Кам не можа да заспи поради болката и в ума, и в слабостите си. А краткият му сън бе спохождан от привидения, които го измъчваха, подиграваха му се със силата и примамаващата си красота.

Противно на навика си, след като напусна покоя на самотното си легло, той провери дали вратата на спалнята му е заключена отвътре. Тъй като избягваше обичайната нощница и предпочиташе да усеща завивките с голата си кожа, наметна халата си. Протегна схванатите си мускули, разгъпка се по голите дъбови дъски на пода и се приближи до камината. Огънят догаряше и хвърляше меки отблясъци. Кам протегна ръце към жарта: в стаята бе влажно и студено поради продължителния дъжд, който шибаше като с камшик по прозорците.

Извърна глава. Зад междинната врата спеше съпругата му – тази, която присъстваше толкова силно в среднощните му помисли. В сънищата си той изглеждаше като по-рано – красив и силен, можещ и енергичен; мъж, свикнал да получава от жените всичко, каквото пожелае, по всяко време. Но приятните му сънища бяха обезпокоени от усещането, че някой го наблюдава, без той да го вижда. Той провери, но не намери никого. Единственото, което бегло зърна, бе гола плът с аромат на парфюм и къдрица кестенява коса. Химерата му убягваше, макар той все още да можеше да долови нейното присъствие; и нежно мълвеше името му...

Сетне, в последния си сън, се видя да напуска леглото на друга безлика жена, за да последва гласа, който го зовеше. Премина през редица врати и накрая застана пред порта, почти скрита зад гъста кълбяща се мъгла.

Натисна украсената месингова дръжка и откри, че вратата е заключена. Блъсна я силно, тя се отвори и той усети, че онова, което е вътре, е някак си изключително важно за него. Мина през разсеялата се мъгла и съгледа голямо дъбово легло с балдахин, беше повдигнато на платформа. Вместо със завеси от плат, леглото бе обвито от бодливи лози. Там, едва видима през гъстите стебла, лежеше спяща жена, както Бог я бе създал – единственото ѝ одеяние бе гъстата ѝ дълга кестенява коса. Ароматът ѝ го привлече по-близо. Тя се обърна леко и му даде възможност да зърне едрата ѝ гърда, дългите ѝ крака и червеникавокафявите къдри между бедрата ѝ, които предизвикаха болка и в очите, и в слабините му. Това бе жена, която си струваше да обладае, която си струваше да

притежава, да я има завинаги.

Силно желание разбунтува кръвта му – желание по-дълбоко и по-силно, отколкото бе изпитвал някога. Плътта му реагира, мъжеството му се втвърди и изтръпна от нуждата да се изгуби в дълбините на тялото ѝ.

Какво да стори? Нямаше с какво да разреже плетеницата от стебла, която я отделяше от него. За да стигне до нея, трябваше да проникне през бодлите единствено с голите си ръце. За да получи съкровището, за което копнееше тъй отчаяно, трябваше да поеме огромен риск.

Хвърли поглед през рамо към отворената врата, която вече не бе скрита в мъгла. Трябваше само да излезе, да обърне гръб на спящата красавица. Светът бе пълен с жени, жени, които не предизвикваха нито проблеми, нито усложнения. Те го очакваха извън тази стая.

Той обърна глава и погледна за пореден път жената в леглото. Отново чу нежния, зоващ го женски глас, макар тя да спеше. „Камерън! Ела!“ Гласът отекваше в главата му като боен вик. Устните ѝ бяха извити в лека усмивка, сякаш мислите ѝ бяха приятни и топли. Неговите бяха горещи и пълни с копнеж, с пламенна страст.

Той протегна ръка, за да разкъса плетеницата от лозови стебла, и усети как кожата му се раздира от забиващите се тръни. Кръв бликна от плътта му и потече от ръцете му. Болка избухна в мозъка му и го събуди.

Кам погледна дланите си. Странно, болката от бодливите лози бе толкова истинска, толкова жива, че той почти очакваше да види белезите по кожата си. Нищо. Само съвсем истинските белези и деформираните кости на дясната му ръка. Той изсумтя презрително. Това бе твърде много за съвършения рицар от дивите му фантазии, който се опитваше да освободи омагьосаната девица от самотния ѝ затвор. Какъв глупак бе той!

Закрачи из стаята. Сексуалната му енергия заплашваше да изригне. Ако бе у дома си в Шотландия, щеше да поплува в леденото езеро и да охлади трескавото желание. Тук можеше да го стори само в Темза, и то нямаше да намери уединение. Или навярно щеше да пояди в ранната утрин през хълмовете и да докара коня и себе си до пълно изтощение. Или пък би могъл просто да си купи жена, за да утоли жаждата си.

Приближи се до прозореца и докосна влажното стъкло. Хладното усещане го успокои. И в този миг видя фигурата в градината – насочваше се към реката. Не можеше да разбере кой или коя бе това, или пък защо изобщо някой в тази къща би се разхождал сам, когато часовникът над камината едва бе ударил четири часа. Може би някоя от слугините

отиваше на среща с любовника си?

Така и така не можеше да заспи, следователно поне щеше да задоволи любопитството си.

Мариса също не можеше да заспи, затова наметна над нощницата си един обикновен здрав слугински плащ. Фините ѝ пантофки сигурно щяха да се скъсат по мокрите буци пръст. Тя бавно тръгна през градината. Повечето цветя все още не бяха разцъфнали. Лятото щеше да завари тази земя изпълнена с цветове и аромати, макар че сега бе смълчана, сякаш заспала, в очакване на топлината, за да разбуди за пореден път красотата си.

Странно, но и самата тя се чувстваше като градина, на която предстои да разцъфне. Сякаш нещо дълбоко в нея молеше да го пуснат на свобода – но тя не знаеше какво е то. Знаеше обаче друго – че повечето хора смятат нощния въздух за нездравословен. Но тя обичаше нощта, особено когато дъждът изпълваше въздуха с влага, обичаше усещането ѝ върху кожата си. Сигурна, че наоколо няма никого, Мариса свали пелерината и безгрижно я остави да се свлече на каменната пейка. Разпуснатата ѝ коса бе вече мокра и се спускаше безредно по гърба ѝ. Тя прокара ръце през нея и я вдигна над шията си.

Скрит в сенките, Кам я наблюдаваше. Дъхът му секна, когато движенията ѝ привлякоха очите му към надигащите ѝ се едри гърди. Дрехата бе прилепнала от дъжда и очертаваше твърдите ѝ зърна. За пореден път той усети дълбоката, извиваща се като змия болка в слабините.

Погледът ѝ се спря върху големия каменен резервоар, в който се събираше дъждовна вода. Студената, освежителна утринна баня в тази вода щеше да ѝ достави удоволствие. Да бе в някое от провинциалните си имена, тя може би щеше да поплува, но наблизко нямаше нито езеро, нито река.

Мариса въздъхна и отпусна косите си. Милувката на дъжда бе като ръка, която се плъзгаше през памучната тъкан върху кожата ѝ и прилепваше дрехата към тялото ѝ. С всяко нейно вдишване допирът на памучния плат до втвърдените ѝ зърна предизвикваше приятна болка дълбоко под стомаха ѝ. Припомняше ѝ усещането за ръката на съпруга ѝ върху нейната кожа през нощта на тяхната сватба, когато пръстите му се плъзгаха по тялото ѝ.

Тя разбираше целта и значението на брака: да се родят наследници, които да гарантират оставането на имота в семейството. Но каква бе

неговата физическа страна? Майка ѝ бе обяснила толкова малко за това – бе ѝ казала само, че е дълг на съпругата да подчини тялото си на удоволствието на съпруга си, защото децата се раждат от акта на съвкуплението. И бе добавила, че мъжът рядко се грижи жена му също да изпита силата на това удоволствие. Баща ѝ обаче бил точно такъв мъж, бе казала майка ѝ с дълбока усмивка.

Мариса се запита дали лейди Браяна е изпитала наслада в прегръдките на съпруга си. Дали и тя е открила удоволствието, за което бе говорила майка ѝ? Неотдавнашната смърт на съпруга на братовчедка ѝ бе попречила на Мариса да разпитва за тайните на брачното ложе на Браяна.

И все пак тя имаше баба си, безцеремонната вдовстваща графиня, известна с това, че говори каквото мисли, и ако мълвата не грешеше, тя бе имала в леглото си любовници и преди, и след смъртта на съпруга си. Да, именно баба си би могла да пита за така наречените наслади, които носел бракът.

Как би се отнесла баба ѝ към мъжа, за когото се бе венчала? Мариса сви рамене и седна на каменната пейка. Усети влагата, просмукала се в наметалото ѝ. Бе истинско безумие да стои тук и да зъзне. Чаша топло ароматно ябълково вино би ѝ дошло добре, но пък не ѝ се искаше да буди Чарити.

Стори ѝ се, че чува зад себе си звук и замръзна, разбирайки колко глупаво е постъпила да излезе без никакво оръжие.

Хладен метален предмет леко убоде шията ѝ.

– Стой – каза един мъжки глас зад нея.

Мариса направи както ѝ наредиха, разпознавайки гласа.

– Глупаво е да се скитате сама през нощта, миледи. Вместо мен можеше да е някой, който иска да ви причини зло. Леко замахване с камата и можех лесно да сложа край на живота ви.

– И да станете много богат – рече Мариса. Бяха сами и никой не би могъл да ѝ дойде на помощ. Тя чакаше.

Острието изчезна. Кам наметна стройните ѝ рамене с влажния плащ.

– Върнете се в леглото, миледи.

Наистина ли бе доловила следа от болка в гласа му? Без да зададе въпроса си, Мариса избяга.

Кам я гледеше как се отдалечава. Прибра камата в ножницата. Лявата му ръка се плъзна през влажните кичури коса и ги отметна от лицето му. Тя бе смела, в това нямаше съмнение; много по-смела, отколкото

мнозина мъже, които познаваше. А той се възхищаваше от смелостта и силната воля.

И от проклетата ѝ прелест, която копнееше да притежава, на сън или наяве.

Глава девета

– Заминали са си – изкрещя жената. – Заминали са си!

– Мила, няма смисъл да крещиш като продавачка на риба. Знаем. – За Бога, имаше моменти, когато му се искаше тази глупава кучка да е мъртва, макар все още да му бе полезна. Бе алчна и му осигуряваше информация по нейния си курвенски начин; той на свой ред ѝ осигуряваше пари – нещо като пенсия – за да пази почтеността ѝ ненакърнена.

Тя си пое дъх, за да се успокои, и започна да си вее с ветрилото. За хората те бяха обикновена двойка, излязла на разходка в парка. Жената бе с перука, за да скрие истинската си коса, и главата ѝ сърбеше. Лицето ѝ, без грима и пудрата, които обикновено си слагаше, свидетелстваше за крайностите в живота ѝ. Роклята ѝ бе проста, със скромна кройка, но по-не бе копринена.

– Мислех, че ще ме освободиш от проблема ми. Изглежда, той сам ме е освободил от себе си – промърмори тя гневно. – Това вече не мога да понеса.

– Не те ли уверих, че ще реша общия ни проблем по свой собствен начин и в удобно за мен време? – Той повдигна шапката си, за да поздрави някакъв познат, и се усмихна леко.

– Но аз исках да му дам да разбере, да го видя как страда!

– Успокой се. Скоро той вече няма да представлява заплаха за теб.

– Или за теб – добави тя. Той ѝ отправи медена усмивка.

– Разбира се, и за мен. – Разбираше скрития ѝ намек за доказателствата, които тя имаше срещу него. Нейният адвокат, онзи разгонен стар козел, когото тя обслужваше вместо да му плаща, пазеше копия на едно изобличаващо го писмо. Ако тези документи бяха попаднали в други ръце, положението му в двора щеше да бъде подложено на опасност. Земите, богатствата, а и животът му щяха да му бъдат отнети. Не можеше да разчита на прословутото милосърдие на Чарлз към хора, работили за правителството на Кромуел. Даже да запазеше живота си, какво щеше да му остане? Нито положение, нито титла, нито пари. А той бе човек, който зависеше от тези неща, за да подхранва страстта си към

удоволствията в живота.

Бяха в задънена улица и двамата го знаеха. Тя не би го предала, защото алчността ѝ за пари бе всепоглъщаща; той не би я убил, защото тя имаше информация, която можеше да унищожи разкошния му живот из основи.

– Очите му ме преследват – каза тя почти шепнешком. – Нощем понякога сънувам, че е там с мен и че гледа с онези сини, сини очи, пълни с омраза. Виждам как големите му ръце се протягат към шията ми и копнеят да сложат край на живота ми. – Тя потръпна въпреки слънчевата топлина.

– Можеш ли да го обвиняваш, мила? Нали ти извади едното му око и обезобрази ангелското му лице. Но трябва да прибавя, че да оставиш лявата му страна толкова съвършена, колкото беше преди, скъпа, бе прекрасна идея. Така тя постоянно ще му напомня за онова, което е загубил. – Той се разсмя весело. – Жребец, който никоя женска не би приела доброволно, принуден да обслужва онази студена кобила Деран.

– Създание, което ти не би имал нищо против да обслужва самия тебе, особено ако имаш на разположение и богатството ѝ? – каза тя с престорено мил глас.

Самата мисъл да притежава наследницата на рода Фицджералд, да сложи ръка върху огромното ѝ богатство, да бъде господар на сочното ѝ тяло, го възбуждаше, но само умствено. Той почака членът му да реагира, но както обикновено, това не стана.

– Няма да отрека, че това е прекрасна идея – заяви той.

„И това е всичко, миличък – помисли си тя, – само забавна идея.“ Знаеше какъв е проблемът му. Лицето ѝ се развесели. Изобщо не се съмняваше, че дори осакатен и обезобразен, Бюканън все пак си е останал жребец, докато това създание, което си въобразяваше, че е мъж, не ставаше за нищо.

– Къде са заминали? – попита тя, връщайки се към наистина важния въпрос.

– Чух, че отишли в Дорсет. Тръгнали рано тази сутрин. – Той поглади перуката си. Оредяващата коса под нея бе напоена с пот. – Спокойно, скъпа. Пътищата на Негово величество не винаги са безопасни. Пътуването е огромен риск в днешно време. А сега, да свършваме нашата работа. Този разговор за реванш предизвиква у мен чудовищна жажда.

– Какво ще кажете да спрем за обяд в „Червеното перо“? Доста

време мина, откакто закусвахме – предложи Мариса.

Браяна, осъзнала настъпилото в каретата мълчание, се съгласи:

– Би било чудесно поне за няколко минути да поседим някъде, където няма да се клатушкаме непрестанно – каза тя и очите ѝ проблеснаха весело.

– По-скоро бих пояздила новия си жребец – въздъхна замислено Мариса.

– Моля, мила братовчедке, не мисли, че трябва да ми правиш компания тук. Чувствай се свободна да се присъединиш към съпруга си – предложи ѝ Браяна.

– Защо изобщо искате да яздите тези огромни животни, миледи? – възкликна Чарити. – Толкова се страхувам, че могат да ме наранят. Прекалено големи са.

– Мисля да пояздя след като се наобядваме – каза Мариса и приведе глава, за да погледне през прозореца на каретата. Малко по-напред яздеше съпругът ѝ. Можеше да види изправения му гръб и полите на кафиената му пелерина, падащи върху красивото седло. Той се справяше отлично с енергичния кон, ръцете му държаха здраво юздите на едрото животно, чиято сребристойбяла опашка се спускаше почти до земята.

Забелязала удоволствието, изписало се по лицето на братовчедка ѝ, Браяна също хвърли поглед през прозореца. Изглежда, Бюканън се справяше с коня отлично, което бе точка в негова полза в очите на Мариса. Докато на Браяна ѝ стигаше спокойно да се разхожда на кон, братовчедка ѝ предпочиташе лудешкия галон. Мариса се бе надбягвала със собствените си братя, които се смятаха за едни от най-добрите ездачи в цяла Ирландия, и дори ги бе изпреварвала – единствената жена, способна на това.

– Съпруже! – извика Мариса.

Кам дръпна юздите и усети мощта на коня под себе си. Копнееше да види на какво е способно животно на открито поле. Би се обзаложил, че никой друг кон не може да се сравнява с него, с изключение на близнака му, разбира се.

– Да, миледи? – попита той.

– Бих искала да спрем за обяд в хана „Червеното перо“. Моля, съобщете на кочияша. Трябва да е само на няколко мили отук.

Кам кимна.

– С удоволствие, миледи. Щом е толкова близо, ще избързам напред и ще се погрижа да осигуря самостоятелни стаи за вас, дамите.

– Почакайте – каза внезапно Мариса. – Спрете каретата.

Озадачен, Кам все пак удовлетвори молбата ѝ. Кочияшът спря екипажа.

Един от лакеите скочи от капрата, застана до вратата и я задържа отворена, за да може Мариса да слезе.

– Ще ви придружа – рече тя и нареди на лакея: – Доведете ми другия кон.

Той свали шапката си, изтича да изпълни заповедта и само след миг се върна с вече оседлания жребец. Мариса се обърна към братовчедка си.

– Имаш ли нещо против?

Браяна се усмихна.

– Не. Няма да преча на желанията ти, братовчедке. Само ще те помя да внимаваш, докато си на това чудесно животно.

Червенината на лицето на Мариса бе достатъчна, за да предизвика усмивката на Браяна.

– Ще се срещнем в хана – допълни тя, гледайки как лакеят помага на Мариса да яхне коня. Братовчедка ѝ пхна краката си в стремената, после кимна в знак, че екипажът може да продължи пътя си.

– До скоро виждане – извика Мариса и пришпори коня в галоп.

Животното нямаше нужда от друга покана, за да освободи невероятната си мощ, и се понесе стремглаво напред.

Кам се засмя изненадан, дръпна юздите така, че едрият жребец се изправи във въздуха, и последва Мариса.

Екотът на чаткащите копита цепеше земята. Смехът на Мариса и Кам сякаш подканваше с веселието си конете да препускат по-бързо.

Мариса не бе изпитвала такава лекота от времето, когато свободно бе препускала из земите на братовчед си Килрун в Ирландия. Вятърът шибаше лицето ѝ, но тя не му обръщаше внимание. Усети как оковите на дълга ѝ се разпадат, макар и само за минутите, което щеше да прекара на гърба на коня. Забрави отговорностите си и се отдаде с наслада на удоволствието, което ѝ доставяше лудешката езда.

Извърна глава и видя, че съпругът ѝ не изостава от нея. Преви се над шията на жребеца и му прошепна нежно, подканвайки го да полети по-бързо.

Кам видя действията на жена си и направи същото, като заговори на коня на родния си език. Бе решен да победи, но не за да се наложи над нея, защото се възхищаваше на умението и решителността ѝ; не, по-скоро, за да ѝ покаже собствената си сръчност и способности. Да я убеди, че дори и такъв, какъвто е сега, все още може да вдъхва уважение. Не

си задаваше въпроса защо това е толкова важно за него; просто реши, че трябва да го стори, и това беше достатъчно.

Конят му леко изпревари нейния и го задмина точно в мига, в който на хоризонта се показва ханът. Кам отби от пътя и се насочи към конюшните.

Мариса го последва само няколко секунди по-късно с широка усмивка. Лицето ѝ бе зачервено. Тя дръпна силно юздите, за да спре коня точно до неговия.

– Добре направено, милорд – каза тя, пое дълбоко дъх и изчака коня от хана да ѝ помогне да слезе от коня.

Кам вече бе на земята. Подаде юздите на коняря и вдигна ръце, за да я поеме. Погледът му срещна нейния, после се спусна надолу към гърдата ѝ. Белите ѝ гърди се надигаха и спускаха от възбуда. Кам копнееше да ги докосне с устни, да прокара между тях езика си, да свали роклята ѝ и да ги разголи, да ги гали и милва, да смуче зърната ѝ така, че тя да стене от желание да прави същото и с него.

Мариса застана до него, спокойна в прегръдката му. Ръцете му я държаха здраво през кръста. Тя вдигна глава и зелените ѝ очи срещнаха неговите. Сърцето ѝ биеше силно, прекалено силно. Сигурно се дължеше на препускането. Тя сведе очи и промълви:

– Благодаря ви, милорд.

Ръцете му я пуснаха.

– Хайде да видим какви стаи можем да намерим преди да пристигне каретата – рече той и сви лявата си ръка, за да може тя да се облегне на нея.

На вратата ги очакваше слаба жена.

– Добре дошли в моето заведение – каза тя. Острите ѝ очи се присвиха при вида на приближаващата двойка.

Мариса видя бързо прикритата изненада на жената. Наистина бе странно, че лицето на Камерън, което шокираше другите, не предизвикваше ужас у нея. Бе разбрала това още когато го бе погледнала, там, пред олтара. Това бе просто мъжът, когото се бе заклела да почита като съпруг пред Бога и краля. Ни повече, ни по-малко.

– Съпругата ми и аз търсим подслон за нас и спътниците ни. Имаме нужда от стая, където да можем да обядваме сами – властно прозвуча дълбокият глас на Кам.

– Има ли и други? – попита ханджийката.

– Каретата ми е само на миля отгук – рече Мариса, – с братовчедка ми и моята прислужница. – Тя хвърли поглед през рамо. – Бих искала

също храна за конете и нещо за слугите.

– Може да се уреди, миледи – побърза да я увери жената, разбрала какви са клиентите ѝ и по кройката на роклята, и по прекрасните коне, които язدهа и двамата. – Заповядайте, влезте. – Тя отстъпи назад, за да ги пропусне да минат, и повика едно пълничко, розовобузо селско момиче.

– Джийн, придружи гостите до задния салон, а после кажи на Тоби да очаква каретата и слугите им. – После се представи със сърдечна усмивка; – Аз съм госпожа Бенет. Много се радвам, че избрахте моя хан, за да си отдъхнете.

Мариса също ѝ се усмихна.

– Баща ми веднъж намерил подслон тук, госпожо Бенет, и ми е разказвал за любезността ви към него и братята ми.

– Баща ви?

– Да – отговори Мариса. – Граф Деран.

Очите на жената се разшириха от изненада.

– Вие сте дъщеря на господин графа?

Мариса кимна гордо.

– Да, имам честта да съм негова дъщеря.

– Той беше прекрасен човек, миледи. Със скръб научих за кончината му.

– Благодаря ви за добрите думи, госпожо Бенет.

Джийн ги чакаше търпеливо, за да им покаже пътя.

– Ще ви пратя нещо за пиене, докато се приготвя храната ви. Бутилка от най-доброто ми вино – рече госпожа Бенет. – Влезте да си починете.

– Предпочитам бира – обади се Кам. – Вино можете да донесете за графинята.

– В такъв случай и аз ще пия бира, госпожо Бенет – каза Мариса, обърна се към съпруга си и го погледна усмихнато.

Кам ѝ отвърна с леко кимване.

– Добре, значи бира – отговори госпожа Бенет.

Кам и Мариса последваха полошващите се бедра на Джийн, която ги поведе към голяма слънчева стая. Поставените в купички цветя изпълваха помещението с приятен аромат. В едната част на стаята имаше маса и столове. В огнището гореше слаб огън.

Джийн направи реверанс и съобщи:

– Ей сега ще се върна с напитките.

Мариса свали кожените си ръкавици и ги пусна върху малката

масичка до прозореца. В стаята надвисна тежко мълчание. Какво да му каже сега, когато са сами? Тя прерови ума си за подходяща тема за разговор.

– Очаква ли Негово величество да се върнете в Лондон за сватбата му?

Седнал в едно голямо удобно кресло, Кам гледаше как жена му се разхожда нервно из стаята.

– Не – отговори той. – Негово величество знае отлично, че не желая да участвам в публичния цирк около сватбата му. Животът в двора не представлява интерес за мен. – После прибави с нисък, отпаднал глас: – Някога, когато бях млад, търсех такъв живот. Сега той не ми носи нищо друго освен пустота.

Мариса се извърна, за да го погледне, но това, което възнамеряваше да каже, бе прекъснато от пристигането на Джийн, която носеше две халби бира.

– Госпожа Бенет поръча да ви предам, че храната ще бъде готова скоро. Ако имате нужда от нещо друго, дръпнете онзи звънец, ей там. – Джийн посочи дългия шнур до по-малкия прозорец.

– Братовчедка ми ще пристигне всеки момент. Доведете я при нас – нареди Мариса и преди прислужницата да излезе, попита: – Имате ли медовина?

– Да, миледи.

– Добре. Донесете я, когато придружавате братовчедка ми.

– Да, миледи – рече Джийн и отново ги остави сами.

Отпиха от студената бира. Мариса наруши настъпилата тишина.

– Чудя се какъв сватбен подарък да направим на Негово величество – каза тя. – Какво бихте предложили вие, милорд, нали сте добре запознат с вкуса на краля?

– Много трудно е да се спра на едно нещо, тъй като интересите му са твърде променливи – призна Кам. – Той харесва редки и необикновени неща – интересува го всичко, свързано с науката.

– Ами за португалската принцеса Катерина?

– Казаха ми, че е много религиозна – отвърна Кам.

– Казвате го, сякаш е нещо нередно – забеляза Мариса.

– Това, което е добродетел в Португалия, може да се окаже проблем в Англия – каза иронично Кам и отправи пронизателен поглед към жена си. – Боя се, че в леглото ще се окаже прекалено благочестива и благоразумна за вкуса на Чарлз.

– Какво значи това?

- Че мъж, енергичен като Чарлз, ще потърси компания другаде.
- Барбара Касълмейн?
- Освен всички останали – отбеляза Кам. – Чарлз винаги е използвал предоставените му възможности.
- А като крал, възможностите му са неограничени – рече Мариса.
- Точно така – съгласи се съпругът ѝ.

Шумът на пристигащата карета прекъсна дискусията им. Мариса се изправи и се приближи до прозореца.

– Пристигнаха – каза тя, усещайки, че разговорът им е навлязъл в опасни води. Дали съпругът ѝ навремето не е бил като краля и не е трупал опит в безброй чужди спални? Мъж с такъв апетит, че леглото само на една жена никога да не му е достатъчно?

Джийн донесе бутилка медовина и чаша върху набързо излъскан орехов поднос. След нея влезе Браяна.

- Госпожа Бенет нита дали вече може да сервира храната, миледи. Мариса хвърли поглед към братовчедка си.
- Ти как мислиш?
- Гладна съм – отвърна Браяна.
- Джийн, предай на госпожа Бенет, че ще обядваме веднага.

Заситени след обикновените, но отлично приготвени ястия на госпожа Бенет, граф и графиня Деран заедно със спътниците си продължиха пътуването.

Мариса погледна с обич прислужницата си, заспала свита в ъгъла на каретата. Пътуваха вече час и копнееха да стигнат до следващата си спирка. Тя бе решила да остане в каретата през тази част от пътуването, тъй като искаше да поговори с братовчедка си, макар и да не бе сигурна как да подхване разговора. Браяна би могла да хвърли известна светлина върху тайните на брачното ложе. Мариса знаеше, че братовчедка ѝ е благочестива жена, много по-благочестива от самата нея. Дали това благочестие се пренасяше и в спалнята? Не ѝ беше удобно да я пита, защото отлично знаеше за неприятните спомени на братовчедка си, когато говореха за брака ѝ, но смяташе, че това е така, защото Браяна страда от загубата. Тя уважаваше траура на братовчедка си и се опасяваше, че въпросите ѝ могат да възкресят болезнени за нея спомени.

Мариса погледна спокойните, строги черти на Браяна и реши да не я разпитва. По-добре щеше да бъде да пита баба си, тя щеше да ѝ каже всичко.

– Мариса? – обади се Браяна. – Какво има?

– Нищо – усмихна се Мариса.

– Бих се радвала да ти помогна, ако мога.

Мариса се протегна и хвана ръката на Браяна.

– Знам това, братовчедке. Наистина става дума за нещо дребно, нещо, което ми каза моят съпруг.

– Какво е то?

– Няма значение.

Браяна поклати глава.

– Не ти вярвам. Хайде, моля те, сподели с мен.

Очите на Мариса се извърнаха бързо към Чарити – прислужницата все още спеше дълбоко.

– Беше забележка за чуждоземната принцеса, за която ще се жени кралят.

– И какво каза той?

– Чудеше се дали религиозното благочестие на принцесата няма да я направи неспособна да... – Мариса млъкна и се изчерви. – Да доставя наслада в брачното ложе. Негово величество бил много мъжествен и съпругът ми твърди, че имал нужда от жена, която да му приляга.

Изпъстрените с лунички страни на Браяна също се изчервиха.

– Дали е така с всички мъже? – запита се на глас Мариса. – Мама веднъж каза, че с мъжа, когото обичаш, правенето на любов може да бъде много приятно. – Мариса сведе очи. – Тя обичаше баща ми и той я обичаше. Бяха толкова щастливи заедно, макар и баща ми да не бе от този тип мъже, от които е кралят. Тя ми показа последното писмо, което татко ѝ бе изпратил... винаги го носеше със себе си. Той ѝ пишеше, че е останал верен на нея и на клетвите им.

Браяна не бе особено сигурна какво да отговори. Това бе чудесна възможност да разкаже на братовчедка си за собствения си брак, да ѝ обясни какво бе изтърпяла – за болката, унижението, безконечния страх, че съпругът ѝ за пореден път може да потърси леглото ѝ. Всеки ден Браяна се бе молила да се избави от него и се бе надявала, че прищявката му ще се насочи към друга жена. Тя би си затворила очите, ако съпругът ѝ си бе намерил любовница. Но това не стана. Дори веднъж той ѝ каза, че е решен да запази семето си за законния си наследник.

Браяна въздъхна. Колко по-щастлива би се чувствала, ако можеше да излее мъката си и ред Мариса. О, Майко Божия, колко ѝ се искаше да може да го направи!

– Страхуваш ли се, че мъжът ти ще потърси удоволствие в чуждо

легло?

Мариса вдигна очи.

– Не знам. – Тя стисна ръце и усети тежестта на пръстените си: на отговорностите, които олицетворяваха те. – Тъй като все още не е идвал в леглото ми, не знам какво ще направи след като изпълним брачния си обет. Наистина съм озадачена. Чудя се какво ли ще последва, след като наистина станем мъж и жена.

– Може би се бои, че ще го отблъснеш? – предположи Браяна.

– Да го отблъсна! – възкликна иронично Мариса. – Аз имам причина да се оплаквам от отблъскване. Знаеш, че точно той ми отказа! Какво би направила, ако съпругът ти бе напуснал леглото преди да е легнал в него?

Браяна копнееше да каже: бих построила параклис в знак на благодарност.

Мариса се прокле заради думите си, щом забеляза тъжния израз на Браяна.

– Съжалявам за безразсъдните си думи, братовчедке – рече тя. – Моля те, прости ми, че възкресих ненужно спомени, които вероятно са все още болезнени за теб. Не исках да те нараня.

– Знам, Мариса. – На Браяна ѝ се щеше да може да обясни характера на болката си, но чувството за вина все още бе прекалено силно, за да го сподели.

Мариса се наведе към кошничката за шиене, поставена в краката ѝ. Отвори я и извади ръкоделието, което бе започнала преди няколко дни. Разгледа плата, опънат на дървената рамка. Оградена с рози, централната сцена представяше двойка лебеди, които плуваха спокойно по река, следвани от няколко лебедчета.

– Мога ли да погледна? – попита Браяна.

Мариса подаде ръкоделието и това, че братовчедка ѝ го разгледа подробно, ѝ достави удоволствие.

– Красиво е – рече Браяна, като прокара пръсти по тъканта.

Поласкана от похвалата ѝ, Мариса се изчерви и каза:

– Това е спомен от детството ми. Баба ми подари чифт лебеди за деветия ми рожден ден. Бяха толкова прелестни. – Тя се усмихна. – Спомням си, казах на баща си, че искам на герба ми да бъдат изобразени лебеди. – Мариса се засмя. – Представяш ли си каква дързост съм проявила – да заявя, че ще имам герб с лебеди и че скоро ще трябва да си направя свой собствен печат, тъй че всички да разпознават знака на дъщерята на Деран. След две седмици татко ми подари златен печат с лебед.

А мама ми подари шест емблеми с лебеди – за личните ми васали, каза тя, с латинското мото: *Audentes fortuna juvat*.

– Съдбата помага на смелите – преведе Браяна.

– Да – потвърди Мариса и пое ръкоделието от ръката на братовчедка си. – Женският лебед умря след две години. Скоро го последва и мъжкият.

– Казват, че не можели един без друг – рече Браяна.

Мариса използва малките си златни ножички, за да отреже парче блестящо-син конец, сетне го вдяна в иглата.

– И аз така съм чувала – каза тя и присви очи, съсредоточавайки се върху работата си. – Питам се дали е истина?

– Сигурен ли си, че са те? – попита един груб глас.

– Виж им каретата бе, глупак такъв – отвърна друг глас. – Това е гербът, който ни описаха.

– Смяташ ли, че жените ще носят много бижута?

– Разбира се – поясни мъжът. – Нали е графиня!

– Тези жени са свикнали да се перчат с богатствата си.

Първият мъж облиза дебелите си устни, по сплъстената му брада се процеди слюнка.

– Мислиш ли, че ще можем да опитаме и тях след като си свършим работата? Никога не съм имал подобна жена.

Другият се почеса по чатала. Бяха му платили добре, за да се погрижи сакатият мъж, пътуващ в каретата, да умре. А после да се освободи от съучастника си. Бяха му наредили да остави дамите живи и да се върне в Лондон с доказателство, че граф Деран наистина е мъртъв. Не му бяха казали обаче да не се позабавлява. Онази глупава прислужница в хана прояви прекалена готовност да им помогне, след като той ѝ обясни, че носят много важно съобщение за графинята и съпруга ѝ, и дори го насочи по рядко използваната пряка пътека. Той се изкикоти и отново провери pistolетите си. Прислужницата беше потвърдила онова, което му бяха казали: графът бил негоден, грозно осакатен. Чакаха го лесно спечелени пари.

Мъжът доволно се оригна.

– Защо не, щом свършим другата работа. – Той погледна спътника си. Нямаше да изпрати другаря си по кражби в ада без да му позволи да изпита за последен път удоволствието от женската плът. По дяволите, и самият той щеше да намаже, нали дори и уличниците го отбягваха,

откакто изкара сипаницата.

Завърза мръсната си кърпа над носа си, спътникът му направи същото.

– Ти се заеми с кочияша – рече сипаничавият, яхна кафявия си кон и извади единия от pistolетите, които носеше в широкия си колан. – Графът е мой.

Глава десета

Кам чу pistolетния изстрел, рязко спря белия жребец и се заслуша. Звукът бе дошъл изотзад, откъм каретата.

Момчето, което яздеше с него, направи същото.

– Какво е това, милорд?

– Неприятност – кратко отвърна Кам и се пресегна за pistolета, скрит в гънките на черния му вълнен плащ. Единственото друго оръжие, което носеше, бе камата, мушната в левия му ботуш.

По дяволите гордостта му! Трябваше да пътува в каретата. Знаеше, че пътищата не винаги са спокойни, но си мислеше, че е по-добре да стои по-далеч от изкушението, което представляваше за него жена му. Бе решил, че като язди напред, ще се избави от излишъка от енергия и същевременно ще проверява пътя за разбойници. Може би все пак трябваше да настои да наемат ескорт. Не вече бе твърде късно. Той обърна коня назад. Единствената му грижа сега бе да стигне навреме, за да предотврати евентуалното нещастие, което можеше да сполети дамите.

Пришпори коня. Едрият жребец реагира мигновено и препусна в галон. „Мили Боже – помоли се Кам, – нека стигна навреме.“

Мариса чу изстрела и захвърли ръкоделието. Прислужницата се стресна и се събуди.

– Не викай! – нареди ѝ Мариса.

– Разбойници? – попита шепнешком Браяна.

Мариса кимна.

– Опасявам се, че е така.

Чарити се озърташе страхливо.

– Какво ще правим, миледи?

Ех, да знаеше! В каретата нямаха никакви оръжия. В багажа си Мариса носеше чифт pistolети. Биха ѝ свършили добра работа сега. Каретата спря рязко. До нея лежеше само ножичката, която бе използвала преди малко.

Вратата се отвори. Появи се някакъв мъж с пистолет в ръка. Беше мръсен; мърляво парче тъмен плат скриваше долната половина на лицето му.

– Излизайте – нареди той.

Браяна и Чарити погледнаха Мариса.

– Както желаете – отговори, тя, решила, че е най-добре да не го предизвиква.

Жените слязоха от каретата. Чарити се бе вкопчила в лейди Браяна. Мариса погледна нагоре и видя кочияша, отпуснат на капрата. Момчето до него трепереше. Забеляза още един мъж, възседнал разпенения си кон. Животното бе препускало много. Защо? Не беше ли принципно правило разбойниците да причакват жертвите си? Очевидно ги бяха преследвали, наблизко имаше още един запотен кон.

– Къде е мъжът с вас? – попита мършавият разбойник, който бе отворил вратата, и насочи пистолета си срещу Мариса.

– Какъв мъж? – отвърна с въпрос тя.

– Кучка! – изсъска той и я зашлеви през лицето с опакото на костеливата си ръка.

Мариса залитна. Обзе я ярост от дързостта на крадеца. Тя вдигна ръка и докосна подутата си страна. Никои никога не я бе удрял. Първата ѝ реакция бе да намери камшик и да го нашиба. Втората ѝ, по-логична мисъл бе, че тази гадина временно командва положението.

– Мариса, наранена ли сте? – попита Браяна и понечи да се приближи към братовчедка си.

– Не мърдай! – кресна мъжът. – А сега, мила ми госпожо, ще ви попитам още един път – къде е мъжът, който беше с вас? Къде е граф Деран?

Значи не ставаше дума за обикновен грабеж. Те преследваха Бюканън. Защо ли?

– Не знам – отвърна тя.

– Лъжкия! – рече гневно мъжът.

– Как смеете да ме разпитвате? – Мариса се опитваше с въпроси да спечели време, призовавайки на помощ цялата си гордост на Фицджералд.

Брататият мъж на коня се приближи. Мариса забеляза похотта в очите му, когато погледна братовчедка ѝ и прислужницата. Той слезе от коня, свали мръсната кърпа от лицето си и облиза месестите си устни с похотлива усмивка.

– По-добре ми кажи каквото искам да науча – нареди първият мъж,

който очевидно бе главният, – или приятелят ми ще си достави удоволствието да убеди тях.

Мариса хвърли бърз поглед към Браяна и Чарити. Прислужницата се тресеше от страх, а лицето на братовчедка ѝ бе съвсем преbledняло; очите ѝ, като на пленена кошута, гледаха втренчено. Тя наблюдаваше как мъжът се приближава към тях, видя как Чарити се сви... Браяна не помръдна, дори когато той протегна мръсната си ръка и хвана златното кръстче на шията ѝ. Разбойникът се разкиоти и скъса верижката.

– Искам чернокосата – каза той на съучастника си и постави ръка върху гърдите на Браяна.

– Оставете я! – извика Мариса. Мъжът с пистолета се приближи до нея.

– Аз давам заповедите тук, миледи – рече той, наслаждавайки се на чувството за власт.

Гласът на Мариса бе презрително леден.

– Тогава кажете на онази свиня да свали ръцете си от братовчедка ми.

– Чуваш ли, Дракс? – попита мъжът с пистолета. – Графинята иска да ти каже нещо.

Дракс кимна, извърна глава към Мариса и се изсмя пренебрежително. После хвана корсажа на Браяна. Очите му блеснаха похотливо.

Мариса се опита да се приближи, но другият мъж я сграбчи за ръката и впи мръсните си нокти в нея. Тя пренебрегна болката.

Внезапно зелените ѝ очи се разшириха от удивление: Дракс се свлече на земята със зейнала уста и се просна по очи в мръсотията. От гърба му стърчеше кама.

Чарити изпищя от ужас.

Браяна ахна.

И Мариса, и мъжът, който я държеше, се извърнаха, за да видят кой е хвърлил ножа.

И видяха Камерън Бюканън с пистолет в лявата ръка.

– Пусни жена ми – заповяда той. Разбойникът се изсмя грубо, допря пистолета си до главата на Мариса и викна:

– Няма!

Но усети, че по гърба му потече пот. Пое дълбоко въздух и обгърна здраво Мариса през кръста. Проклятие, не беше очаквал това от сакатия. Какво да стори? В пистолета му имаше само един куршум, както и в този, който бе затъкнат на пояса му. Той погледна отново противника си. Графът нямаше други оръжия. Под широкополата шапка можеше да се

види черната превръзка, която скриваше дясното му око. Устата на разбойника се изкриви в презрителна гримаса. Един полусляп сакат мъж не можеше да му излезе насреща.

Кам стоеше неподвижно, окоето му се бе впило в разбойника, който бе опрял пистолета в слепоочието на Мариса. Трябваше да поеме риска, в противен случай всичко щеше да бъде загубено. Така че той сви широките си рамене и каза:

– Както искаш.

Хладнокръвието на думите му вледени Мариса. Тя премигна от изненада, очите ѝ се опитаха да прочетат истината от лицето на съпруга ѝ. Между тях се осъществи някаква връзка – сякаш можеше да чуе мислите му: *Довери ми се*. Мариса се остави на инстинкта си и се усмихна едва доловимо на съпруга си.

Разбойникът потрепери леко – самоувереността му бе намалела. Не откъсваше очи от мъжа, застанал само на няколко крачки от него. Не бе очаквал това. Бяха му обещали много пари, за да убие графа, а сега в ума му пропълзя страх за собствения му живот.

– Ще я убия – заплаши той.

Кам пое дълбоко въздух и се опита гласът му да звучи безучастно.

– Ами хайде – каза той, като се надяваше да обърка мъжа дотолкова, че да забрави за Мариса и да насочи пистолета си към него. – Имаш само един куршум. Аз също. – Той се усмихна. – И в двата случая ще те победи.

– Ще ме победиш? – попита крадецът и гласът му потрепери. – Ами това? – Той потупа по-малкото оръжие на пояса си.

– Да – отвърна Кам. – Ако убиеш жена ми, ще съжалявам, че съм загубил толкова добра партньорка за леглото, но пък ще бъда много богат вдовец. С пари мога да си купя друга жена – заяви твърдо той. – А ти, глупако, ще бъдеш мъртъв.

– Мислиш си, че стреляш толкова добре? – засмя се разбойникът. Очевидно смяташе, че човек само с едно око не може да бъде точен стрелец.

Кам се усмихна студено и безчувствено.

– Да.

Мариса използва представилата ѝ се възможност, щом усети, че разбойникът разхлабва хватката и насочва вниманието си към съпруга ѝ. Дясната ѝ ръка се придвижи бавно към ножичката, която бе пуснала в джоба на полата си; пръстите ѝ я измъкнаха. „*Сега!*“ – изкрещя тя в ума си.

Крадецът извика от болка, пусна Мариса и изгърва пистолета, изпаднал в паника при вида на окървавеното си бедро. Тази кучка го бе промушила с нещо!

Това бе последната му мисъл – куршумът го прониза в челото.

Чарити изпищя.

Браяна, почти изгубила свят, падна на колене и задиша накъсано.

Мариса бързо се приближи към нея.

– Опасността отмина, Браяна – каза успокоително тя, като забеляза ужаса в златистокафявите очи на братовчедка си и усети леките потръпвания, разгърсващи тялото ѝ.

Браяна кимна, проклинайки страха, който според нея я посрамваше.

– Извинете ме за слабостта ми – каза почти шепнешком тя.

Мариса я прегърна.

– Не е проява на слабост да се страхуваш от истинска опасност. И аз бях много уплашена.

Браяна се усмихна на успокоителните ѝ думи.

– Благодаря ти за тази мила лъжа.

– Не е лъжа, уверявам те – рече Мариса и ѝ помогна да се изправи.

После потърси с жаден поглед съпруга си. Кам спокойно издърпа камата от гърба на другия разбойник, после изтри кръвта с дантелена кърпичка и я пусна на земята. Мариса го гледаше как бавно се приближава към човека, когото бе застрелял.

– Чарити, помогни на лейди Браяна да се прибере в каретата – каза тя, оставяйки братовчедка си в ръцете на прислужницата, ѝ се насочи към предната част на екипажа. Момчето, което бе яздilo с Кам, се качило отгоре и превързваше ръката на кочияша.

– Можете ли да се справите с екипажа? – попита меко тя.

– Мисля, че да, миледи. Раната е съвсем лека – увери я той. – Благодаря на небесата, че онзи подлец се оказа лош стрелец.

Мариса го погледна и забеляза бледността на обикновено червендалестото му лице.

– Мисля, че е по-добре Дикън да кара. Искам да запазите силата си за утре, Палмър.

– Както наредите, ваше благородие – отвърна Палмър.

– Значи нареждам – каза тя, обърна се и се върна при вратата на каретата. Забеляза, че съпругът ѝ е отново на седлото. Другият жребец бе завързан зад колата заедно с още един по-малък кон. Тя вдигна очи към него. Думите заседнаха в гърлото ѝ. Бюканън бе спасил живота им, рискувайки своя. Струваше ѝ се недостатъчно да му каже просто

„Благодаря“. Освен признателност я изпълваше и някакво странно чувство, което караше кръвта да пулсира по-силно във вените ѝ.

– Какво ще правим с тях? – попита тя.

– Ще ги оставим тук, в мръсотията, където им е мястото – отвърна той. – Имате ли някакви възражения?

Мариса сведе очи към двете фигури. От една страна, християнското милосърдие изискваше да се погрижи за погребването на двамата разбойници. От друга, те се бяха опитали да наранят нея и спътниците ѝ. Очите ѝ се присвиха презрително.

– Да останат тук, докато изгният и лешоядите се нахранят с мършата им – заяви тя.

– В такъв случай предлагам да не си губим повече времето с тях – рече той. – Можете ли да боравите с пистолет? – Кам насочи коня така, че да застане почти до нея.

– Да, макар и не толкова умело, колкото вас, милорд – отвърна тя.

– Няма значение, щом можете да уцелите това, което трябва. – Той се наведе и ѝ подаде оръжието на разбойника. – Дръжте го подръка, в случай че ни се наложи да спрем отново. – Той се наведе, докосна подутата ѝ страна и я погали нежно. – Трябваше да загине от бавна смърт заради това – промълви той, после се изправи и сложи ръкавиците си. – Храбро момиче сте – заяви той. – Малцина биха действали по-бързо от вас пред лицето на смъртта.

Гордост ли бе доловила в гласа му? Усети как страните ѝ се изчервяват.

– Не смятам, че съм по-храбра от вас, милорд – каза тя меко и се върна в каретата.

– Според мен това не беше обикновен опит за грабеж – заяви Браяна.

Мариса се настани удобно.

– Права си. – Тя остави пистолета в кошничката с ръкоделието си. – Той търсеше точно граф Деран. Изглежда, някой желае смъртта на съпруга ми, на всяка цена.

Мариса бе решена да разпита мъжа си по-късно тази вечер, когато щяха да отседнат в хана за през нощта. Тя стисна ръце в скута си, сведе очи и насочи мислите си към него. Дали бе доловила правилно нежността, която според нея се бе изписала на лицето му?

Ами лекото му докосване? Широка му длан бе толкова нежна.

Милувка на любовник – тя бе почти убедена в това.

Колко глупаво да оставя фантазията си да се развихря. Той не ѝ бе любовник и изобщо бе твърде далеч от всичко, което означаваше тази дума. Тя знаеше, че в края на краищата трябва да спят заедно, дори и само заради брачния си обет, заради наследниците, необходими на графството. Това бяха дълг и отговорност, които двамата споделяха.

Мислите на Мариса се съсредоточиха върху въпроса, който присъстваше неотменно, независимо от това колко пъти се опитваше да го отминие и пренебрегне: щеше ли той да изпълни задачата си по същия хладнокръвен, ефикасен начин, по който бе премахнал разбойниците?

Мислите на Кам бяха мрачни и тревожни. Искаше му се да бе имал възможността да накара двамата бандити да платят скъпо за всичко, което бяха причинили. Единственият начин бе да ги премахне незабавно, знаеше го, но това не можеше да заглуши яростния му гняв. Видът на жена му в ръцете на разбойника бе смразил кръвта в жилите му. Той се бе насилдил да преодолее надигналата се в него паника и да се съсредоточи върху най-добрия начин да я освободи. През живота си, по време на службата си при краля, се бе сблъсквал със смъртта безброй пъти. Тя неизменно съпътстваше неговия свят на интриги и измами. Колко различна и трудна бе ситуацията, когато бе видял как жената, която той... Какво? Обичаше? Уважаваше? Да, точно така. Той уважаваше жената, за която се бе венчал. Мариса Фицджералд бе проявила днес забележителна смелост. Когато бе изрекъл онези проклети думи, когато се бе преструвал, че не го е грижа, той знаеше, че по някакъв начин ѝ бе дал да разбере, че всичко това е игра, част от опасен маскарад, който трябва да играе, за да победи. Не бе сигурен, че го е разбрала, докато съблазнителните ѝ зелени очи не потърсиха отговора в неговите.

Тя му се бе доверила. Той откри това в очите ѝ, в леката усмивка на сладките ѝ устни. В този въпрос на живот и смърт тя с желание му се бе доверила докрай.

Кам наля остатъка от бутилката в чашата си. Бе вечерял в стаята си, като остави жените да се хранят сами в голямата стая, предназначени за тях. Поднесе чашата към устните си и отпи голяма глътка. Виното бе добро, но всъщност ханджията и жена му правеха всичко заради почитта си към дома на графиня Деран. Дори и да бяха намерили за странно, че графът и графинята не споделят една стая, те не бяха казали нищо. Нейната каса в каретата и богатите ѝ запаси от злато говореха най-

красноречиво, той бе разбрал това.

Кам се приближи до прозореца, който бе оставил отворен. Нощта се бе спуснала, заключвайки го отново в затвора на нарастващото му отчаяние. Зад една врата спеше жената, за която се бе венчал. Той си я представи заедно с братовчедка ѝ, сгушени удобно в леглото, изтощени от събитията през деня. С истинско усилие на волята той се бе извърнал от нея следобед и бе яхнал отново жребеца, макар че единственото, което му се искаше да направи, бе да я грабне в прегръдките си и да я притисне силно, да изпълни тялото ѝ с трепети, но от по-друг вид. Да потвърди живота отново, след като се бяха сблъскали със смъртта. Да замени желанието за кръв с желание за живот.

Кам взе запалената свещ, вдигна я високо, приближи се до малката масичка, на която бяха поставени леген за миене и чаша, и погледна в малкото огледало на стената. Топлите отблясъци на свещта осветяваха меко лицето му и скриваха някои от белезите. Лицето, което дори една майка не можеше да обича. Единствената жена, на която смяташе, че може да се довери безрезервно, бе разпръснала глупавите му илюзии, като избяга с писък от големия салон в замъка на баща му. Красивата му руса майка, от която бе наследил чертите си, бе зърнала обезобразеното му лице и бе избягала от ужас, без да се интересува как ще се почувства любимият ѝ син.

Кам проумя иронията във факта, че е принуден да накара жена си да му вярва.

Да, Мариса му бе доверила живота си, но нямаше друг избор.

Той също нямаше друг избор за това, което трябваше да направи.

Тя пристъпваше из стаята колкото може по-тихо, за да не събуди заспалата си братовчедка или Чарити, която се бе свила на сламеника до леглото. Погледна двете жени и със задоволство отбеляза, че спят дълбоко. Тя обаче бе неспокойна. Бе лежала в леглото и бе слушала тихото дишане на Браяна и лекото похъркване на прислужницата. Не можеше да издържи просто да лежи будна, така че стана и запали отлично излъскания месингов свещник.

Масата бе почистена от остатъците от вечерята; беше останало само едно блюдо със сладки. Мариса взе една захаросана фурма и я лапна, наслаждавайки се на вкуса ѝ. Но сладостта не можеше да облекчи горчивите спомени за случилото се този следобед. Двама мъже бяха мъртви. Те не бяха обикновени разбойници, чиято цел е да ограбят каквото

могат и да избягат. Тези мъже преследваха точно определен човек – нейния съпруг. С каква цел?

Мариса седна на един стол и мислите ѝ се върнаха към събитията от деня. Благодарността, която бе изказала на Бюканън за навременното си избавление, не бе достатъчна – тя знаеше, че ако той се бе поколебал да рискува живота си заради техния, щяха да бъдат мъртви. Смелостта му заслужаваше награда. Но какво можеше да му подари?

На устните ѝ се появи нежна усмивка. Да, имаше един подарък, който единствено тя можеше да му даде. Той щеше да му покаже колко високо цени услугата му и че потомците на Фицджералдови винаги плащат дълговете си.

Мариса стана и пристъпи към високия гардероб, където бяха окачени дрехите ѝ. Отвори внимателно вратата, за да не събуди другите, и извади кесията си от малкото чекмедже. Бръкна в нея и извади малка сребърна халка, на която висяха няколко ключа. Усмивката се наведе и издърпа малкото ковчеже, скрито в дъното на гардероба. Занесе го на масата, отключи го и извади малък подпечатан лист хартия. Беше подарък от баща ѝ за един рожден ден. Мариса остави свития на руло лист на масата, взе перо и малко шишенце мастило, взе и печата си и восък. Потопи перото и започна да пише.

Използвайки възможността, че съпругът ѝ е все още буден, Мариса реши да не чака до сутринта, за да му засвидетелства признателността си, а наметна робата си и завърза стегнато коланчето на стройния си кръст. После взе свещника, отвори вратата и надникна в коридора. Не видя никого и си помисли, че може спокойно да излезе.

Застана пред вратата на стаята му. Сърцето ѝ се разтупка. Тя пое дълбоко въздух, за да се успокои, и почука.

Никой не отвърна и Мариса реши, че е постъпила твърде глупаво. Той, разбира се, бе заспал. Стиснала документите в ръка, тя се обърна, за да си тръгне.

В този момент вратата се отвори рязко.

– Да? – чу се гърленият му глас.

– Дойдох да поговоря с вас, милорд. Може ли да вляза?

Вратата се разтвори по-широко и Мариса пристъпи вътре. В огнището не гореше огън и бе доста студено.

– Защо не извикахте някой прислужник да разпали огъня? – попита тя, докато поставяше свещника върху малката кръгла масичка. Забеляза празната бутилка вино.

– Не ми е студено – отвърна той и се приближи до леглото, пъхайки

камата обратно в ножницата. После бутна възглавниците настрани и легна на одеялото с ботушите, без да сваля камата от кръста си.

Поставяше я в неудобно положение – лицето му бе изцяло скрито в сянката, докато тя бе окъпана от светлината на ароматичната свещ.

– Защо сте дошли? – попита той.

– За да изразя благодарността си за това, което направихте днес.

– Можете да го направите и сутринта. – Проклятие, имаше ли тя някаква представа какво му причиняваше, като беше дошла в стаята му и стоеше тук, обкръжена в нимб от светлина? Кестенявата ѝ коса хвърляше топли отблясъци, както и зелените дълбини на очите ѝ. Той стисна лявата си ръка в юмрук. Усещаше мощното въздействие на съблазнителното ѝ присъствие.

Мариса внезапно почувства срам и неудобство, не беше сигурна какво да направи. Не ѝ харесваше, че не може да го вижда ясно, за да прецени реакцията му към подаръка ѝ.

– Знам, че можех да ви кажа по всяко време – започна тя с нисък, мек глас – колко се възхищавам от дръжката ви смелост да се справите с разбойниците. Но реших да го направя сега.

– Виждам.

– Не – отвърна Мариса и се приближи. – Не смятам, че виждате. – Тъмнината я обгърна. Тя протегна напред ръка и видя слабото му движение, сякаш той се отдръпваше леко назад. – Вземете това – рече тя и му подаде документите.

Той ги пое и хвана здраво ръката ѝ.

– Какво е това?

Мариса усещаше как топлината на ръката му се влива в нея.

– Акт – промълви тя.

– За какво?

– За едно имение.

– Кое имение? – попита той, галейки китката ѝ; усещаше гладката ѝ кожа под пръстите си като топъл, оживял мрамор.

– Фиц Хол в долината на река Ус – обясни тя и от устните ѝ се изплъзна въздишка. Въпреки ледения въздух Мариса усещаше как топлината се разлива по цялото ѝ тяло.

– Къщата, която наредихте да възстановят? – Той се спомняше плановете, които му беше показала, гордостта и решителността в гласа и, когато му разказваше какво е направила.

– Да – рече тя. – Беше моя, завещана ми от баща ми. – Страните ѝ се изчервиха. – Казаха ми, че съм била зачената там. Сега я дарявам

изцяло на вас, като знак за признателността ми за това, че спасихте живота ми.

– Едно просто „благодаря“ би било напълно достатъчно, момиче.

Беше озадачен от щедростта ѝ и не знаеше какво повече би могъл да каже. Изобщо не бе очаквал подарък, така чудесен, като този. Всъщност не бе очаквал нищо в замяна за това, което бе длъжен да направи.

Мариса облиза внезапно изсъхналите си устни.

– Позволете ми аз да реша какво трябва да е възнаграждението за подобна постъпка. Поверих живота на всички ни във ваши ръце и вие не ме разочаровахте. А сега – рече тя след кратка пауза – ви поверявам това, което ми принадлежи.

Кам я притегли върху себе си.

– В такъв случай нека го запечатаме с целувка – прошепна той дрезгаво. Устните му намериха нейните и той забрави предпазливостта си. Бавно разпалваше огньовете на желанието си за живот. Свежите ѝ устни, така невинни и привлекателни, го зовяха. Езикът му проследи извивката им и опита вкуса им. Кам се извърна така, че Мариса се оказа под него, а единият му крак бе преметнат върху бедрата ѝ, за да я държи неподвижно. Развърза робата ѝ и я съблече. Хладното докосване на финия лен, когато прокара ръка по едрите ѝ гърди, го накара да потрепери. Кам наведе глава и облиза плата, гледаше как мократа тъкан прилепва към зърното ѝ.

Мъжеството му се втвърди и той свлече нощницата ѝ и разголи красотата на гърдите ѝ. Устните му си играеха с плътта ѝ, смучеха и облизваха, а лявата му ръка се насочи надолу, към заоблеността на корема ѝ, и стигна до къдрите между бедрата ѝ. Пръстите му дразнеха и опипваха, прилепваха плата към тялото ѝ и го триеха бавно. Кам чу тихия стон, изплъзнал се от устните ѝ. Целуна шията ѝ и усети препускащия ѝ пулс, после отново потърси устните ѝ и използва езика си, за да влезе навътре, като прекрачи бариерата на опита ѝ със съвършено умение.

Мариса бе погълната от прелъстителното майсторство на устните му. Всяка целувка бе по-дълбока и по-дълга от предишната и предизвикваше силно чувствено удоволствие. Тялото ѝ сякаш плуваше и единственото, което го държеше на едно място, бе тежестта на мъжките му форми. Усещаше с бедрата си твърдостта на плътта му. Пръстите му не спираха да я гаят и дълбоко в нея се зароди болка, която молеше да бъде облекчена. Тя простена и измести бедрата си към ръката му.

Ръцете ѝ се плъзгаха по гърба му и усещаха мускулите под дрехата. Мариса инстинктивно впи нокти във фината ленена риза, после лявата ѝ

ръка се измести и пръстите ѝ докоснаха обезобразената плът на шията му. Кам рязко се отдръпна, сграбчи ръката ѝ и каза:

– Излезте.

Студенината на гласа му смрази топлината, разляла се из тялото ѝ. Мариса премигна объркано, питайки се какво е направила, за да разпръсне насладата, която изпитваха и двамата.

– Какво ви безпокои, милорд?

– Искам да си тръгнете веднага – каза спокойно Кам.

– Но защо? – запита отново тя, оправяйки нощницата си. Изведнъж в нея се надигна срам от начина, по който бе реагирала на уметлите му докосвания. Майко Божия, сигурно я бе помислил за уличница, щом се бе държала така разпуснато.

Сълзи потекоха от очите ѝ. Мариса ги избърса с опакото на ръката си и стана от леглото.

– Простете ми – каза тя и изскочи от стаята.

Кам се насили да диша по-спокойно и закри очите си с ръка, после промълви нежно:

– Не, мила, вие трябва да ми простите. – Почти я бе взел преди момент. Само още няколко мига и щеше да може да подпечата окончателно брачния им обет. Само още няколко мига и щеше да чуе ужасеното ѝ ахване, а тръпките на страстта щяха да се превърнат в отвращение, когато забележеше всичките му белези.

Не, не можеше да поеме този риск. Не можеше да ѝ се довери.

За пореден път почти бе загубил контрол, а много добре знаеше, че никога не бива да допуска това. То означаваше да се подложи на болка по-силна, отколкото можеше да понесе.

Глава единайсета

– Чарити, погрижете се за закуската ни, моля – нареди Мариса.

– Както желаете, миледи – отвърна прислужницата, вече напълно възстановена след изпитанието от предишния ден.

Браяна, която се бе събудила, когато Мариса се върна в леглото, забеляза лошото настроение на братовчедка си. Беше я чула да плаче. Мислеше да я разпита, но липсата на истинско уединение ѝ попречи. И сега, щом вратата се затвори, Браяна остави гребена си, обърна се към Мариса и попита:

– Какво се случи тази нощ?

Мариса за миг замръзна, с гребен, наполовина прокаран в косата ѝ, после се върна към заниманието си.

– Бях будна и те чух как се връщаш.

Мариса ѝ отправи въпросителен поглед.

– Защо не ме попита тогава?

– Ако бяхме сами, щях да го направя – отвърна Браяна. – Ти плачеше.

– Моля те, прости ми, че съм ти попречила да спиш, братовчедке – промълви тихо Мариса.

– Няма да е първата ми нощ без почивка, Мариса – рече Браяна, стана, приближи се до Мариса и се усмихна с обич. – Трябва да носиш косата си разпусната – забеляза тя, взе дървения гребен от ръката на Мариса и застана зад нея. После го прокара през гъстата ѝ кестенява коса и попита: – Свързано ли е със събитията от вчера?

Докато нежните ръце на братовчедка ѝ правеха чудеса с разрошената ѝ коса, Мариса се поотпусна.

– Да, може да се каже и така.

– Няма ли да споделиш с мен?

Мариса за пореден път почувства как страните ѝ се изчервяват от срам при спомена за миналата нощ.

– Искане ми се да можех – рече тя.

– Свързано е със съпруга ти, нали? – Браяна забеляза лекото потръпване на раменете на братовчедка си, когато спомена за Бюканън. Хлад пропълзя в душата ѝ. Дали графът най-после бе взел онова, което му принадлежеше по право? Това ли бе причината за странното настроение на братовчедка ѝ?

– Май е по-добре да не мисля за това – отвърна Мариса.

Браяна се поколеба за миг, преди да зададе следващия си въпрос, защото се страхуваше да чуе отговора.

– Да не би да ти е причинил болка? – Не можеше да повярва, че мъжът, който бе изложил живота си на опасност заради всички тях, мъжът, когото бе видяла да гледа Мариса с такава жажда и копнеж, би причинил болка на жената, която бе спасил толкова хябро.

Мариса се чудеше как да отговори честно на въпроса. Да, бе изпитала болка, макар и не така, както си мислеше братовчедка ѝ. Когато се върна в стаята си, я болеше на странни места, по начин, който никога не си бе представяла. Тънкият плат на нощницата дразнеше втвърдените ѝ зърна; ако бе сама, щеше да я съблече. Тъпо пулсиране тежеше дълбоко в корема ѝ и молеше за облекчаване. Гордостта ѝ бе наранена, както и

вярата ѝ в самата нея. Унижението гризеше ума ѝ и забиваше в нея острите си нокти. Беше постъпила толкова глупаво! Бе усетила прословутата „гореща кръв“ на рода Фицджералд в леглото му. Като пристанищна уличница или проститутка от най-долните лондонски бордеи, тя бе паднала в плена на плътската похот.

– Не – отвърна Мариса.

– Сигурна ли си?

Мариса кимна.

„По дяволите семейната ни гордост!“ – помисли си тъжно Браяна. Тя пречеше и на двете да споделят всичко, което ги безпокоеше. Гордостта ѝ бе попречила да напусне дома на мъжа си, защото тя се бе колебала да признае, че е допуснала ужасна грешка с избора си на съпруг. Ако го бе направила, може би щеше да предотврати случилото се.

Чарити влезе с кана гъста сметана, следваше я някаква слаба жена с поднос, върху който имаше две димящи купички овесена каша и дебели резени топъл кафяв хляб.

Мариса разбра, че апетитът ѝ е добър, както винаги, въпреки случилото се през изминалата нощ.

– Сега ли да направя прическата ви, миледи? – попита Чарити, когато прислужницата от хана излезе.

– Направи ми обикновена плитка – нареди Мариса. – Тази сутрин имам намерение да поюздя малко.

– Разумно ли е? – вметна Браяна, наливайки гъстата сметана в купата си с овесена каша.

Раменете на Мариса потръпнаха. Тя искаше да попита Бюканън защо разбойниците го знаеха по име. Дали това не бе свързано с годините, които бе прекарал в служба на каузата на Стюарт, питаше се тя, докато отхапваше хляба. Бе решена да открие отговора. Може би по време на посещението им при баба ѝ щеше да намери начин да го попита въпреки неудобството, което изпитваше в негово присъствие.

– Помислих за това – отвърна Мариса – и пратих вестител при баба ми да ни осигури още днес въоръжен ескорт. Когато хората от ескорта пристигнат, ще ги чакат отпочинали коне, за да не забавяме пътуването си.

Браяна се усмихна, доволна от бързата реакция на братовчедка си.

– Трябваше да се сетя, че след всичко, което се случи, няма да оставиш нищо в ръцете на случайността.

Мариса привърши закуската си.

– Това бе пропуск от моя страна, още когато напуснахме Лондон –

рече тя самообвинително. – Няма да го допусна отново.

Кам задържа Ромул, докато прислужникът помагаше на лейди Браяна и Чарити да се качат в каретата. Мариса прошепна нещо на братовчедка си преди да яхне Рем, който биеше земята с копита от нетърпение. Кам бе одобрил плана ѝ за въоръжен ескорт. Ако този път възникнеше някаква неприятност, щяха да са подготвени да се справят с нея. Видя как мъжът, който очевидно бе водач на групата, насочи коня си към Мариса и забеляза, че младежът се изчервява, докато разговаря с графинята. Определено бе заслепен от нея. И Кам отлично го разбираше. Слънцето придаваше на кестенявата ѝ коса силен, топъл блясък. Когато тя дойде при него миналата нощ, косата ѝ бе завързана отзад с копринена панделка. На сутринта той я бе намерил в леглото си. Сега я бе скрил в ризата си като спомен за най-интимния им миг.

Долови бързия поглед, който тя хвърли към него. Бе нежен и някак си срамежлив и издаваше неувереността ѝ. Тази мисъл едва не го накара да се засмее на глас. Мариса Фицджералд бе най-красивата английска аристократка и дори нещо много повече от това. В неговите прегръдки миналата нощ тя сякаш се разбуди, реакциите ѝ бяха искрени и непресторени. Сладките ѝ устни и зрелите ѝ форми почти го бяха накарали да прекрачи границата, да мине точката, от която връщане назад няма. Едва бе успял да се отдръпне, и то с огромни усилия. За изтощеното му небце, отдавна отвикнало от вкуса на богатия живот, тя имаше вкус на свежест – като глътка чиста и студена езерна вода.

Мили Боже, кога изгодата се бе превърнала в обич? Кога любовта бе заменила похотта, превръщайки обикновеното желание в съкровено копнеж? Защото той наистина я обичаше. Мариса бе непрестанно в ума му, а той се боеше, че се е промъкнала неканена и в душата му.

Тя бе владетелката на светлината, омъжена за принца на сенките.

Не можеше да я обича, както би желал, без прегради помежду им, защото това би означавало да разкрие онова, което бе крил толкова време.

Затова щеше да я обича по свой собствен начин.

Мариса бе щастлива да язди с хора от родовото си владение. Управителят ѝ бе довел още четирима мъже, на чиято лоялност към рода Фицджералд можеше да разчита. Докато разговаряше с управителя Робин де Уорт, тя хвърли поглед към съпруга си, който гордо яздеше едрия си жребец. Новият граф Деран кимна леко и широката му уста се

изви в иронична усмивка. Тя се изчерви и отново насочи погледа си към управителя. Защо ли ѝ се стори, макар и само за миг, че зад усмивката му се крие самота?

– Готова ли сте да тръгваме, миледи? – попита Робин. Беше почти трийсетгодишен, със здраво и едро тяло. Син на дорсетски викарий, той не бе пожелал да последва стъпките на баща си и бе решил да използва образованието си по друг начин. Плащаха му добре за службата и му се доверяваха; имаше положение, любяща жена и деца. Робин се смяташе за голям късметлия. За разлика от господарката си, на него не му се беше наложило да се жени за кралски любимец; бе се венчал за жена, която обичаше безрезервно и която го бе дарила с двама чудесни синове и дъщеря, която той обожаваше. А сега очакваше и ново дете. Да, той бе напълно доволен и наистина щастлив човек. Но можеше ли да се каже същото и за лейди Мариса? Щастлива жена ли бе тя?

– Да – каза Мариса. – Да тръгваме. Искам да видя баба си и да спя в собственото си легло тази нощ. – Тя отправи въпросителен поглед към Де Уорт и подкара коня си. – Как е баба ми?

– Старата графиня е добре – отвърна Робин, използвайки прозвището, дадено на баба ѝ от арендаторите на рода Фицджералд. – Копнее да ви види у дома, особено след като пристигна съобщението ви. За Бога – каза той с широка усмивка, – едва успях да я разубеда да не ни придружи. Чувал съм, че ви е защитавала наистина яростно, докато бяхте в изгнание в Ирландия през всичките тези години.

– Да, така беше. Тя струва колкото двайсетина отлични войници. – Мариса се усмихна и приглади кичурите коса, които се бяха изплъзнали от плитката ѝ. – Много я обичам.

– Както със сигурност и тя вас, миледи – отбеляза Робин.

Мариса и Робин пришпориха конете си и излязоха малко и ред групата. След няколко мига ги настигна Кам.

Мариса бе оставила наметалото си в каретата и се наслаждаваше на топлото слънце. Кам, който яздеше от дясната ѝ страна, завиждаше на слънцето за близостта му до плътта на Мариса. Въображението му се развихри и той си представи голото ѝ тяло върху дебело шотландско одеяло, с коса, разпръсната около нея; усмихната и толкова красива, че би изгорила мигновено сърцето на всеки мъж. Там, сред родните му шотландски хълмове, той би прошепнал думите, които копнееше да ѝ каже: *Gradh mo chridhe: съкровена моя любов.*

Но облак затъмни видението му. Кам завидя на красивия млад управител за чистото му лице, за здравето му тяло. Робин де Уорт би бил

желан гост в леглото на всяка жена.

Внезапно, мислите на Кам се насочиха към подаръка, който бе получил миналата нощ – имението. То очевидно бе изключително важно за жена му.

Щедростта ѝ го озадачаваше. Защо му бе направила толкова голям подарък?

Мариса си представяше реакцията на баба си, когато старата графиня разбереше, че тя доброволно се е отказала от част от наследството си.

Това, че бе подарила Фиц Хол, със сигурност щеше да накара баба ѝ да се усъмни в здравия ѝ разум. Щеше да ѝ се наложи да изслуша строго наставление. Е, и какво толкова? Щеше да се защити с аргумента, че имението ѝ принадлежи и може да се разпорежда с него както пожелае.

И все пак не бе казала за решението си и на Браяна. Дали и тя щеше да я помисли за глупачка? Всъщност не беше ли наистина глупачка? Имението беше богато, с няколко ферми и много добитък. Получаваният от него приход попълваше богатствата на рода Фицджералд.

След като пропътуваха безмълвно няколко мили, Робин наруши мълчанието.

– Простете ми, миледи. Забравих да ви кажа, че стоките от вашия кораб „Фицстар“ пристигнаха преди три дни. Сега имаме много подправки, меласа и дърво от Карибите. Капитан Чеймбърс ме помоли да ви предам, че Негово превъзходителство губернаторът на Ямайка бил много благодарен за подаръка по случай рождения му ден.

– Искрено се надявах, че комплектът пистолети за дуел ще му хареса. Бяха едни от най-любимите на баща ми – усмихна се Мариса.

– Познавате се с кралския губернатор на Ямайка? – обади се Кам.

Мариса го погледна дяволито.

– Не съвсем пряко. Лорд Пърси Хамптън е бил любовник на баба ми, но връзката им е приключила преди около двацет години.

– Пърси Хамптън? – Кам си спомни, че се бяха срещали във Франция. Според него Хамптън бе най-много на четирийсет и пет години.

– Познавате ли го? – попита Мариса.

– Предполагам, че човекът, с когото се срещнах в Париж, в двора в изгнание на Негово величество, трябва да е бил синът му.

– Не, бащата на лорд Пърси е починал, още когато той е бил дете – заяви Мариса и при озадачения вид на съпруга си избухна в смях. –

Когато се запознаете с баба ми, лесно ще разберете защо един много помлад от нея мъж би я намерил за очарователна.

– Трябва да е забележителна жена, надарена с извънредна красота и чар – рече Кам и прибави наум: „Като внучката си“.

– Именно, а и с много повече от това – заяви Мариса.

Барбара Елизабет Тримейн Фицджералд, вдовстващата графиня Деран, беше в покоите си и четеше едно много дълго писмо от снаха си, получено тази сутрин от Ирландия. Засмя се на една забележка и вдигна очи от листа към портрета, който висеше на срещуположната стена. На него бе изобразен млад красив мъж с червеникаво-руса коса, засмени синьо-сиви очи и дяволита усмивка. Под картината на дървената рамка бе написано: Робърт Хю Фицджералд. Любимият ѝ съпруг Робин. Бе починал само няколко седмици, след като портретът бе завършен, и я остави сама с малкия им син. От мъка тя бе загубила детето, с което бе бременна – още един син. Зелените очи на лейди Деран се овлажняха при спомена за щастливите дни, прекарани в брачното им ложе. Точно там тя се бе изучила от майстор на любовното изкуство, изкуство, доставящо несравнима наслада на страстната ѝ природа. Под негово ръководство бе открила дълбините на способността си да изпитва наслаждение.

На писалището ѝ бе сложен миниатюрен портрет в златна рамка. Графинята го вдигна и се вгледа в младата жена. На малката картина сякаш виждаше усмивката на Хю и собствените си зелени очи. Дали внучката ѝ бе наследила и толкова страстната им чувственост? Според собствените си наблюдения Барбара бе преценила, че е така, и именно затова бе толкова загрижена за брака на Мариса. Ако се оставеха настрана практичността и лоялността към короната, дали внучка ѝ се бе омъжила за човек, който би ѝ помогнал да изяви всичко, което се криеше под повърхността? Или щеше да ѝ се наложи да търси другаде онова, от което има нужда?

Вдовстващата графиня сви леко стройните си рамене. Макар никога да не бе изпитвала толкова силна любов, колкото навремето с Робин, тя бе намирала временно щастие в прегръдките на други мъже. Природата ѝ изискваше физическо облекчение. Ако бе останал жив, тя никога нямаше да напусне леглото му. Без него и неговата любов тя бе търсила само утоляване на жаждата си. Ако бе поискала да се омъжи повторно, можеше да го стори. През живота си бе получавала безброй предложения за изгодни бракове, но избра да остане само неговата жена.

А сега внучката им, последната физическа връзка помежду им, щеше да пристигне всеки момент с мъжа, който носеше титлата на любимия ѝ съпруг.

Барбара се молеше този непознат мъж да заслужава и внучката ѝ, и титлата. В напредналата си възраст тя не се боеше нито от хората, нито от Бог; обикновените ограничения вече не я безпокояха и тя не би се колебала да елиминира всеки появил се проблем. Всъщност, ако нещо сполетеше Мариса, тя щеше да открие престъпниците и да ги изправи пред правосъдието – пред своето правосъдие.

Тя се пресегна за новия си бастун, изработен от фино резбован махагон. Колко мило от страна на Пърси да ѝ го изпрати. Той бе способен ученик в леглото ѝ, отзивчив и умен. Сега, макар и отдавна женен, той все пак бе намерил време да си спомни за нея с този малък знак за обичта си.

На вратата се почука силно и звукът я върна отново в настоящето.

– Влез – извика Барбара с глас, вече не толкова силен, колкото преди години.

Към нея пристъпи жена на неопределена възраст.

– Внучката ви е била забелязана не много далеч оттук, миледи – рече тя и изпитото ѝ бледо лице се озари от усмивка.

– Отлично – отвърна Барбара и бавно стана от стола си. – Погрижете се вечерята да бъде сложена, когато пристигнат. Тази вечер ще се храним в големия салон. Не искам нищо да помрачава завръщането ѝ. Тя няма да остане дълго при нас, тъй като копнее да види възстановения Фиц Хол. Хайде, подайте ми ръка по стълбите, Мод, искам да ги посрещна навън.

Преди да излезе от стаята, Барбара погледна още един път портрета и се усмихна. *„Дългото очакване скоро ще свърши, любов моя, и аз отново ще бъда в прегръдките ти, този път завинаги. Нека само да видя нашата Мариса щастлива и вече мога да дойда при теб.“*

Мариса пришпори коня през железните порти, на които бе изписано голямо „Д“. Останалите я последваха. Чаткането на копитата по каменната настилка отекваше в стените на голямата къща.

Тя дръпна юздите и спря животното. Отново бе в любимия си господа Дорсет. Пред нея бе голямата къща – всяко поколение бе прибавяло по нещо към нея, тъй че тя се бе разпростряла нашироко. Дъбови дървета я обграждаха като часови на стража, винаги нащрек.

Розовите храсти бяха разцъфнали и изпълваха градината с пъстрите си нюанси.

Мариса обичаше това място. То бе седалището на графовете Деран, земята – кърмилница, от която извличаха силата си. И все пак, колкото и да го обичаше, не му бе отдала сърцето си – душата ѝ бе обвързана с Фиц Хол, имението, което бе поверила в ръцете на съпруга си.

Тя смушка коня и се насочи към къщата. Вдовстващата графиня стоеше на вратата. Светлината хвърляше сенки над имението, но поглеждайки към алеята, тя позна внучката си, възседнала огромен бял жребец. Зад нея на обикновен кон яздеше Де Уорт, а до него – някакъв друг мъж, с шапка, украсена с перо, яхнал близнака на коня на Мариса.

Тя ги гледаше и очите ѝ се изпълниха с гордост, когато Мариса импулсивно скочи от коня си, без да дочака коняря да ѝ помогне. Изоставяйки благоприличието, Мариса се затича по стълбите и само след няколко мига бе в прегръдките ѝ.

Макар да не бе особено висока, Мариса се извисяваше с почти цяла глава над дребната си баба.

– Слава Богу, че си в безопасност, мила – въздъхна Барбара. – Нямахте да мога да понеса да загубя и теб.

– В такъв случай твоята благодарност, както и моята, трябва да бъде насочена към съпруга ми, *grand-mere*¹ – рече Мариса, – защото точно той избави мен, братовчедка ми Браяна и прислужницата ми от опасността.

Барбара целуна затоплените от слънцето страни на внучка си и все още острите ѝ очи забелязаха белега на бузата ѝ.

– Кой е направил това? – попита тя.

– Не се притеснявайте – отговори Мариса. – Този човек е мъртъв.

Барбара се усмихна, без да изпуска внучката си от прегръдките си.

– А сега – каза Мариса, гледайки как съпругът ѝ слиза от коня, а братовчедка ѝ и прислужницата – от каретата, – бих искала да поздравите новия си внук, моя съпруг.

Очите на Барбара се насочиха към мъжа, който подаваше юздите на коня си на коняря. Изглеждаше много красив. Но щом се обърна и се насочи към стълбите, тя видя цялото му лице. Зелените ѝ очи се разшириха от удивление. Пред нея, свалил шапката си, за да ѝ се поклони, стоеше мъж, в чието лице тя откриваше чистота и разрушение, красота и болка.

1. Бабо (фр.) – Б.пр.

Барбара едва успя да сподави възклицанието си.
Какво бе направил Чарлз Стюарт!

Глава дванайсета

– Искала си да ме видиш, grand-mere? – попита Мариса, като провря глава през вратата на дневната на вдовстващата графиня.

– Да – отвърна Барбара и остави книгата със стихове, която, четеше. – Влез.

– Имах намерение да си почина преди вечеря, grand-mere – заяви Мариса, – и може би да се поотпусна в една гореща вана.

С обичайния си властен глас Барбара заяви:

– Можеш да почиваш след вечеря. А ще ти оставя и достатъчно време да се насладиш на горещата вана. Това, за което искам да разговаряме, няма да те задържи дълго. – Тя насочи зелените си очи право в лицето на Мариса. – Кой е мъжът, за когото си се венчала?

– Знаеш името му – отговори Мариса, без да обръща внимание на онова, което се криеше под въпроса на баба ѝ.

Барбара я прониза с пронизателния си поглед.

– Не това исках да кажа и ти го знаеш много добре. Какъв човек е той?

Мариса си играеше с края на дългата си плитка.

– Едва ли ще мога да отговоря на въпроса ти точно – отвърна честно тя. – Очевидно е мълчалив, макар и да сме имали възможност да разговаряме няколко пъти по време на храна.

Вдовстващата графиня я прекъсна.

– По време на храна? – Все още тъмните ѝ вежди се вдигнаха.

– Да – отвърна Мариса. – Женени сме съвсем отскоро.

Барбара промени тона си; гласът ѝ стана мек ѝ убеждаващ.

– Отнася ли се любезно към теб?

– Всъщност е изключително любезен – призна Мариса.

– Много жалко за лицето му – въздъхна Барбара и направи знак с ръка на внучката си да седне до нея. – Как му се е случило? Наистина е жалко, че лице с такава извънредна мъжка красота е било отчасти унищожено. Когато за първи път го зърнах, си помислих, че виждам истински ангел – толкова бе прелестен, че дъхът ми секна. После, когато свали шапката си и ме погледна, се смаях при вида на тази унищожена красота.

Тя протегна ръка, повдигна брадичката на Мариса и погледна дълбоко в познатите зелени очи на внучката си – огледало на нейните собствени.

– Има ли белези другаде по тялото си?

– Не знам, grand-mère – отвърна Мариса.

Барбара отпусна ръката си като отсечена.

– Не знаеш? Как така?

Мариса стисна ръце и опря брадичката си на тях.

– Просто не знам.

Барбара премига обърквано.

– Изобщо ли не си любопитствала, мила? – После в главата ѝ проблесна друга мисъл. Дали съпругът на внучката ѝ не бе от онзи тип любовници, които се грижеха само за собственото си удоволствие, а след като го постигаха, се отдръпваха и с тялото, и с душата си? Дали този шотландец не бе егоист, без никаква мисъл за жена си? Барбара знаеше, че повечето мъже не бяха като мъжа ѝ или любовниците, които си бе избирала, нито пък като краля. Чарлз Стюарт бе мъж, който обичаше и ценеше жените, доколкото тя бе могла да прецени. Не можеше да повярва, че един мъж, който е бил толкова близък с краля, като този шотландец, е останал безразличен към естествения ред на нещата, към повика на плътта.

Мариса с готовност признаваше пред себе си, че я интересува как изглежда Бюканън. Бе виждала гърдите му: дали златистите косми покриваха цялото му тяло? Дали мъжката му плът щеше да реагира като нейната, ако с устните си намокреше тъканта на ризата му? Невинността ѝ избобилстваше с въпроси и объркани предположения.

– Всъщност – каза тя – наистина бях любопитна.

– Тогава защо не задоволи любопитството си? – Макар да бяха минали толкова много години, Барбара все още можеше да си спомни гъвкавото тяло на Робин Фицджералд, мускулите и плътта, която покриваше яките му кости. И попита открито: – Да не би да е напуснал леглото ти, след като си е доставил удоволствие?

Мариса стана, тръгна към прозореца, после се обърна, погледна баба си и призна:

– Все още не сме спали заедно.

– Какво? – попита баба ѝ сепнато.

– Все още не сме изпълнили брачния си обет – спокойно отговори Мариса.

– Невъзможно – заяви Барбара. – Знам от сигурно място, че

чаршафите ти са били окървавени.

Мариса присви очи.

– Имаш шпиони сред прислужниците ми?

– Естествено – с готовност призна старата жена. – Как иначе мога да разбера какво става?

– В такъв случай напразно си пропиляла парите си.

– Аз не плащам за информацията, мила моя – съобщи Барбара на внучката си. – Просто разпитвам, това е всичко. Ако ти и шотландецът все още не сте споделяли брачното ложе, защо е този маскарад? – Очите на Барбара се разшириха и тя най-спокойно каза: – Да не би да не може да ти бъде истински съпруг? – Да не би някой друг да е трябвало да изпълни неговата част от сделката? – По лицето на внучката си тя разбра, че не е така и отново запита директно: – Или може би предпочита момчетата?

Мариса въздъхна, притеснена от засипалите я въпроси.

– Той не страни от жените, знам това от сигурен източник – каза тя, като си спомни думите на графиня Касълмейн. И със сбити изречения изясни на баба си какво се бе случило през първата им брачна нощ.

– Значи – попита с дълбока въздишка лейди Барбара – ти си все още девствена?

Мариса я погледна тъжно.

– Да.

– И не по свое собствено желание, а?

– И преди, и сега аз желая да изпълня брачния си обет, grand-mere – потвърди Мариса.

– Никога не съм се съмнявала в това – натърти Барбара. – Ти си от рода Фицджералд. Очевидно на съпруга ти му липсва желание да направи това. – Лейди Барбара видя издайнически изчервените страни на Мариса и се поправи: – А може би не?

Мариса разказа подробностите от предишната нощ в хана и щом свърши, хвана ръката на старата жена.

– Смяташ ли, че съм се държала като уличница?

Вдовстващата графиня стисна ръката на внучка си.

– За Бога, дете, разбира се, че не. Ти си здрава млада жена, това е всичко. Не ми е приятно да мисля, че жените са лишени от най-нормалното, най-приятното нещо, когато се прави с подходящия мъж. – Барбара погледна портрета на съпруга си. – Твоят дядо беше точно такъв мъж. Аз също бях девствена, когато легнах в леглото му. – На устните ѝ се появи доволна усмивка. – Той бе изключително щедър и

искаше да види, че съм разбрала какво означава удоволствие, какво е истинско правене на любов. Обичах го като никой друг на света, дете мое. Бях много щастлива със съпруга си. По-малката ми сестра нямаше такъв късмет. Мъжът ѝ бе брутална, лигава свиня и се отнасяше с нея като с дойна крава. Така възприемаше жените – като собственост, която да използва както му хареса. Тя почина при раждане заедно с бебето, изтощена от всичките насила изкарани бременности. Щом родеше едно дете, той незабавно ѝ правеше ново. – Зелените ѝ очи проблеснаха със студено задоволство. – Но правосъдието се намеси, така да се каже – третата му жена го отрови. О, тя бе обесена за това престъпление, но казват, че посрещнала клупа на палача с усмивка. Е, стига за това... – Трябва да се погрижа вие с шотландеца да...

– Не – прекъсна я Мариса. – Без планове, без уреждане на каквото и да било. – Тя стана, вирна брадичката си и каза твърдо: – Това е само между него и мен. Не искам никой да се намесва. Обещай ми.

Барбара кимна с побелялата си глава и се усмихна.

– Така да бъде, щом искаш.

– Искам, grand-mere. – Мариса се наведе и целуна баба си. – А сега трябва да те оставя. Ще се видим на вечеря.

– Да, дете мое. До скоро – отвърна Барбара и проследи как Мариса си тръгва. После стана от канапето, приближи се до портрета, вдигна глава, за да го погледне в очите, и заговори с гърлен глас:

– Изглежда, нашата красавица е пленена от необикновен звярът, любов моя. – Сведе очи и погледна към затворената врата. – Но кой ли ще победи в този лов?

Кам лежеше в леглото, подпрял глава на ръцете си. Откакто бе пристигнал, към него се отнасяха извънредно любезно. Слуги му бяха донесли вода да се изкъпе и кана студено ябълково вино да утоли жаждата си. Малкият му куфар бе разопакован и дрехите му бяха окачени в гардероба. Дори някой да го бе сметнал за странен, не бе го показал.

Щом чу почукването на вратата, Кам стана. Бе завъртял ключа, докато се къпеше, за да не го изненадат в неудобно положение. Не обичаше да изпада в ситуации, които го правеха уязвим. Ключът и здравата ключалка обикновено го предпазваха от подобни случаи.

– Кой е там? – извика той.

– Казвам се Кендъл, милорд. Изпрати ме старата графиня.

Заинтригуван, Кам отключи вратата. На прага стоеше мъж на

средна възраст, нисък на ръст, със стройно, яко тяло. Вниманието на Кам бе привлечено от празния ляв ръкав на бялата му риза. Бе обут в обикновен тъмен брич, бели чорапи и чифт груби обувки.

– С каква цел? – попита директно Кам.

– Каза, че нямате личен прислужник, милорд, и ми нареди да се грижа за вас, докато сте тук. – Кендъл влезе в стаята и започна да събира ненужните дрехи, които Кам бе захвърлил на пода след банята. – Ще се погрижа дрехите ви да бъдат изпрани, милорд. – Искате ли да направя нещо друго?

– Много любезно от страна на бабата на съпругата ми да ви изпрати, но аз не се нуждая...

– Значи имате свой прислужник? – попита Кендъл, хванал дрехите с единствената си ръка.

– Е, нямам, но...

– В такъв случай всичко е уредено – заяви Кендъл, – защото вие наистина имате нужда от мен, лорд Деран.

– Не мисля така – отговори Кам, а умът му вече бе пълен с въпроси. Дали този мъж не бе изпратен да го шпионира, да търси информация и да докладва на бабата на жена му?

Кендъл вдигна посивелите си вежди и реши да говори открито.

– Може би се страхувате, че няма да ви смятам за истински мъж поради вашите несъвършенства? – Той кимна към празния си ръкав. – Вижте ме. Загубих ръката си в служба на стария граф. Беше същата битка, в която загина той. – Бледосините очи на Кендъл се затвориха за миг. – По време на войната видях ужаси, които човек не може да си представи, милорд. – Кендъл видя скептичното изражение на единственото синьо око на графа и натърти: – Можете да ми имате доверие. – Ако не го оправдая...

– Ще ви убия – каза меко Кам. – В това не трябва да се съмнявате. Не допускам предателства.

Кендъл кимна и се усмихна облекчено.

– В такъв случай се разбрахме, милорд. Ще се погрижа за дрехите ви и ще се върна, за да ви помогна да се облечете за вечеря.

Щом Кендъл излезе, Кам затвори вратата, прокара лявата си ръка по все още влажните си къдрици и ги отметна назад.

Щяха ли да имат край изненадите, които предлагаша жените от рода Фицджералд?

Навярно скоро щеше да дойде време сам да намери скритото съкровище.

На следния ден Мариса се събуди освежена. Бе спала почти до пладне. Зарови глава в дебелите възглавници, напълнени с гъши пух, наслаждавайки се на миризмата на прясна лавандула, и си спомни с доволна въздишка за събитията от миналата вечер. Вечерята бе минала добре, а баба ѝ бе душата на компанията. Всички бяха изгълтали лакомо прясната пъстърва, последвана от крехко агнешко бутче. Вечерята бе завършила с круши, Натопени в бренди и покрити с гъста сметана.

Бавно отвори очи и видя Чарити, седнала в стола до прозореца, да кърпи една от ризите ѝ.

– Колко е часът?

Чарити я погледна с широка усмивка и остави ръкоделието си.

– Почти минава пладне, миледи. Да ви донеса ли нещо за ядене?

– Не. Но бих искала от кафето, което капитан Чеймбърс е донесъл при последното си пътуване. Баба ми изпитва слабост към него и знам, че готвачката ѝ винаги има готово.

Щом Чарити излезе, за да ѝ донесе кафе, Мариса стана от леглото. Днес възнамеряваше да подхване въпроса за опита за нападението над съпруга ѝ. Бе сигурна, че е било добре планирано. Но не знаеше мотивите. Дали съпругът ѝ бе разпознал мъжете? Тя прерови паметта си, но не можа да си спомни дори и намек, че той се е досетил кой ги изпраща. От друга страна, повечето от мислите му оставаха неизвестни за нея. Той изглеждаше някак си отчужден от всички, сякаш бе само наблюдател и се боеше да влезе в контакт с околните.

Дори в разговор на масата съпругът ѝ приказваше на съвсем общи теми и изразяваше само наблюдения, без да разкрива за себе си повече, отколкото бе необходимо. Вдовстващата графиня неуспешно се бе опитала да го предразположи. Той бе неизменно учтив, но се измъкваше майсторски от всеки личен въпрос.

Мариса взе четката си и я прокара бавно през косата си. После отвори шкафа и извади парче тафта. Вечерта баба ѝ беше съобщила, че урежда бал в чест на младоженците. Щеше да се състои след една седмица и бяха поканени всички съседи. Платът щеше да ѝ отива чудесно. Мариса застана пред огледалото и наметна парчето тафта на раменете си.

Да, щеше да ѝ седи изключително добре.

След час Мариса се разхождаше край брега на езерцето до

мелницата, недалеч от голямата къща. Придружаваха я Браяна и баба й.

– Смятам, че това, което искам да ти покажа, ще ти хареса – каза усмихнато Барбара.

– Загатна нещо, докато идвахме насам. Няма ли да ми кажеш какво е? – попита Мариса.

– И да разваля изненадата? – отвърна през смях старата графиня. – Не, разбира се. Хей, дете – рече тя с обич, – много си нетърпелива. Всичко с времето си.

– Виждаш ли как се отнасят с мен, Браяна? – рече раздразнено Мариса. – Без уважение към нежните ми чувства – Тя спря, скръсти ръце на гърдите си и благочестиво изпъшка: – О, нещастната аз!

Барбара и Браяна избухнаха в сърдечен смях.

– Може би трябваше да останеш в Лондон и да използваш дарбата си на сцената – предложи Барбара, – вместо да я разхищаваш сред нас. Ние сме твърде лоша публика за такъв талант.

– Дълбоко съм наранена от острите ти думи, grand-mere.

– Е, имам нещо, което ще разсее така наречената ти меланхолия, мила. – Барбара посочи с ръка към езерцето. – Виж.

Мариса се обърна. По водата спокойно се плъзгаха два лебеда – един черен и един бял.

Мариса изтича към камъните, които обграждаха езерцето, и се наведе напред. Широките й поли се разстлаха по тревата.

Браяна, която бе посветена в тайната, извади резен хляб от дълбокия джоб, пришит на черната й пола, разчупи го, подаде едно парче на Мариса и седна до нея на един голям сив камък.

Лебедите заплуваха към мястото, където им хвърлиха хляба, наведоха грациозните си дълги шии и започнаха изящно да лапат парченцата.

От удобната си позиция сред дърветата на отсрещния бряг един мъж на кон наблюдаваше тази пасторална картина. Сцената излъчваше спокойна красота. Липсваше само сладкият звук на детски смях. Ако бракът му бе нормален, той също би могъл да се наслаждава на разходката в това прелестно обкръжение.

Кам погледна младите дами със здравето си око. Смееха се. Две жени, които всеки мъж би се смятал за благословен да притежава.

Въздухът се изпълни с възбудени детски гласове. Кам премести кошницата, която носеше в другата си ръка, без да изпуска юздите на жребца. Към групичката отсреща се присъединиха мъж, жена и три деца.

– Как се чувствате днес, миледи? – попита Робин.

Мариса стана и изтупа полата си.

– Много добре, Робин. – Тя погледна жената, застанала до управителя – неговата съпруга, в последните дни на бременността. – А вие как се чувствате днес, госпожо де Уорт?

Милото лице на съпругата на Робин, ниска пълна жена, засия.

– Поносимо добре, миледи, макар че – тя сложи ръце на издутия си корем – бебето ми е неспокойно. – Очите ѝ се разшириха от силното ритане на детето.

– Може ли да ви докосна? – попита Мариса.

Госпожа де Уорт ѝ отправи широка признателна усмивка, хвана протегнатата ѝ ръка я допря до корема си.

Мариса усети енергичното движение на бебето и се запита дали и при нея ще бъде същото, ако изобщо някога усети в тялото си нов живот. За да стане това обаче, първо трябваше да легне с мъж.

Докато минаваше по малкия каменен мост над езерото, Кам видя как жена му положи ръка – онази, на която носеше пръстена си – върху корема на другата жена. Видя развълнуваното ѝ лице и усети силна болка дълбоко под стомаха си. Изпълни го страстен копнеж да посее собственото си семе, да го види отгледано в стройното ѝ тяло, да го види как расте. Отдавна ограничаваната му плът отказа да се покори и реагира на образите, появили се в ума му.

Той видя как тя се навежда и вдига на ръце дъщеричката на управителя. Лапнало пълничкото си палче в устицата, детето доверчиво склони тъмнокосата си главичка на рамото на Мариса. Тази сцена изпълни Кам с мъчителен копнеж и той се запита дали Мариса ще приеме незаконородената му дъщеря със същата топлина, с която приемаше детето на управителя. Дали нямаше да отблъсне дъщеря му заради позора на нейното раждане?

Можеше ли да се осмели да ѝ признае истината?

От кошницата, която държеше, се чу мяукане. То отвлеche вниманието му от мрачните му мисли и Кам пришпори коня към групичката.

Мариса остави на земята детенцето и се обърна към мъжа, който бавно яздеше към тях. Разговорът секна. Никой не помръдваше, дори оживените преди миг момчета.

Вдовстващата графиня пое нещата в свои ръце и се обърна към жената и децата на Де Уорт.

– Това е новият ми шотландски внук – каза тя и с шеговита усмивка попита: – Какво носите в кошницата, Деран?

– Дребни подаръци за моята графиня и братовчедка й.

Барбара потупа по-големия син на Де Уорт с украсения си със златна дръжка бастун и нареди:

– Донеси ги, момче.

Момчето се втурна да изпълни заповедта на господарката си, макар че това означаваше да се приближи до обезобразения чужденец.

Кам се наведе, подаде му кошницата и рече:

– Да не я изпуснеш.

Момчето ококори очи и бавно се обърна, страх го беше и от обезобразения мъж, и от големия кон. Но дланта на Мариса върху ръката му го успокои.

– Какво има тук? – попита Мариса и отмахна плата, който покриваше кошницата.

– Нещо, което си помислих, че ще ви хареса, миледи – отвърна Кам.

– О! – изплъзна се от устните на Мариса, когато тя бръкна в кошницата и извади едно черно котенце. Подаде го на Браяна и извади още едно; то също бе черно, с бяла лапичка. Мариса го вдигна до лицето си. Малката му лапичка замахна към носа й и я погъделичка.

– Къде ги намерихте?

Кам се радваше, че подаръкът им харесва. Погледна Браяна, която галеше малкото черно животинче и му шепнеше на родния си език. Жена му също се радваше на своето коте.

– Излязох до поезда и срещнах една старица. Тя ме помоли да ги взема, иначе трябвало да ги изхвърли, тъй като никой не ги искал.

– Коя е тази старица? – попита Робин де Уорт.

– Не знам – сви рамене Кам.

– Най-вероятно е била госпожа Бък – каза госпожа де Уорт.

– Вещицата! – извикаха двете момчета.

– Глупости. Тя не е никаква вещица! – намръщи се Барбара и хвърли бърз поглед към внучката си. – Абсолютни глупости! Госпожа Бък първо е млада жена, и второ – опитна в лечителското изкуство. Нито повече, нито по-малко.

– Разправят, че можела да предсказва – обади се госпожа де Уорт.

Барбара се усмихна презрително.

Мариса долови лукавото изражение на баба си. Която или каквато и да беше тази госпожа Бък, Мариса знаеше, че тя се радва на закрилата на старата графиня и щом това бе така, щеше да се радва и на нейната закрила.

– Доста се уморих – каза Барбара. – Ще ме придружиш ли до вкъщи, Мариса?

– Разбира се, grand-mère – съгласи се Мариса, взе плетената кошница от по-големия син на Де Уорт и нежно постави котенцето си във временния му дом. – Браяна?

– Аз ще си го нося – каза Браяна. Нейното котенце си играеше с пръста ѝ. – Струва ми се, че трябва да ги нахраним веднага.

Мариса се вслуша във все по-силното мяукане на котенцето си и кимна.

– Бихте ми оказали голяма чест, миледи, ако приемете да споделите трапезата ни, преди да заминете за Фиц Хол – обади се госпожа де Уорт.

– С най-голямо удоволствие ще приемем любезната ви покана – бързо отвърна Мариса. – Ще пратя някой да ви извести кога е най-удобно.

– В такъв случай до скоро виждане, миледи – сбогува се госпожа де Уорт, хвана съпруга си под ръка и тръгна с него по пътеката, водеща към дома им. Децата изтичаха пред тях.

Лейди Браяна се приближи до старата графиня и тихо я заговори. Мариса остана сама със съпруга си. Вдигна глава и срещна студения му поглед.

– Благодаря ви.

Тези две съвсем обикновени думи, промълвени с нежен глас, бяха истинска милувка за него, сякаш го бе погалила с ръка. Преди миг дори бе завидял на котенцето, че тя бе помилвала гръбчето му. Да можеше да направи същото и с него... но знаеше, че е невъзможно. И все пак това, че знаеше, не възпираше желанието, жаждата и копнежа му.

– Няма за какво, миледи – отговори Кам, притисна с колене хълбоците на коня и го пришпори в галон. Трябваше да избяга! Трябваше да избяга, за да не скочи от коня и да грабне Мариса в прегръдките си, захапвайки устните ѝ със своите.

Подмина старата графиня и лейди Браяна и изчезна.

Кълбото синя прежда се бе търкулнало до купичката със сметана. Черното коте с бялата лапичка бе затиснало кълбото ѝ и лочеше лакомо.

Мариса го гледаше от леглото си. Свещите ярко осветяваха стаята. Котето бе забавно създание: смело и безстрашно изследваше всичко в покоите ѝ. В един миг се прокрадваше, дебнейки някаква въображаема плячка, в следващия се хвърляше върху всеки предмет, който

привличаше вниманието му.

Нежното „мяу“ означаваше, че се е нахранило. Вече бе изяло малко нарязана на ситно риба; сега бе сито и искаше да му обърнат внимание. Доближи се до леглото и вирна главичка.

– Искаш да дойдеш при мен, а? – попита Мариса и се наведе да вдигне мекото животинче. В отговор се чу гърлено мъркане. Тя сложи котето на една от дебелиите възглавници, почеса го по гушката и мъркането се повтори. Котето доволно се разположи на възглавницата и затвори очи.

– Как да те кръстя? – запита го на глас Мариса. – Лайънхарт². – Тя си спомни, че като дете бе видяла няколко рисунки на лъвове в една от книгите на баба си. Създания с жълто-кафява грива, могъщи и мъжествени, съвсем като мъжа, който ѝ бе подарил заспалото сега котенце.

* * *

Тя бе загубена.

Хваната в капан.

Обграждаха я високи зелени стени.

Всички пътеки водеха към други стени и я принуждаваха да се връща, за да намери друг проход в лабиринта.

Слънцето бе високо, въздухът – топъл и гъст. Пот се стичаше междо гърдите ѝ. Беше с домино. Чуваше някакви далечни гласове, които се смееха и разговаряха.

Видя пред себе си каменна пейка и изтощена седна. В същия миг забеляза, че роклята ѝ е от тафтата, предназначена за бала. Рокля, подходяща за кралския двор. На шията ѝ висеше сапфирът на Стюарт.

Къде ли се намираше?

Развърза черната маска и я хвърли на земята. Смешно! За какво ѝ е да играе на тази несериозна игра?

Изправи се, решена да намери пътя навън, и изведнъж чу непознат звук.

Ахна.

Към нея се приближаваше огромен златист лъв със сапфирено колие, същото като онова, което носеше тя.

Мариса се огледа и разбра, че няма спасение. Не можеше да избяга. Трябваше да се изправи срещу звяра.

Лъвът спря пред нея и гърлено изръмжа. Странно, тя усети как в

2. Лъвско сърце (англ.) – Б.пр.

нея се разлива спокойствие, като милувка на нежен ветрец. Инстинктивно и без да се пита защо, тя протегна ръка и звярът облиза дланта ѝ с грапавия си език. После замърка и легна в краката ѝ.

Тя разпери полите си и с дяволита усмивка се намести на каменната пейка.

* * *

Събуди се рязко, усещайки до кожата си нещо влажно. Обърна глава: котето си играеше с голата ѝ ръка, драскаше я и я ближеше.

– Бягай в кошницата – каза тя, стана от леглото и сложи котето върху постелката му. Слънцето току-що бе изгряло и тревата бе свежа от росата. Мариса отвори прозореца, наслаждавайки се на прохладния ветрец.

Толкова странен сън!

Засмя се. Може би пък да се посъветва с тайнствената госпожа Бък и да я попита? Сви рамене. Глупава мисъл.

Глава тринадесета

– Аз съм, Макхийт. Нося съобщение за графинята – викна умореният вестносец. Дрехите му бяха спечени от кал и мръсотия – доказателство за продължителната му езда през цяла Англия и половин Шотландия.

– Минавай, Макхийт – отекна гласът на стража на портата. – Искаш ли малко уиски да се прочистиш от шотландския прах?

Макхийт пришпори кафявия си кон през тясната порта и влезе в широкия двор.

– Ще поискам, щом предам съобщението на графинята. – Той скочи от коня и извади изпод черното си наметало кожена чанта. – Само гледай да не го свършиш дотогава.

Пазачът се засмя сърдечно, а Макхийт продължи пътя си в замъка. Бе изтощил няколко яки коня, докато стигне дотук. Потръпна при мисълта, че младият лорд Камерън ще бъде принуден да прекара остатък от живота си сред англичаните, обвързан от заповедта на Стюарт да се ожени за една от жените им. За Макхийт това бе несправедливо заточение, живот, далеч от всичко, което можеше да предложи Шотландия, въпреки че младият господар бе получил в замяна английско графство.

Почука на дебелия врата на покоите на графинята. Отвори му

млада, около четиринайсетгодишна прислужница.

– Търся графиня Тейрн.

– Поканете го вътре, Джанет – чу се спокоен женски глас.

Макхийт влезе в стаята. Жената, която търсеше, седеше с двете си снахи, едната от които – бременна, а другата – с едномесечния си син на ръце, и с няколко прислужници. В знак на уважение той коленичи на един крак и подаде на графинята кожената чанта.

– Оставете ме сама – рече тя.

Всички напуснаха покоите на графиня Тейрн. Останала сама, тя разчупи печата на чантата и извади дебелите пергаментови листа. Посп-ря преди да прочете съдържанието им, защото изпитваше опасения какво ли ѝ съобщава мъжът, комуто бе писала. „За Бога, каква глупачка съм била“ – помисли си тя и погледна през прозореца на кулата; видът на стадото черни шотландски крави, които кротко хрупаха трева, ѝ достави удоволствие. Идиотската ѝ суета я бе накарала да постъпи необмислено и по този начин навярно да загуби единствения човек, когото обичаше повече от всичко – най-младия си син Камерън. Графинята проклিনаше глупостта си.

Дали гордият ѝ син щеше някога да ѝ прости грубата ѝ грешка? Бе засрамила не само него, но и самата себе си с обърканата си реакция на пагубните промени във външния му вид, които онази кучка му бе причинила.

Тя взе една от любимите си вещи – отлично излъскано сребърно огледало, обградено със скъпоценни камъни. Бе подарък от Камерън, любимата ѝ скъпоценност, спомен за рождения ѝ ден. „Красотата заслужава да се оглежда в красота“ – бе написал той в придружаващото подаръка писмо. Графинята вдигна огледалото и се вгледа в отражението си. Беше все още красива жена и изглеждаше по-скоро като по-голяма сестра на синовете си, отколкото като тяхна майка – жена, която времето бе пощадило; русата ѝ коса все още пазеше благородния си блясък и цвят, а сапфиреносините ѝ очи искряха жизнено. Цялата тази хубост тя бе предала и на най-малкия си син. Неговата ангелска мъжка красота бе огледало на собствените ѝ женски черти. Само той от всичките ѝ деца бе наследил нейното лице.

Разглезена, капризна и прокълната със собствената си суета на богиня, Алана Максвел Бюканън се бе омъжила за мъжествения граф Тейрн още като четиринайсетгодишно момиче. Съпругът ѝ я боготвореше, боготворяха я децата им. Алана се бе наслаждавала на обожанието им до онази съдбовна вечер, когато всичко се бе стоварило на слабите ѝ

рамене.

Само да можеше да върне онази вечер, да върне ужасения писък, който се бе изплъзнал от устните ѝ. Сякаш нажежено желязо изгаряше ума ѝ по същия начин, по който бе обгорена плътта на сина ѝ, щом си спомнеше за пристигането на Камерън. Без предупреждение, без подготовка за гледката, на която щеше да бъде подложено семейството. Той пристигна без слуги; от писмото му бяха научили, че ще избегне дългия, опасен път през Англия и ще пътува до Солуей Фърт с кораб, отправил се към южните морета. Оттам бе взел кон и бе яздил към родните хълмове.

Когато той свали скриващата лицецо му монашеска качулка, ахна не само тя. Но именно нейния поглед бе видял той с единственото му останало око. Кам бе очаквал тя го утеши, да го успокои. Вместо това Алана се изправи и очите ѝ замръзнаха за миг върху единствената му зеница. На мястото на единствения ѝ син стоеше обезобразен сакат странник, слаб и бледен. Понякога нощем, в тишината, тя чуваше ехото на ужасния писък, който бе заглушил всичко. „Не“ – бе въздъхнала отначало с немощен глас. „Не!“ – бе изкрещяла след това и бе побягнала от стаята, за да се хвърли в леглото си.

Именно съпругът ѝ Ангъс, бащата на децата ѝ, я бе накарал най-накрая да се вслуша в здравия разум. Тя се бе затворила за всички в продължение на почти цяла седмица и скърбеше за това, което смяташе за загуба на съвършеното си дете. Най-последно неохотно бе пуснула Ангъс в покоите си.

– Алана – каза той. – Не можеш да останеш тук завинаги, мила. Синът ти има нужда от теб.

В отговор тя сви рамене.

Той удари по масата с юмрук и разпръсна многобройните стъклени шишенца с парфюми, без да се интересува, че ще се разбият в каменния под.

– Ти си пълна глупачка, жено, ако не можеш да престанеш да мислиш само за себе си – прогърмя гласът му. – Държиш се така, сякаш детето е мъртво. Но той е жив! Разбираш ли това, Алана? Жив. – И досега можеше да усети как мощните му ръце я сграбчиха и разтърсиха, за да я накара да го погледне. – Не можеш ли да разбереш, че и мен ме боли както го виждам такъв? Той ми е син – каза Ангъс с глас, изпълнен с мъка. – Но аз го обичам, както и да изглежда. Не ме е грижа за лицето му, щом е жив. – Той я отблъсна от себе си и ѝ обърна широкия си гръб, за да събере мислите си. – Не си ли спомняш, че го обичаше повече от

Кенет или Дънкан? – попита я той, когато отново се обърна с лице към нея. – Обичаше го повече от мен – добави той с въздишка.

Сините очи на Алана се разшириха от удивление.

– Това не е истина, Ангъс.

– Истина е, Алана. – В сивите очи на Ангъс нямаше порицание. – Не оспорвай онова, което не можеш да промениш, любов моя. Не за това дойдох тук!

– Искаш да спиш с мен? – попита го прямо тя.

Ангъс я погледна с горчива усмивка.

– Да, мила, и ще го искам винаги, докато не ме заровят под тази земя, но не това е причината.

– Тогава какво?

Дълбокият глас на Ангъс отекна в просторната стая:

– Дойдох да ти кажа да престанеш да хленчиш, жено. Ти си му майка, жената, която го е родила. Остави собствената си болка. Помисли за Камерън, а не за себе си. – Той присви очи. – Смяташ ли, че можеш да направиш това? Или искам твърде много от теб? – С тези думи Ангъс я остави сама.

Думите на съпруга ѝ разпръснаха самовглъбението ѝ и я накараха да размисли над поведението си. Обаче бе прекалено късно.

Камерън бе напуснал семейството си. Физически той бе с тях, макар и да не напускаше покоите си, като предпочиташе да се храни в уединение. Утешаваше се с алкохол и тогава езикът му ставаше по-остър и по-студен.

Най-сетне Алана го повика при себе си. Вместо обич в единственото му синьо око тя откри само разочарование. Вместо приветлива усмивка на устните му откри само презрение. Опита се да му обясни, да потърси прошка.

Синът ѝ отблъскваше всичките ѝ опити.

Алана тъжно разбра, че една част от сина ѝ е умряла в ръцете на жената, която го бе обезобразила, а друга – когато тя бе пренебрегнала неговото страдание и бе поставила собствената си мъка над неговата съвсем действителна болка.

Грешката ѝ я преследваше непрестанно.

През отворения прозорец се чуваха възбудените крясъци на децата. Нейните внуци. Синовете и дъщерите на двете ѝ по-големи момчета.

Той дори се бе опитал да отблъсне дъщеря си. Алана знаеше отлично, че синът ѝ има незаконородена дъщеря, скрита в имението. Мег, жената на Кенет, ѝ бе съобщила за любовната връзка на Камерън с една от

нейните дами, някаква обедняла нейна братовчедка. Кам бе отказвал упорито на предложението ѝ да прибере жената в замъка до раждането на детето. А то, въпреки че не бе заченато в законен брак, все пак бе Бюканън и заслужаваше с него да се отнасят подобаващо, да стане част от голямото им семейство.

Алана бе умолявала съпруга си да използва влиянието си над сина им, но Ангъс отказваше, като се аргументираше с това, че Кам бил баща на детето и отговорността била негова.

Тя изчака, сигурна, че Кам ще пожелае детето му да познава семейството си. И когато изминаха няколко месеца, отиде при него и поиска да види внучката си.

– Не разбираш ли, че тя заслужава да бъде сред семейството си? Че трябва да познава лелите и чичовците си, братовчедите и родителите на баща си?

Острият му смях смрази кръвта във вените ѝ, грубите му думи я вцепениха.

– Тя не е трофей, майко, да ви я показвам като бойна плячка. Тя е моя дъщеря. Майка ѝ умря, Бог да даде покой на душата ѝ, тъй че само аз ще се грижа за детето.

– Не – възпротиви се тя. – Мисля, че...

– Не давам и пукнат грош за това какво мислите, майко – заяви Кам. – А сега ме оставете на мира.

Алана отстъпи неохотно. Суетата ѝ бе струвала любимия ѝ син, а сега, изглежда, и детето му.

Годините минаваха. Макар да бе намерила семейство, което да се грижи за детето, тя уважаваше желанието на Кам да я държи на разстояние. Поне докато не го чу да говори с Ангъс в деня, в който пристигна пратеникът на крал Чарлз.

Бе чула възбуденото бърборене на прислужниците за ездач, който носел ливреята на кралските хора, реши да разбере за какво става дума и отиде в покоите на мъжа си. Вратата бе открената; вътре седяха Ангъс и Камерън, върху масичката между тях бе поставена дъска за шах. Като се увери, че наоколо няма никого, Алана ги подслуша, без да се колебае, защото се страхуваше, че ако им се покаже, няма да научи нищо важно.

Тя слушаше как Кам разказва на баща си за планове на краля за неговото бъдеще. Брак с английска благородница, графство за любимия ѝ син. Щеше да има онова, което те не можеха да му дадат: власт, богатство, титла, равна на тази на баща му. Алана чакаше, спотаила дъх.

Щеше ли той да приеме кралската милост? Или щеше да я отблъсне, твърде горд да приеме благодарността на краля? Прозвуча гърленият глас на Ангъс:

– Ще приемеш ли предложението на Стюарт?

Стори й се, че измени цяла вечност. Накрая Кам отвърна:

– Да, ще приема.

Алана затвори очи и прошепна благодарствена молитва.

– Трябва да му се доверя, татко, за благо то на детето си – каза Кам.
– За Елзбет се грижат добре, макар че ако нещо се случи с мен, бих искал вие да се грижите за нея. Тя е мое дете, в това няма никакво съмнение.

Последните думи на Кам бяха за нея горчиви като пелин. Алана преглътна съзлите си.

– Тя е мило момиченце, татко. Мъничко копие на самия мен, когато бях малък – и, разбира се – прибави горчиво той, – на майка ми.

– Няма да объркам момичето, сине – обеща Ангъс.

Алана си тръгна. Изчака, докато синът ѝ замине за Англия, и чак тогава предприе следващата си стъпка. Тя бе графиня Тейрн, най-сетне, бабата на детето. Докато синът ѝ бе в Англия, тя постигна целта си: да върне детето в семейството му. Бе постигнала тази цел насила, с полуистини и подкупи, но Алана Максвел Бюканън не съжаляваше. Внучката ѝ сега бе под техния покрив, въпреки гневното мърморене на Ангъс. И той остана очарован от момиченцето, и то дотолкова, че не можа да я върне на семейството, което я бе гледало.

Стомахът ѝ се обади. Бе пропуснала закуската, за да пояди с дъщерята на Кам. Детето яздеше чудесно, също като баща си. Елзбет яздеше понито си като кралица, диво и безстрашно, а дългата ѝ руса коса хвърляше бледи отблясъци на слънцето и се развяваше около мъничките ѝ рамене. Сините ѝ очи – сините очи на Кам – бяха блестящи и ясни като езеро.

Алана намаза дебело портокалов конфитюр върху парче овесен кейк и го захапа, а после си наля чаша студена вода от сребърната кана на масата. Разбираше, че просто отлага прочитането на писмото. Бе изоставила гордостта си, когато писа на Джейми Ковингтън, молейки го да ѝ съобщи новини за сина ѝ. Не знаеше дали Кам е разказал на приятеля си за горчивото им отчуждаване и писа само, че тя и най-малкият ѝ син не са толкова близки, както някога. По-нататък бе обяснила на Джейми, че тя и Ангъс искат да направят подаръци на Камерън и на английската му съпруга и го питаше къде да ги пратят.

„Страхливка!“ – подигра се сама на себе си Алана. Нямаше начин да научи дали Джейми бе показал писмото на Кам, или пък дали Кам бе забранил на приятеля си да разкрива каквато и да било информация. Единственият начин да открие бе да отвори запечатания документ.

Ангс Бюканън, петият граф Тейрн, беше щастлив човек. Имаше съпруга, която обичаше, една от най-големите красавици в Шотландия, трима силни синове, чудесни внуци, добри приятели, лоялни роднини и имение, което осигуряваше на цялото му семейство дом и храна.

Блуждаещият му поглед обходи всички, седнали около масата в големия салон. Тук бяха двамата му по-големи сина, техните жени и някои от внуците му – бяха разрешили на четири по-големи момчета и едно момиче да вечерят с възрастните.

Кенет и Дънкан приличаха на него: бяха едри мъже с гъсти, буйни тъмнокафяви коси и бради и меки сиви очи. Добри, здрави, мъже, на които можеше да се разчита.

На другия край на масата седеше жена му. Ангс ѝ върна ослепителната усмивка, която тя му отправи. През всичките тези години, откакто бяха женени, той все още жадуваше за нея с младежка страст. Сега я гледаше влюбено как учи най-голямата си внучка Антия да яде изискано приготвената дива птица.

Толкова я обичаше, че не можеше да ѝ откаже нищо. И така беше открай време. Голямото му сърце я приемаше такава, каквато е, без да съжалява. Е, може би само за едно: за вечерта, когато Камерън се бе върнал у дома. Избухването ѝ бе наранило най-малкия им син толкова много, че злината не можеше да се поправи само с няколко мили думи и едно обикновено „съжалявам“. Тя, която благоговееше пред красотата, бе принудена да се изправи пред обезобразяването на нещо, което бе смятала за съвършено. Неспособна да понесе гледката на любимия си син, тя бе избягала. Това бе единственият случай в брачния им живот, когато бе искал да я набие. Заради ужасения поглед, който бе отправила към единственото останало око на сина им. Никога нямаше да ѝ прости това. Да, независимо, че я обичаше извънредно, никога нямаше да може да ѝ прости или да забрави болката на Камерън. Бе я накарал да разбере, че е допуснала невероятна грешка.

Преди вечеря тя бе дошла при него и го бе помолила за помощ. Ангс скришом се развесели от това, че Алана играе ролята на смирена съпруга, която търси помощ. Нали не бе поискала подкрепата му, когато

бе решила да вземе мъничкото момиченце на Камерън от хората, които го гледаха? Е, сега той се радваше, че го е сторила, защото Елзбет бе прелестна. Сякаш времето се бе върнало назад и пред него стоеше женско копие на най-малкия му син. Или по-точно, Алана като дете.

– Искам да ви съобщя нещо – каза Ангъс.

Масата стихна. Всички очи се насочиха към граф Тейрн.

– Днес майка ви получи новини от Камерън.

Чуха се шумни гласове: „Къде е той?“, „Добре ли е?“, „Ще се върне ли скоро при нас?“

Внезапното заминаване на Кам за столицата на Англия остави много въпроси в семейството без отговор. Писмото с кралската заповед не определяше за кого щеше да се жени, а само се казваше, че става дума за богата жена от знатен произход, която ще донесе на съпруга си графство. Семейството знаеше, че лоялността на Камерън Бюканън към краля е безрезервна и че той ще се подчини на кралската воля, независимо дали има право на избор.

Графиня Тейрн отговори на въпросите по възможно най-добрия начин.

– Камерън е бил венчан в двореца Уайтхол в присъствието на краля. Дамата, която крал Чарлз избрал, е единственото останало живо дете на граф Деран – Мариса Фицджералд. След брака им Камерън е получил титлата „граф Деран“.

Около масата забръмча оживен разговор.

– Брат ни Камерън сега е английски благородник, така ли? – попита Кенет.

– Да, – отговори Ангъс на първородния си син.

– В такъв случай – с широка усмивка каза Кенет, – той е от най-свестните английски графове – истински шотландец. Изправи се и вдигна сребърния бокал с вино. – Бог да дари здраве и дълъг живот на граф Деран и неговата съпруга!

– Да, да пием за тях двамата – отвърна Ангъс, вдигна чашата към устните си и отпи голяма глътка.

– Ще се върне ли Кам при нас и ще доведе ли своята графиня? – попита Дънкан.

– Смятам, че няма да видим нашия Кам в Шотландия още много месеци – каза Алана и добави тъжно: – А може би и години. Именията на рода Фицджералд са огромни и са разпръснати из цяла Англия. Изглежда, че някои от тях са били разрушени по времето на узурпатора Кромвел. – Тя стисна ръце и обърна очи към съпруга си. – Затова аз и

Тейрн днес решихме да заминем за Англия.

– Какво? – извикаха едновременно синовете ѝ.

– Чухте отлично, момчета – каза Алана с ослепителна усмивка.

– Да – съгласи се Тейрн. – Може и да не сме толкова богати, колкото онази англичанка, която Камерън сега нарича своя жена – заяви той, – но въпреки това можем да им поднесем достойни подаръци по случай сватбата им.

– Да, можем – повтори Кенет, като размени поглед с брат си. – Ще покажем на англичаните как шотландците почитат един от своите. Кога възнамерявате да заминете?

– След седмица – отговори бързо Ангъс.

– Ами Елзбет? – попита Мег.

– Ще дойде с нас – потвърди Алана. – Детето принадлежи на баща си.

Ангъс знаеше колко трудно ще е за жена му да се откаже от опеката над внучката си точно сега, когато я бе намерила, най-вече защото Елзбет ѝ напомняше толкова силно за Камерън. Детето представляваше последната истинска връзка с нейния син; да се откаже от него означаваше да загуби Кам отново.

– Ами ако жена му не се съгласи? – попита Дънкан.

– Не знам – каза Алана. – Трябва да вярваме, че Камерън ще направи онова, което според него е най-добро за дъщеря му.

Глава четиринадесета

Мариса яздеше Рем през зелените дорсетски хълмове. Денят бе прекрасен, топъл и слънчев, по небето плуваха пухкави бели облачета. Това щеше да бъде една от последните ѝ възможности да пояди, както ѝ се харесва. Довечера беше балът по случай венчавката ѝ, на който бяха поканени местните благородници. Броят на поканите, изпратени от баба ѝ, бе невероятно голям.

Съпругът ѝ бе приел съобщението за това благосклонно. Мариса се бе изненадала. Тя си мислеше, че няма да му се хареса да бъде в центъра на вниманието.

Съпругът ѝ, изглежда, бе човек на изненадите – от чудесната идея да ѝ подари котето до съчетаването на нейния лебед с неговия елен върху новия печат, който бе поръчал да направят за графството. Жестът му бе докоснал чувствителна струна в сърцето ѝ. Като израз на

благодарността си тя специално избродира две кърпички за него. Тази сутрин ги даде на новия му прислужник, Кендъл, със заповедта да ги подари на графа, когато се облича за бала. Бе й приятно да види отново Кендъл, защото той бе още една част от нейното щастливо минало, още една връзка с баща й.

Бе прекарала почти цялото си време в плановете за възстановяването на Фиц Хол и в разговори с баба си, тъй че все още не бе имала възможност да разпита съпруга си за разбойниците. Докато бяха тук, в Дорсет, нямаше повече инциденти, нито пък никакви неприятности.

Пред нея, отдясно на пътеката, се появи каменна къща. Мариса спря жребеца, чудейки се дали да продължи. Това бе домът на госпожа Бък. Заинтересува се, когато чу за пръв път за тази жена, и сутринта реши да дойде дотук и да я види.

Вратата на къщата се отвори и на прага застана жена, която можеше да е на всяка възраст между двайсет и четиридесет години. Мариса бе очаквала да види старица, прегърбена и изпосталяла. Жената обаче изглеждаше жизнена и силна.

– Очаквах ви – разнесе се ясният глас на жената.

Мариса замръзна. Госпожа Бък очевидно се обръщаше към нея. Графинята се поколеба за миг, като преценяваше възможностите си за избор. Можеше да обърне коня назад и да се престори, че изобщо не е чула думите й, или да продължи напред и да приеме поканата.

С усмивка на лице Мариса пришпори Рем. Около къща имаше ограда, също от камък. Зад нея пасяха спокойно млечна крава, три големи овце и овен.

– Добър ден, графиньо – каза госпожа Бък, докато отваряше дървената порта. – Влезте, моля. Домът ми не е такъв, с каквито сте свикнала, но мисля, че ще ви хареса.

Мариса скочи от седлото на едрия кон и завърза юздите на един железен стълб.

– Казахте, че ме очаквате?

– Наистина – отвърна госпожа Бък, погледна с възхита жребеца и извади от джоба на обикновената си бяла престилка морков. – С ваше позволение, графиньо?

Мариса кимна.

Госпожа Бък потупа жребеца по шията и му зашепна успокоително, докато му даваше лакомството. Рем бързо излапа моркова.

– Има сърце на победител, миледи.

– Да – съгласи се с гордост Мариса, – така е.

– Ще желаете ли нещо за пиене? – попита госпожа Бък, насочвайки се към отворената врата.

– Да, благодаря – отвърна Мариса и я последва в къщата.

Не знаеше какво да очаква нито от къщата, нито от жената. И двете изглеждаха спретнати. Във въздуха се носеше аромат на подправки. Малкото дървени мебели бяха съвсем прости. В огнището бе окачено котле. Госпожа Бък отиде до него, взе един дървен черпак и разбърка съдържанието му.

– Това е само обядът ми, уверявам ви – съобщи тя. – Знам какво мислят мнозина тук: че съм вещица, поклонница на дявола. – Тя се изправи и погледна Мариса. – Това не е вярно, миледи.

– Ако смятах, че сте такава, нямаше да съм тук – каза Мариса и прибави с усмивка: – Нито пък вие.

– Занимавам се с лечителско изкуство – призна госпожа Бък. – За някои, които не разбират, това ме прави различна, подозрителна. Други, като старата графиня, ме приемат заради онова, което мога да правя, заради услугите, които мога да им окажа. Баба ви е мъдра жена, миледи. Животът ѝ е погаждал много жестоки номера и все пак е оцеляла. – Госпожа Бък погледна прямо Мариса, очите ѝ бяха бледосини, почти безцветни – графинята никога не бе виждала такива очи. – В това отношение вие много приличате на нея, повярвайте ми.

– Приемам това като комплимент – рече Мариса.

– Така и трябва, миледи. – Госпожа Бък отиде в ъгъла, вдигна капак на един глинен съд, взе две дървени чаши, напълни ги и ги сложи на изтритата букова маса. – Не е от фините вина, с които сте свикнали, но е добро.

Мариса издърпа един тежък стол и седна, вдигна чашата и отпи. Беше свежо, студено мляко с дебел каймак.

– Ще обядвате ли с мен?

По леко колебливия глас, с който бе зададен въпросът, Мариса предположи, че госпожа Бък не е свикнала да кани гости на масата си. Репутацията ѝ несъмнено я държеше в изолация. Прекарала години в Ирландия, Мариса познаваше жени, които се занимаваха с лечителско изкуство. Те бяха уважавани, заемаха важно положение в селото или домакинството, особено в замъка на братовчед ѝ Килрун. И ако тази жена притежаваше дарба да предсказва, би била много почитана.

Преди години Мариса се бе запознала с една стара жена, надарена със способността да предсказва. Току-що бе пристигнала в Ирландия, преведена тайно от Англия през Уелс от друг техен роднина, граф

Рейвънсмур. Беше още дете и се боеше от непознати. Старата жена бе пралеля на съпругата на Килрун, член на тяхното семейство. Един ден, може би месец след пристигането ѝ в Ирландия, докато Мариса играеше с една от братовчедките си на стрелба с лък, старата жена я повика. Бе наблюдавала децата в продължение на няколко минути. Мариса се подчини; жената взе ръката ѝ в своята, затвори очи за няколко мига, после ги отвори и каза:

– Ще бъдеш любима дъщеря, обожавана съпруга и любяща майка едновременно; любов от любов ще се роди. Много ще теглиш, но наградата си струва да се бориш за нея.

Мариса потръпна. Бе изминало много време, откакто не си бе спомняла за този случай. Обожавана съпруга, Любяща майка. Щяха ли и двете неща да се случат?

– Безпокои ли ви нещо? – попита госпожа Бък, докато поставяше пред Мариса купа със задушен заек.

Мариса поклати глава и свали ръкавиците си за езда.

– Не. Само спомен от детството ми. Това, че съм тук, ме върна в миналото.

– По изражението ви бих казала, че споменът не е бил много приятен.

Мариса стисна ръце и опря брадичката си на тях.

– Не толкова неприятен, колкото объркващ.

Госпожа Бък не попита за повече подробности, а наведе глава и каза молитвата преди хранене.

Задушеният заек бе пълнен с ароматни подправки. Мариса се изненада от спокойствието, което изпитваше в къщата на тази странна жена. Не знаеше как да си обясни усещането, че може да ѝ се довери.

Госпожа Бък разчисти съдовете.

– Бяхте любопитна да ме видите, нали?

Мариса остана доволна от прямотата на въпроса ѝ.

– Да, така е – отвърна тя също толкова откровено. – Тъй като съм последната от рода Фицджералд и самият крал възстанови правото ми да нося титлата графиня Деран, трябва да държа под око всички, които живеят в земите ми, особено онези, които живеят в границите на имението.

– И най-вече онези, за които се говори много – заяви госпожа Бък.

Мариса се усмихна.

– Точно така.

– Нямам какво да крия, миледи. Мога да ви уверя, че не

причинявам вреда никому. Единственото ми желание е да помагам, на когото мога. – Госпожа Бък се изправи, прекрасните ѝ гъсти къдрици се разсипаха по раменете ѝ. – Умението ми е Божия дарба, миледи.

– А дарбата ви да предсказвате бъдещето? – попита Мариса. – И тя ли е от Бога?

Госпожа Бък ѝ отпрати тъжна усмивка.

– Ще ви кажа истината, миледи. Тя е често и благодат, и проклетие.

– Как така?

– Благодат е, когато мога да помогна някому, да му доставя радост, а проклетие – когато виждам, че нищо не мога да сторя. По същия начин, по който, макар и да притежавате богатство и власт, миледи – подчерта тя, – и можете да осигурите спокойствие и сигурност, вие не можете да запазите членовете на семейството си от злини, ако съдбата им е такава.

– Можете ли да правите това винаги, или е просто шанс?

Госпожа Бък сви рамене.

– Не мога да призовавам providението. Или го има, или не. – Тя се доближи до Мариса и взе нежната ѝ ръка. – Вие търсите отговорите на много въпроси.

Мариса усети нежната топлина на ръката, която стискаше нейната, и се вгледа в изключително бледосините очи на госпожа Бък. Там откри почтеност, на която можеше да се разчита.

– Да, така е – отвърна тя.

– В такъв случай ще трябва да намеря вашите отговори.

– Сега?

– Не – отвърна госпожа Бък. – Ще дойда при вас по-късно днес – с ваше позволение.

– Разбира се – рече Мариса.

– Тъмната дама също трябва да бъде там.

– Тъмната дама?

– Имате една роднина, която се движи винаги с вас, нали?

– Да – отвърна Мариса, – братовчедка ми, лейди Браяна.

– Ще бъде добре и тя да е там. Не мога да обещаая, че ще предскажа нещо, но ще опитам. – Госпожа Бък пусна ръката на Мариса. – Ще си тръгна преди да пристигнат гостите ви.

– Тогава ще ви очаквам, госпожо Бък. – Мариса се изправи и тръгна към вратата, като слагаше кожените ръкавици на силните си, фини ръце. – Благодаря за гостоприемството ви.

– И аз за ясната ви мисъл, миледи.

При този искрен комплимент Мариса се усмихна меко.

– Желая ви приятен ден.

Щом излезе, Мариса развърза Рем, стъпи на един голям камък, качи се на седлото и оправи дългата си пола. Вместо да тръгне по същия път, по който беше пристигнала, насочи коня си напред и го пришпори да прескочи оградата.

Той прелетя над нея, сякаш бе син на легендарния Пегас, с ликуващата Мариса на гърба си.

Камерън яздеше Ромул по павираните улици на малкото селце Фицпъмбъртън, търсейки хана „Короната и звездата“. Само преди два часа бе получил съобщение от Джейми Ковингтън, който го молеше да се срещнат там.

Докато яздеше по тясната улица, на която се намираще ханът, забелязваше реакцията на селяните. Очевидно бе в центъра на вниманието на всички им, а някои направо го бяха зяпнали. Той знаеше, че може да очаква същото и на проклетия бал, който щеше да се състои тази вечер. Защо ли се бе съгласил да присъства? За да задоволи новата си баба? Може би. Или да си възвърне донякъде самоуважението? Бракът му го бе въвел в света, в който бе смятал, че няма да се завърне никога. А сега, по неволя, не можеше повече да остане скрит от хорските погледи. Мантинята на граф Деран изискваше да го виждат, макар и само от време на време.

Изминалите няколко дни бяха наложили неговата намеса, тъй като новото му графство изискваше личното му участие. А допълнително възнаграждение бе това, че често беше в компанията на жена си и нейния – техния, поправи се той – управител, Робин де Уорт. Това бе своего рода обучение за него, тъй като научи колко много работа е необходима за управлението на огромните имения. Поради факта, че бе трети син в семейство, което притежаваше само един имот, никога не му се бе налагало да се занимава с делата на Тейрн, а като представител на краля се занимаваше с дворцовите дела в много малка степен. Но от опита си там и с други лордове в кралството Кам бе разбрал, че жена му е уникална дори сред мъжете. Бе лоялна към родовото си име и към отговорностите, които то носеше. Доколкото именията им осигуряваха постоянен доход, повечето благородници, той бе забелязал това, не се грижеха много за всекидневните нужди по поддържането им.

В края на улицата се виждаше „Короната и звездата“.

Кам бе дълбоко озадачен от внезапното появяване на Джейми. Той бе изпратил вестител при Джейми след нападението над жена му и чакаше с нетърпение отговора му. Изглежда, че каквато и информация да бе открил приятелят му, не бе се осмелил да я довери на куриер.

От една хлебопродавница излезе момче с два самуна под мишница. Щом забеляза мъжа, облечен целия в черно и яхнал едър бял жребец, момчето премига няколко пъти и чак после поздрави:

– Добър ден, ваше благородие.

Кам наведе глава наляво и видя приветливата му усмивка.

– На теб също, момко – отвърна той, преди да продължи пътя си. Този единствен приятелски жест повиши настроението му и докато влизахе в двора на хана, Кам се усмихваше. Скочи от коня, подаде юздите на някакъв коняр на средна възраст и влезе в сградата.

Към него се приближи висок и як оплешивяващ мъж.

– С какво мога да ви помогна?

– Имам среща тук – каза Камерън. – С Джейми Ковингтън.

– Значи вие сте граф Деран? – попита любезно мъжът.

– Аз съм – кимна Кам.

– Прощавайте, че не ви познах, милорд – извини се ханджията.

– Не се безпокойте – отвърна Кам. – А сега, къде е приятелят ми?

– Той нае самостоятелна стая, милорд. Последвайте ме, моля. – Ханджията тръгна по извитата стълба.

Кам го последва бавно. Знаеше, че трябва да пази силата на здравия си крак за танците тази вечер. Ако изобщо можеше да се открие нещо добро в окуцяването му, това бе, че вече не му се налагаше да партнира на всякакви дами. Можеше да стои настрана и само да наблюдава. Никога не бе обичал официалните танци в двора в изгнание. А когато се върна, бе имал твърде много други приятни начини да прекарва времето си.

Ханджията почука на вратата.

Тя се отвори и отвътре се показа Джейми Ковингтън. Изглеждаше уморен.

– Джейми! – каза радостно Камерън.

– Ще желаете ли нещо, милорд? – попита ханджията.

– Позволих си волността да поръчам малко бира, Кам – каза Джейми.

– В такъв случай нямам нужда от друго, Джейми – отвърна Кам и пристъпи през вратата, като свали украсената с перо шапка и плаща си.

– Тогава ви оставям с уважаемия господин, милорд Деран – каза

почтително ханджията.

Щом вратата се затвори, двамата мъже се прегърнаха.

– Какво те води в Дорсет, Джейми? – попита Кам.

– Мислех си, че ще получа само писмен отговор от теб.

– Бях силно обезпокоен, когато получих писмото ти – отвърна Джейми и подаде халбата студена бира на Кам. – Голямо щастие е, че графинята и лейди Брайна не са пострадали.

– Да, така е. – Кам седна на тапицирания с конска кожа стол. – Съжалявам, че трябваше да убия онзи кучи син веднага, защото бих се радвал да получа от него информацията, която ми трябваше. – Той отпи от бирата си. – Като говорим за информация, ти откри ли нещо?

Джейми също надигна халбата си.

– Боя се, че нищо.

– Проклятие! – избухна Кам и блъсна калаената халба на малката масичка. Пяната се разплиска по дървото и облечената му в ръкавица лява ръка. – Съвсем нищо ли?

– Опитях с всички сили, Кам.

– Не се съмнявам в това, Джейми.

– Поверих задачата на най-верните си хора – поясни Джейми, – защото знаех, че не е благоразумно дворот да научи за покушението срещу новия граф Деран. Нито пък информирах Негово величество, нали така пожела ти? А сигурен ли си, че мъжете, които са се опитали да извършат това престъпление, са търсели теб?

Кам се замисли за миг и отвърна:

– Да. Чух един от тях да разпитва жена ми за мен. Това не бяха просто разбойници, които използват случая да заграбят богата плячка. Дойдоха отзад, а не отпред. Бяхме преследвани като елени в кралската гора. – Той почисти пяната от ръкавицата си с кърпичка, която извади от вътрешния джоб на jakета си.

– Кам, трябва да се примириш с факта, че може никога да не узнаем кой е наел непознатите убийци – съчувствено каза Джейми. – Докато беше на служба при краля, си създаде много врагове. Може би някой от тях търси реванш. Мога да си представя колко дълъг би бил списъкът им, ако някога решиш да ги изброиш.

Кам сви широките си рамене.

– Да, дълъг и пълен с опасни хора. – Не искам да прекарам остатъка от живота си, като се озъртам постоянно през рамо, Джейми, нито пък искам – прибави натъртено той – жена ми да живее така. – Кам се изправи и се приближи до малкия прозорец, който гледаше към задната

улица. – Мислех си, че миналото отдавна е погребано. Изглежда, внезапно ми появяване в Лондон доста е притеснило някого.

– В такъв случай предлагам да наемеш хора, които да пазят теб и семейството ти – каза Джейми.

– Вече се погрижих за сигурността на жена ми и семейството ѝ. Родът Фицджералд е тачен в Дорсет, тъй че не бе трудно да убедя Де Уорт – управителя на жена ми, да ми помогне да намеря мъже, които биха се грижили за нея и семейството ѝ. Преди сто или повече години графството би разполагало със своя собствена войска. Тя ѝ хората ѝ са в безопасност, докато сме тук.

– Но аз си мислех, че се готвите да заминавате за друго имение на графинята...

– Ще тръгнем в края на седмицата.

– Не можеш ли да разубедиш съпругата си?

Кам се усмихна сардонично.

– Съпругата ми е жена със силна воля, Джейми. Щом реши да направи нещо, трудно можеш да я накараш да се откаже. Това имение, Фиц Хол, е много важно за нея.

– Ами ти, Кам? Важен ли си ти за нея?

– Не знам, Джейми – отвърна честно Кам.

Джейми го погледна. Знаеше, че сега не е време да го притиска повече. Може би по-късно. И вместо да го разпитва, каза:

– Преди малко ме попита защо съм дошъл. Всъщност причините са няколко. Първата е, че в деня, когато замина за Дорсет, при мен пристигна пратеник.

– Пратеник? – попита Кам. – Откъде?

– От Шотландия.

– Дъщеря ми? – Гласът му премина в шепот. – Да не се е случило нещо с нея?

– Не, няма нищо общо с Елзбет.

– Тогава кой е изпратил куриера?

– Майка ти.

Тези две думи смразиха атмосферата. Ноздрите на Кам се раздуха от гняв.

– За какво има да ти пише графиня Тейрн?

– Иска информация за теб и жена ти.

– Как смее? – попита Кам.

– Тя ти е майка, Кам.

– Тя е жената, която ме е родила, Джейми. – В думите му се криеше

горчивина.

Кам никога не бе говорил за връщането си в Шотландия, освен за раждането на дъщеря си. Джейми знаеше, че трябва да се е случило нещо лошо, защото колчем споменаваше за Шотландия, Кам ставаше мълчалив.

Сега Джейми реши да докосне незарасналата рана.

– На какво се дължи това скъсване помежду ви?

Кам се бореше със силната болка, която не го напускате дори и сега. Щом затвореше очи, сцената се явяваше съвсем ярко. Той – любимото дете, както често го бе наричала тя – бе изправен там като затворник, очакващ произнасянето на присъдата си. Тя никога не би го отблъснала, или поне така наивно си бе мислил. Тя го обичаше. Обичта ѝ можеше да облекчи безкрайната мъка.

А сетне се бе случило немислимото. Неговата красива майка бе избягала с писък при вида на обезобразения си син.

Можеше ли да довери това на Джейми? Да види жалостта, която със сигурност щеше да пламне в очите на приятеля му? Не! Не можеше. Не се нуждаеше от утеха или милосърдие.

– Не мога да говоря за това.

Джейми разбра, че няма смисъл да пита повече.

– Както желаш.

Кам се опита да промени темата на разговора.

– Каза, че има няколко причини за пристигането ти?

– Да. Изглежда, пратениците сега превръщат спокойния ми някога дом в своя постоянна спирка. Понякога се чувствам така, сякаш съм обект на поклонение и мнозина искат благословията ми – каза шеговито Джейми. – Само три дни, след като получих твоето писмо, пристигна и едно от съпругата ти, която ме кани да присъствам на бала в чест на венчаването ти.

– Мариса ти е пратила покана?

– Собственоръчно.

– Нищо не ми е казала.

– Моли ме идването ми да остане изненада, макар и да не знае, че ти вече ми беше писал след инцидента с разбойниците. Затова наех стая в този хан, вместо да дойда веднага при теб.

– Тогава не трябва да разочароваш съпругата ми, Джейми. – Кам взе шапката и плаща си. – Трябва да се връщам, преди някой да заподозре нещо. До скоро виждане. – Кам замълча за миг и прибави: – Обещавам да се престоря на изненадан от внезапното ти появяване на бала. –

Той намести украсената с черно перо шапка върху тъмнорусите си коси. – Много любезно от страна на съпругата ми да те покани.

„Твърде любезно наистина“ – повтори той на себе си, щом излезе от стаята.

Глава петнадесета

Мариса отново прерови ковчето си с бижута – още не можеше да реши какво да си сложи за бала тази вечер. Чарити вече бе свършила да подрежда дългата ѝ кестенява коса в изящна фризура и тя искаше да намери обеци, които да заслепят всички. Бе твърдо решена тази вечер да се наслаждава, колкото може.

Най-сетне откри онова, което търсеше. Перли и диаманти. Отличен избор за роклята, която щеше да носи.

Бръкна в малката порцеланова кутийка, в която имаше черни изкуствени бенки, често носени от жените, за да подчертаят красотата си. Лепна една малка кръгла бенка до извивката на долната си устна, погледа я няколко мига – после бързо я махна. Бе сигурна, че всички жени на бала тази вечер ще следват обичайния стил. Но не и тя.

Хвърли поглед на шишенцата си с парфюм и се замисли какъв ли аромат да използва. Искаше нещо, което да въздейства, нещо, което да предизвика желаното от нея впечатление. Помириса всички шишенца подред и накрая се спря на благоуханието в малко, рисувано на ръка китайско съдче. Това не бе парфюм, а по-скоро крем, грижливо приготвен във Франция специално за нея. Как я бе нарекъл кралят? „Английска роза“. Мариса бръкна със средния си пръст в съдчето, размаза малко от сладостно ухаещия мехлем по лявата си китка и по шията си. Затвори очи за миг и във въображението ѝ се появи една друга, по-голяма от нейната, мъжка ръка с дълъг, гъвкав показалец, хлъзгаво гладък от ароматния крем, спускащ се между едрите ѝ гърди и оставящ зад себе си гореща следа. Зърната на гърдите ѝ набъбнаха под коприната на ризата.

Продължително чукане на вратата рязко прекъсна полета на фантазията ѝ.

Стресната, Мариса отвори очи и се погледна в широкото огледало със златна рамка, което висеше на ламперията на стената. Зърната ѝ наистина се виждаха през копринената тъкан. Тя повдигна ръка и залюля гърдите си, усещайки напрегнатото доказателство за възбудата си. Както и по-рано, когато бе с Кам в неговата стая в хана, почувства дълбоко

пулсиращо изтръпване между краката си, което не разбираше.

Чукането упорито продължаваше.

Само по риза и копринена фуста, Мариса откряна вратата. Видя, че отвън бе братовчедка ѝ Браяна и я покани.

– Защо го направи? – попита Браяна, щом влезе.

Мариса се обърна към братовчедка си с дяволита усмивка и призна:

– Това бе вдъхновение. Щом видях този плат, разбрах, че никой освен теб не би могъл да го носи.

– Ласкаеш ме, братовчедке – каза Браяна, – а в същото време отлично знаеш, че би подхождал и на теб... Забрави ли, че все още съм в траур?

– Не съм забравила, мила братовчедке – каза Мариса. – Просто исках да ти дам кратък отдых от постоянната чернота на облеклото ти. Само за тази вечер е и бих искала да ти осигуря вниманието, което толкова заслужаваш.

– Не мога – възпротиви се Браяна.

Мариса реши да опита с друга тактика.

– Направи го само, за да ми доставиш удоволствие.

– Защо това е толкова важно за теб?

– Защото ти си сестрата, която никога не съм имала – обясни Мариса и притегли братовчедка си в стола при прозореца. Късното следобедно слънце проблясваше през стъклото.

– Колкото повече се опитваш да я скриеш, Браяна, толкова по-ясно виждам тъгата в очите ти. Помислих си, че роклята ще ти достави радост, макар и само за една вечер. Не съм ли права?

Браяна не би могла да изрече още една лъжа – толкова много други лъжи тежаха в душата ѝ. Роклята наистина бе изключително красива, подходяща за кралица. Браяна не бе в състояние да устои на изкушението да прокара ръка по тъканта, докосвайки украсата по корсажа и ръкавите.

– Да – призна неохотно тя, – права си, братовчедке. Тази рокля ми доставя неописуемо удоволствие.

– В такъв случай трябва да я облечеш. Тази вечер е особен случай. Направи го заради мен. И най-вече заради самата теб – добави нежно Мариса.

Браяна се предаде пред убедителността на братовчедка си. Изглежда, това имаше огромно значение за Мариса, макар Браяна да възнамеряваше да остане незабелязана и да не се натрапва в очите на присъстващите. Като вдовица, от нея не се очакваше да вземе участие в танците

дочечера. Тази нощ бе за Мариса и за странния ѝ съпруг.

– Печелиш, братовчедке – отстъпи Браяна.

Мариса се засмя.

– Не смятам това за победа, Браяна, а за много добра преценка на положението ти.

Сега бе времето да ѝ каже за посещенията си при госпожа Бък.

– Трябваше да дойдеш на езда с мен днес. Запознах се с госпожа Бък.

– И какво мислиш?

– Че не е вещица.

– Ако беше – отбеляза умно Браяна, – старата графиня нямаше да я приюти. Баба ти не би направила нищо, което да изложи на опасност положението ѝ като наследница на рода Фицджералд.

– Нито пък аз – призна Мариса, подвиг крака и опря брадичка на коленете си. – Госпожа Бък е изключително интересна жена. Никога не съм срещала друга като нея.

– Тогава какво?

Мариса забави отговора си за миг, за да намери думите, с които най-точно да изрази впечатлението си.

– Тя беше много приятелски разположена, без никакъв фалш. Почувствах се спокойно с нея, сякаш се познавахме от дълги години, а не само от няколко минути. – Тя погледна Браяна въпросително. – Не мислиш ли, че е странно?

Браяна поклати глава.

– Изобщо не е така, Мариса. Точно това почувствах и аз, когато се срещнахме за пръв път.

– Тя ми призна, че е ясновидка.

Браяна пое дълбоко дъх.

– Каза ли ти нещо?

– Не. Каза, че способността ѝ да предсказва бъдещето не може да се контролира по желание и че се появява неочаквано. – Мариса отново погледна Браяна. – Госпожа Бък би трябвало вече да е на път за насам.

– Идва тук?

– Да. И ми каза, че е важно и ти да си тук по време на посещенията ѝ.

Лицето на Браяна побледня.

– Защо аз?

– Не зная. – Мариса реши да не споменава, че госпожа Бък бе нарекла Браяна „Тъжната дама“.

Страхът се стовари върху раменете на Браяна като огромна тежест и почти я смаза. Какво искаше от нея тази жена? Способна ли бе госпожа Бък да прозре тайните, които тя криеше в сърцето си? Би ли я издала? Би ли разкрила пред всички вината ѝ? Щяха ли раните, които Браяна бе погребала грижливо, да излязат наяве?

Мариса видя внезапната паника в златистокафявите очи на Браяна и загрижено попита:

– Какво има, Браяна?

– Нищо – излъга Браяна. За пореден път бе принудена да скрие истината от братовчедка си.

Мариса посегна и хвана ръката на Браяна. Забеляза, че ноктите ѝ са къси, изгризани. За първи път откриваше, че ръцете на братовчедка ѝ не са свършени.

– Можеш да споделиш с мен всичко, братовчедке.

– Нямам какво да споделям – прошепна Браяна и извърна глава. – Уморена съм. Ако ме извиниш, ще те оставя, за да си почина. – Стана от стола и си тръгна. Черната ѝ пола се влачеше по пода. Напоследък бе отслабнала и дрехите бяха широки за и без това слабото ѝ тяло. На вратата се обърна и каза: – Благодаря ти за любезността, за цялата ти любезност към мен, мила братовчедке. Довечера ще нося с гордост подаръка ти.

Мариса се запита какво ли тежи толкова много на братовчедка ѝ. Дали скръбта на Браяна не бе измукала цялата радост от душата ѝ като жадна за кръв пиявица? Дали причината не бе в загубата на любовта? И ако бе така, защо самата тя желаше страстно онова, което те оставя толкова опустошена, след като любимият си отиде?

Браяна бе съвсем друга преди да се омъжи. Сестрата на Килрун бе блестяща и пълна с живот, с искрящи очи и вечна усмивка. Двете бяха разговаряли часове наред, наслаждавайки се взаимно на компанията си. Именно на Мариса се довери Браяна, когато Донал Макбрайд ѝ съобщи, че я желае за съпруга и че ще я поиска от брат ѝ. Щастieto на Браяна бе пълно, особено в деня, когато се венча за красивия Донал. Мариса си спомняше: тогава си помисли, че любовта между братовчедка ѝ и Донал е като излязла от приказките на трубадурите. Сетне, когато видя отново Браяна, братовчедка ѝ беше вече облечена в черно вдовица, а блуждаещите ѝ кафяви очи бяха пълни със сълзи.

Това ли бе цената на любовта?

Госпожа Бък вървеше по дългата алея към входа на имението. Сърцето ѝ бе натежало. Не бе казала на графиня Деран, че бе видяла проблясъци, откъслечни видения, в които участваше тя. Опасност дебнеше Мариса Фицджералд. Незнайна тъмна сила се подготвяше за разруха. Не ѝ се яви ясен образ – само неясни усещания. Госпожа Бък знаеше, че трябва да предупреди графинята, но какво можеше да каже? Нали Мариса Фицджералд щеше да я помисли за луда.

Ами мъжа, когото видя, заключен в тъмнината? В примката на агонията? Кой бе той? По какъв начин бе свързан с графиня Деран? Госпожа Бък бе сигурна, че не е враг. Болезненият му вик, вик на ранено горско създание, я измъчваше непрестанно.

Съзнанието ѝ бе изпълнено с реещи се видения, чакащи разгадката си. Болка разцепваше черепа ѝ. Докато приближаваше към входа, усещаше подозрителните погледи на работниците. Хлад се спусна по раменете ѝ, макар денят да бе топъл. Скоро щеше да настъпи нощта – а с нея, чувстваше тя, щяха да започнат и вълненията.

Тя вдигна месинговото чукало и потропа на тежката порта. Жената, която ѝ отвори, я погледна недоверчиво.

– Какво правите тук?

Госпожа Бък се изправи гордо, пренебрегвайки враждебния ѝ поглед, и с ясен глас каза:

– Имам работа с графинята.

Слабата жена присви очи.

– Каква работа?

– Това не ви засяга – заяви госпожа Бък. – Ако обичате, съобщете на лейди Деран, че съм тук.

– Почакайте – каза жената и затвори вратата под носа ѝ.

Изглежда, жената се боеше дори да я пусне в къщата. Горчива усмивка изкриви устата на госпожа Бък. Ако наистина бе такава, за каквато я смятаха някои, щеше да накара тази жена да си плати за обидата. Всъщност обаче трябваше да я приеме спокойно и да си държи езика зад зъбите. Споменът за съдебния процес и екзекуцията на майка ѝ като вещица от неколцина самодоволни пуритани никога нямаше да се изличи от съзнанието ѝ. Ако не беше старата графиня, подобна съдба щеше да сполети и нея.

Вратата бавно се отвори.

– Графинята ще ви приеме – обяви жената. Гласът ѝ изразяваше неверието, че господарката на дома допуска госпожа Бък на частна аудиенция в покоите си. – Това е Чарити – допълни тя, – личната

прислужница на графинята. Тя ще ви отведе при нейно благородие.

– Благодаря – отговори госпожа Бък и последва прислужницата по широкото стълбище.

Чарити почука на вратата на всекидневната на Мариса и обяви:

– Госпожа Бък, миледи.

Мариса, която седеше на ниско канапе, стана и покани гостенката си.

– Заповядайте. Ще изпие ли чаша шери с мен?

Госпожа Бък отиде до канапето и седна. На овална маса от черешово дърво имаше сребърен поднос, бутилка испанско вино и два малки сребърни бокала. Мариса ги напълни с рубиненочервената течност и предложи единия на гостенката си.

– Опитвали ли сте някога шери?

– Не, миледи – отговори госпожа Бък.

Мариса ѝ се усмихна широко.

– Тогава ще изпитате рядко удоволствие. Това е вино от една от най-добрите винарни.

Госпожа Бък отпи малка глътка и откри, че леко пикантният вкус ѝ харесва.

– Наистина е добро – каза тя.

Мариса, облечена в домашна рокля от мека материя в наситено виновен цвят, изпи чашата си. От една страна, тя се безпокоеше дали госпожа Бък е сподобена от ясновидството си, а от друга, бе нервна, че наистина може да е така.

Госпожа Бък постави чашата си на подноса, вдигна очи към лицето на Мариса и се вгледа в зелените ѝ очи.

– Вие сте обградена с голяма любов, миледи, но въпреки това около вас има завист и омраза.

– Омраза? – попита Мариса. – Кой може да ме мрази?

– Не е ясно, миледи. – Госпожа Бък стисна ръце в скута си. – Понякога дарбата ми е само чувство, без ясен образ.

– Дали е някой, който е близо до мен? Можете ли да ми кажете това? – настоя Мариса.

Госпожа Бък затвори бледосините си очи и се съсредоточи.

– Не, миледи, не е някой около вас. Преследва ви безжалостен ловец, човек, който няма да се задоволи, докато не пролее кръв.

Мариса потръпна.

– След като напуснахме Лондон, каретата ми беше нападната – съобщи тя направо, без заобикалки.

– Докато сте тук, сте на сигурно място – каза госпожа Бък и хвана ръката на Мариса, тази, на която графинята носеше златния пръстен на брачния си съюз. После вдигна глава и отново се взря в очите на Мариса. Знаеше със сигурност, че брачната връзка все още не е консумирана. Графинята бе девствена и ѝ предстоеше да изпита плътското удоволствие.

– Вие ще познаете любовта по-силно и по-дълбоко, отколкото изобщо сте си представяли – каза тя. – Трябва да се доверите на сърцето си, защото то ще ви води, когато разумът не може.

– Сигурна ли сте? – попита Мариса. Къде щеше да открие онази любов, за която толкова убедено говореше госпожа Бък? Или тази жена казваше само това, което мислеше, че Мариса иска да чуе, без да е осведомена за истината на положението?

– Дотолкова, доколкото изобщо мога да бъда, миледи. – Лицето на госпожа Бък бе спокойно. – Ще се случат различни неща – и всяко от тях ще бъде изпитание за смелостта ви. Но храброто сърце ще надделее. – Тя пусна ръката на Мариса. – Бих искала да ви кажа повече, но не виждам нито лице, нито мога да свържа омразата с някое име.

– Това няма значение, имам бдителен страж.

– И все пак изпитвате известно съмнение.

– Може би – призна честно Мариса.

– Не ви карам да приемате думите ми насила. Или го правите, или не.

– О – каза Мариса, – аз наистина приемам това, което казвате.

– А вярвате ли ми? – попита госпожа Бък със скептична усмивка.

– Това е съвсем друг въпрос.

– Ще откриете онова, което търсите, несъзнателно, миледи, защото то е съвсем наблизо. – Госпожа Бък спря за миг, обля я спокойна топлина. – Краят на пътуването е съвсем близък. – Тя стана. – Ще ви оставя да привършите с тоалета си... но къде е Тъжната дама?

Мариса се усмихна на този прякор.

– Лейди Браяна почива в стаята си. Бих могла да ѝ предам всичко, което трябва да ѝ кажете.

– Няма да обсъждам това, миледи. Важно е да я видя лично.

– Братовчедка ми наскоро остана вдовица и все още скърби – поясни Мариса и стана. – Не мисля, че ще ви приеме.

Госпожа Бък я погледна в очите.

– Мога поне да опитам, ако ми позволите?

– Стайте ѝ са долу, вляво от залата.

- Сбогом и на добър час, миледи.
- И на вас, госпожо Бък.

С преклонена глава Браяна привърши молитвите си, стиснала седефена броеница в ръка. Като католичка в една протестантска страна, тя изповядваше религията си тайно. Братовчедка ѝ бе пер на кралството и Браяна уважаваше това. Знаеше, че английският крал Чарлз е толерантен към всяка вяра, но мнозина от поданиците му не бяха. В Лондон Мариса успя да уреди католически свещеник да посети Браяна. Тук обаче се бе оказало трудно.

Е, и преди беше така. Защото дори и при изповед тя не можеше да се насили да говори за греховете си или да предаде паметта на жената, която я бе обичала толкова много, че бе нарушила Божите заповеди и бе убила Донал Макбрайд. Смъртта му бе приета като нещастен инцидент, но Браяна знаеше истината. Нейната слугиня Бриджит ѝ бе помогнала да се оправи след ужаса на първата брачна нощ, бе изсушавала сълзите, които тя бе проливала след всяко брачно посещение, бе виждала по тялото ѝ следите от безотговорното грубо отношение на Донал, бе чувала неговите непрестанни хвалби за уменията му на любовник. Бриджит я бе умолявала да си отиде, да се върне в замъка на брат си Килрун.

Браяна си помисли колко глупава и горделива е била. Ако се бе осмелила да потърси помощта на брат си, и Донал, и Бриджит щяха все още да бъдат живи. Е, поправи се тя, поне Бриджит щеше да е все още жива. Щеше да се наложи, тя бе сигурна в това, брат ѝ да убие Донал, но пък двубоят щеше да бъде честен. Килрун не би допуснал обидата към по-малката му сестра да остане ненаказана.

Донал бе пил онази последна нощ. Тя не бе добре – силно главоболие я бе принудило да се оттегли в леглото си рано. Час след това съпругът ѝ бе дошъл в нейната стая и бе влязъл насила, изблъсквайки Бриджит, която бе приготвила за господарката си успокоителен билков чай. Браяна го бе молила да я остави, но той само се бе засмял и бе смъкнал брича си. Тя крещеше от болка, докато той проникваше в сухото ѝ тяло, чуваше как Бриджит моли пред вратата да я пуснат, чу и грубия вик на мъжа си:

- Махай се, вещице! Жена ми и аз не искаме да ни безпокоят.
- Когато свърши, той се оригна, стана от нея и залитна.
- Вино! Искам вино.

Това бяха последните думи, които тя чу от него. Той дръпна резето

на вратата и я отметна така, че тя се блъсна в стената.

Браяна остана да лежи с риза, вдигната до кръста, разкрячена, с изтерзано от болка тяло, с лепкавите следи от семето му по нея и по леглото. Бриджит се втурна при нея и смъкна надолу копринената ѝ фуста и смачканата сатенена риза.

– Защо му позволявате да ви използва като проститутка? – каза тя през сълзи, но решително и гневно. После Бриджит се обърна и изскочи от стаята.

Уплашена, че старата жена може да направи нещо, заради което да бъде наказана или дори осъдена, Браяна се насили да стане от леглото. Стигна до залата и изведнъж видя Бриджит да се приближава зад Донал на стълбището с протегнати напред ръце.

– Не! – немощно се изтръгна от устните ѝ.

Но бе закъсняла. Бриджит блъсна силно пияния Донал. Това деяние ѝ коства собствения живот, тъй като тя загуби равновесие и падна по стълбите след него.

Браяна никога нямаше да забрави гледката на двете смачкани, кръвави тела под стълбите. Бе притиснала ръце към устата си, за да не повърне.

Изкрещя и вдигна на крак цялата къща, а сетне припадна горе на стълбите. Когато се свести след часове, разказа версията, която щеше да бъде нейната истина – че Бриджит е загинала, опитвайки се да спаси съпруга ѝ от падане. Паметта на Донал не означаваше нищо за нея; бе излъгала само заради душата на Бриджит. Ако бяха разбрали, че е убийца, нямаше да я погребат на осветена земя.

Браяна погледна роклята, която братовчедка ѝ бе дала да носи на бала тази вечер и прокара ръка по тъканта. Светлината на свещите, които огряваха стаята ѝ, засилваше цвета на тафтения плат. Той бе наситено бронзово-червеникав, с бяла дантела по корсажа. Фустата бе от бял сатен. Под роклята щеше да носи най-фината си ленена риза, така че дантелените ѝ ръкави да се подават изпод буфана, който стигаше до лактите ѝ. Мариса ѝ бе заела рубините на О'Нийл, за да ги носи с роклята.

Новата ѝ прислужница, селско момиче със сладко личице, бе щастлива, че се е издигнала дотолкова, че да прислужва на такава високопоставена дама. В сърцето на Браяна това момиче, Едит, никога нямаше да измести обичната ѝ Бриджит, но Браяна знаеше, че трябва да си намери собствена прислужница, защото не можеше да продължава да заема Чарити от братовчедка си. Именно Чарити обаче така умело фризира

косата ѝ в присъствието на Едит, която я наблюдаваше.

Едно време тя обичаше да танцува. Любимият ѝ танц бе един чудесен галард³. Двете с Мариса бяха ревностни ученички на френския учител по танци, когото бе наел брат ѝ.

Тихо почукване на вратата привлече вниманието ѝ. Тъй като прислужницата ѝ бе долу и приготвяше храната, която щеше да залъже глада ѝ, докато дойдеше време да се нахрани по-късно вечерта, Браяна по необходимост трябваше сама да отвори.

На прага стоеше непозната жена с бледосини очи, втречени право в нея. Браяна се стресна, като разбра, че това е госпожа Бък, и понечи да затвори вратата.

– Моля ви, миледи, трябва да говоря с вас – каза вежливо жената.

Браяна трябваше да натисне съвсем малко, за да затвори, но кой знае защо отпусна ръце и с нежния си глас, в който се долавяше ирландски акцент, каза:

– Влезте, моля.

Госпожа Бък влезе, застана с отпуснати ръце и зачака. Браяна седна на писалището си я погледна.

– Какво ще желаете, госпожо Бък?

Госпожа Бък усещаше скръбта, изпълваща тази жена. Тя се криеше в дълбините на златистите ѝ очи, спотайваше се в непристъпността ѝ.

– Да облекча болката Ви, ако мога.

Браяна се опита да скрие възбудата си и се престори, че чете някакъв документ на писалището си.

– За каква болка говорите? – попита тя след малко с абсолютно спокоен глас.

– Не точно болка. Вина.

Браяна трепна, преглътна и се насили да попита:

– И за какво трябва да се чувствам виновна?

Госпожа Бък се приближи до нея и коленичи пред везаните ѝ пантофки.

– Заради смъртта на съпруга и прислужницата ви.

– Откъде знаете? – задъхано възкликна Браяна.

Госпожа Бък се зарадва, че лейди Браяна не отрича твърдението ѝ. Хладната маска на ирландската благородница бе свалена.

– Както казах на графинята, аз съм ясновидка. Понякога предсказанията ми са конкретни, но в повечето случаи са просто усещане за нещо.

3. Бърз танц за двама души от XVI-XVII в. – Б.пр.

– Госпожа Бък хвана ръката на лейди Браяна. – Няколко нощи поред една тъмна дама навестяваше сънищата ми. Чух викове на скръб и болка. Кръв се стичаше по витото стълбище. После видях телата на млад мъж и стара жена. Когато графинята ме посети днес, усетих, че тъмната дама от сънищата ми е наблизко.

Браяна издърпа ръката си и шепнешком попита:

– Какво мислите да правите сега?

– Нищо.

– Нищо? – удиви се Браяна.

– Да, миледи. Какво да правя според вас? Просто ви го казвам.

– И защо?

– Защото трябва да пропъдите чувството си за вина. Защото ако то остане във вас, не ще преживеете живота, който ви очаква.

– Какво искате да кажете? – попита Браяна с пълни със сълзи очи.

– Не е било по ваша вина. Онова, което се е случило, е трябвало да се случи.

– Вие не разбирате – каза Браяна почти разплакана. – Щях да успея да предотвратя трагедията, ако не ми липсваше смелост! – Без сама да знае защо, Браяна се довери на тази непозната.

– Не, миледи. Те са избрали своя път, както трябва да направите сега и вие. – Госпожа Бък стана. – Уроците на живота често са горчиви. – Тя хвърли поглед на роклята, която лежеше на леглото, и се усмихна: мъжът, когото бе видяла в сънищата си, щеше да бъде доволен. – Щастие то е пред вас, миледи, стига да прокудите миналото от ума си.

В стаята се смрачаваше: бавните сенки, проникващи отвън, поглъщаха светлината.

– Трябва да ви оставя. Сбогом, госпожо.

С пълни с влага очи Браяна изпрати гостенката си и щом вратата се затвори, сълзите, които досега бе съдържала, бликнаха. Тя се разрида, раменете ѝ се разтърсваха от огромната ѝ болка.

Конникът видя самотната женска фигура на пътя точно преди галопиращият му жребец да връхлети върху нея. Той дръпна юздите и големият кон се изправи на задните си крака, сякаш бе полетял във въздуха.

– Луда ли си, жено? Можеш да те убия! – гневно викна Кам.

Жената, стресната за миг от едрото животно, близник на онова, което сутринта бе яздила графинята, вдигна глава и видя лицето на мъжа.

Кам позна втренчения ѝ поглед и устата му се извиха присмехулно.

– Простете, че ви уплаших.

Гласът му проникна в нея със силата на забит кинжал. Тя разпозна и гласа, и човека и пое дълбоко дъх.

– Не сте ме уплашили, сър. Просто се бях... улисала. – И тя наистина се беше улисала, защото не позна веднага гласа, който бе чула да вика в агония. – Простете ми. Мислите ми бяха далеч оттук.

– Това е очевидно, госпожо. Трябва да сте по-внимателна.

Заля я почти непреодолима болка, обгори я, сякаш кожата ѝ се бе допряла до огън. Усещането бе толкова силно, че тя загуби свят.

Кам скочи от коня, коленичи до нея и свали ръкавиците си. Пипна я. Гладката ѝ плът бе топла. Бледите ѝ очи бяха отворени и унесени.

Той видя един слуга от конюшните, извика му да донесе вода, повдигна главата на госпожа Бък и каза:

– Не мърдай, жено.

Тя лежеше неподвижно, усещайки силните му ръце. Дори в оскъдната вечерна светлина можеше да види белезите по едната страна на лицето му. Върху едното му око имаше черна превръзка, прикриваща онава, което бе отдолу. Това беше мъж, който бе познал почти нечовешки страдания. Мъж, осъден поради гордост и стечение на обстоятелства на мрачен и мъчителен живот.

Момчето се върна с кофа вода и черпак.

– Да извикам ли някого, милорд?

Милорд. Сега госпожа Бък знаеше кой бе онзи безлик непознат. Това бе граф Деран, оженил се наскоро за Мариса.

– Не, върви си и ти – отговори Кам. Момчето се отдалечи бежешком, а той се обърна към госпожа Бък:

– Ето, изпийте това.

Тя пи. Водата я освежи и възвърна духа ѝ.

– Благодаря ви, милорд.

– Можете ли да станете? Имате ли нужда от помощ?

– Ще се оправя, милорд.

Кам внимателно се изправи и протегна лявата си ръка да ѝ помогне. Щом отново застана на крака, госпожа Бък леко се усмихна.

– Милорд Деран, аз съм госпожа Бък.

– Вашата репутация на лечителка ви предшества, госпожо.

„А страданието предшества теб“ – помисли си тя. Да, тя бе в състояние да отиде при графинята и братовчедка ѝ и да сподели с тях виденията си, но този мъж бе различен. Стени, здрави крепостни стени го обграждаха; само силна и дълбока любов би излекувала раните на тази

душа и би разрушила укрепленията, които го държаха в плен.

– Ако някога мога да ви бъда от полза, милорд трябва само да ми кажете.

Думите ѝ му се сториха искрени.

– Бог да ви пази, госпожо – каза той и хвана юздите на Ромул. Жребецът изцвили и заудря земята с копита.

– Спокойно – тихо промълви той на животното.

Госпожа Бък потръпна. Въздействието на този прелъстителен глас би стоплило сърцето дори на девица, колкото и да се съпротивлява. Той бе като натрапчива мелодия, проникваща право в душата. Това бе мъж, чиято любов си струваше всички усилия. Той бе по някакъв начин свързан с опасността, заплашваща графинята, защото госпожа Бък видя в ума си някаква фигура. Тя принадлежеше на жена, макар и лицето ѝ да бе скрито. Опита се да я види по-ясно, но видението изчезна толкова бързо, колкото се бе и появило. Прощалните ѝ думи към графа бяха:

– Бъдете внимателен, милорд, защото миналото все още ви преследва.

Глава шестнайсета

Докато се обличаше за бала, Камерън размишляваше върху прощалните думи на госпожа Бък. „Миналото все още ви преследва.“ Какво, по дяволите, искаше да каже? Той стоеше неподвижно, докато камериерът подреждаше воланите на бялата, завършваща с дантели риза, подаваща се изпод черния му жакет. През разрезите на жакета се виждаше блестящата сребриста подплата. Сребърни лентички украсяваха колана и крачолите на черния му брич. Чорапите му бяха също черни, с широки, отточени със сребро панделки на колената.

– Изглеждате чудесно, милорд. Нейно благородие ще бъде много доволна. – Камериерът отстъпи назад, за да се полюбува на делото си.

– Така ли мислите? – повдигна тъмнорусите си вежди Кам.

– Да, милорд.

За Бога, този слуга бе пълен глупак. А всъщност и самият той не бе по-разумен. Само заради нея бе наел местния шивач, инструктирайки го точно как и какво желае. Бе разбрал, че покровителството на граф Деран означава много за търговците от Фицпъмбъртън. Нищо не можеше да им попречи да изпълняват бързо желанията на графа. Заради щедрите възнаграждения, които плащаше, те биха пренебрегнали дори

физическите му недъзи, когато имаха работа с него. Съзнаваше, че те се преструват, че не забелязват лекото му накуцване, обезобразените кости на лявата му ръка, черната превръзка на окото. Без съмнение му се присмиваха зад гърба, но никой жив мъж не би се осмелил да му се присмее в лицето.

Кам се приближи до малкото огледало в позлатена рамка, което бе позволило да поставят в стаята. Току-що измитата му тъмноруса коса се спускаше на едри вълни върху широките му рамене. Той повдигна бавно дясната си ръка и закри едната половина от лицето си. Взря се в отражението пред себе си. Лявата му ръка се сви в юмрук, ноктите се забиха силно в дланта му. Как копнееше да строши стъклото, да изтрие живия лик, който се отразяваше в него.

Юмрукът му се разтвори, дясната му ръка се отпусна. Да, миналото винаги щеше да бъде с него; той никога нямаше да може да му избяга, защото го носеше непрестанно на лицето си.

Тази вечер щеше да бъде изпитание за храбростта му. Всички, които щяха да дойдат, вече знаеха за физическия недъг на мъжа, за когото се бе омъжила Мариса Фицджералд. Мълвата, той отдавна бе разбрал това, имаше по-бързи криле от тези на Кралската куриерска служба.

„Нека ме гледат, по дяволите“ – реши Кам и отправи прощален поглед на мъжа в огледалото. Покри го невидимо наметало от гордост. Той бе Камерън Алистър Бюканън, граф Деран, когото Чарлз II бе дарил с богатство и власт. Това бе той.

– Забравихте нещо, милорд – каза Кендъл и очите му блеснаха дяволито.

– Какво, моля?

– Това – съобщи Кендъл и подаде на господаря си пакетче, обвито в небесносиво кадифе.

Кам дръпна копринената панделка. В гънките на кадифето лежах две кърпички. Той взе едната и подаде другата в кадифената ѝ опаковка на Кендъл. Бе изящно изработена, с вплетени един в друг инициали Ф и Б.

Фицджералд и Бюканън.

Скоро телата им също щяха да се преплетат в едно. Кам се закле в това.

Мариса бе нервна, дори леко трепереше.

– Побързай, Чарити!

Чарити се усмихна на нетърпението на господарката си: тази вечер обичайното спокойствие на графинята бе нарушено. Тя пристегна връзките на роклята и корсажът повдигна гърдите на Мариса още по-високо над накъдрената бяла дантела. После оправи ризата, закопчавайки я със скъпоценни закопчалки така, че да се вижда сребристият сатен на долната риза, и накрая отиде да донесе на Мариса пантофките от бяло кадифе, украсени с малки перли и диаманти.

Мариса чуваше музикантите, събрани в галерията, и мелодичните звуци на клавесините и виолите. Чарити ѝ бе казала, че мнозина от гостите вече са дошли. Баба ѝ щеше да ги забавлява долу, докато станеше време да представи внучката си и нейния съпруг на събралото се общество. Мариса се радваше, че се сети да покани Джейми Ковингтън, защото разбираше, че за съпруга ѝ е изключително трудно да се изложи на публично внимание. Той щеше да има нужда от приятел, на когото да се доверява.

Кам бе много важен за нея и тя бе склонна да отиде дори още подалеч в търсенията си.

Погледна отражението си в огледалото и бузите ѝ поруменяха, като видя колко добре ѝ стои роклята. На всяка китка носеше перлени гривни, затегнати с диамантени закопчалки. На шията си бе поставила перлено колие. На ушите ѝ блестяха перли и диаманти.

– Изглеждате прелестно, миледи – каза Чарити с въздишка.

– Благодаря – отговори Мариса. – Виждала ли си ветрилото ми?

– Ето го, миледи – каза Чарити и го вдигна от леглото.

Мариса го отвори. Въпреки че вечерта бе хладна, тя имаше нужда от него.

– Можеш да съобщиш на слугата на графа – Кендъл, че очаквам съпруга си, за да слезем по стълбите заедно.

– Веднага, миледи – каза тя и напусна покоите на графинята с широка усмивка. Нейно благородие със сигурност щеше да прекара нощта с господаря чудесно. Все пак беше странно, че не споделят едно легло, макар и да са вече женени. Понякога, когато смятаха, че никой не ги вижда, си разменяха потайни погледи, бързи и напрегнати, и Чарити не винаги ги разбираше. Наистина, според нея негово благородие не бе най-красивият мъж на света с всичките тези белези и изобщо с целия си вид. Но пък нито бе прекалено строг, нито се опитваше да глези нея или която и да било от другите прислужници. Според нейните наблюдения той спазваше категорично брачните си обети. Това я радваше, защото Чарити обичаше много господарката си. В Лондон бе чула разкази за

дивашките нрави на двора, за развратници, които скитали из града, търсейки нови завоевания. Чарити знаеше, че като слугиня тя и всички като нея се водят лесно достъпни за повечето мъже с високо положение. Фактът, че остана девствена по свой избор, бе просто късмет в свят, който изобщо не се вълнуваше от това.

Кендъл отвори вратата и Чарити му се усмихна – познаваше добре слугата на негово благородие, също местен жител от Дорсет. Дребното му, жилаво тяло, наследено от ирландското семейство на майка му, запречваше вратата.

– Да?

– Нося съобщение от нейно благородие – обяви важно Чарити.

Кендъл вдигна вежди и повтори:

– Да?

– Графинята очаква съпруга си – отвърна Чарити.

– Тогава – чу се гърленият глас на графа зад Кендъл, – нека не караме госпожа съпругата ми да чака, нали?

Джейми Ковингтън наблюдаваше насъбралото се в огромната зала множество. Десетките мъже и жени се смееха и бърбеха, а погледите им постоянно се стрелкаха към широкото стълбище, в очакване на началото на представлението. Защото това си бе представление, реши Джейми. Неговият приятел щеше да бъде за пореден път обект на всеобщо внимание, както и съпругата му. В какво щяха да превърнат тези провинциалисти Камерън Бюканън? Светлокафявите очи на Джейми огледаха залата, преценявайки събралите се. Трудно беше да съди.

Стройна тъмнокоса жена в другия край на пълното с хора помещение привлече погледа му. Дъхът му секна за миг. Когато тя извърна глава и гъстите черни къдри се разпиляха по голите ѝ рамене, той я позна. За Бога, тя бе прелестна! Това бе лейди Браяна О'Далей Макбрайд, но тази вечер бе оставила черните си вдовишки одежди и вместо тях носеше рокля с бронзов цвят. „Кожата ѝ сякаш искри“ – помисли си той. Украшенията на шията, китките и ушите ѝ бяха зашеметяваща колекция от безценни рубини.

Джейми откри, че без да иска, тръгва право към нея. Физическото въздействие, което бе усетил в Лондон в нейно присъствие, сега бе по-силно. В тази мълчалива красавица имаше нещо, което го привличаше. Чувстваше се като човек, който дълго е бил спял и внезапно е съзрял силна светлина.

– Лейди Браяна – каза тихо Джейми.

Браяна, която бе видяла Джейми да се придвижва към нея, вдигна глава и го погледна право в лицето. Първоначалното ѝ вълнение изчезна, щом срещна топлия му поглед.

– Здравейте, господин Ковингтън – отвърна тя на поздрава му. В гласа ѝ се усещаше топлота.

– Джейми, моля – настоя той с лек поклон.

– Както желаете, Джейми – съгласи се тя и одобри избора му да не носи, за разлика от мнозина други мъже в залата, сложна перука и модна шапка. Дворцовата мода, предимно във френски стил, проникваше в провинцията по-бавно.

– Наистина е изключително приятна изненада да ви видя тук, в Дорсет. Едно приятелско лице е добре дошло. – Пръстите на Браяна си играеха с нервни движения с ветрилото.

С внезапна, шокираща яснота Джейми разбра, че желае тази жена за съпруга, за другар в живота. Като никоя друга, тя проникваше в сърцето му и го изпълваше с тиха наслада.

Джейми ѝ се усмихна широко.

– Благодарен съм, че лейди Деран е намерила за подходящо да ме покани на това тържество.

– Аз също – промълви нежно Браяна.

– Бих желал да запазите един от танците за мен, лейди Браяна – по-моли Джейми.

Гъста руменина пламна по бузите на Браяна. Тя сведе очи и рече:

– Няма да танцувам тази вечер.

– За Бога, колко съм нетактичен – извини се Джейми. – Забравих, че все още оплаквате загубата на съпруга си. Простете ми.

Браяна се запита какво ли би казал Джейми Ковингтън, ако му признае, че не оплаква Донал Макбрайд, а е облекчена от смъртта му, защото никога повече нямаше да бъде насилвана да споделя леглото си с мъж, който я отвращава. Знаеше, че по свой начин е отговорна за трагедията, защото не бе успяла да напусне съпруга си. Би ли разбрал някой убеждението ѝ, че е длъжна да остане? Браяна бе научена да уважава обетите, които е дала пред Бога: че ще бъде покорна съпруга на Донал във всичко и така нататък. Нейната религия забраняваше развода. Тя бе понасяла грубите ласки на Донал със стоическа решителност. Нито веднъж не я бе докоснал с обич. Спокойната привързаност, която бе видяла между брат си и жена му, милувките и обичта, отсъстваха изцяло от собствения ѝ брак.

Усети колко силно я наранява фактът, че трябва да отблъсне предложението за танц. А как би искала да приеме! Танците ѝ липсваха. Но вината и гордостта я държаха нащрек.

– Благодаря за любезното ви предложение, Джейми. Бих искала да можех да приема.

„Какъв глупак съм!“ – помисли си Джейми.

– Разбирам, лейди Браяна. Моля ви, простете ми тази невероятна нетактичност.

Извиняваше се, само за да остане с нея по-дълго. Навярно животът в столичния град го бе направил циник. Там бе виждал вдовици, които прекарваха няколко дни в траур, а после бързо и охотно заменяха черните си одежди с дрехи, предназначени да привлекат някой богат покровител. Познаваше и други жени, които бяха обичали съпрузите си, но разбираха, че трябва да се омъжат повторно, за да продължат живота, с който са свикнали.

Браяна му се усмихна горчиво.

– Извинен сте, разбира се. – Тя хвърли бегъл поглед към гостите. – А какво смятате, че те – тя наблегна на тази дума с леко, дискретно махане на ветрилото си – ще си помислят за братовчедка ми и нейния съпруг?

Джейми взе две чаши вино от сребърния поднос в ръцете на облечен в ливрея слуга и подаде едната на Браяна. Пръстите им се докоснаха за миг и между тях премина блестяща искра, която и двамата не осъзнаха напълно.

– И аз си задавам същия въпрос – призна той и отпи от виното. – Склонен съм да мисля, че ще са твърде озадачени.

– Искате да кажете, че ще се чудят защо братовчедка ми се е омъжила за Бюканън?

– Точно така – отвърна той. – И несъмнено ще стигнат до погрешни заключения.

Браяна повдигна глава. Радваше се, че Джейми не е така едър и заплашителен, какъвто бе Донал.

– А какви са верните заключения?

– Че това е връзка, предизвикана от доблест и дължаща се на лоялност. – Той отново вдигна чашата към устните си. – Само ако...

– Само ако какво?

– Само ако – завърши той – можеха да проникнат зад непроницаемото лице на Камерън.

– Както направи Мариса – каза Браяна.

– Дали? – запита Джейми. – Наистина?

Браяна кимна.

– Да не би да мислите, че на Мариса ѝ липсва състрадание? – попита тя. – Виджала съм я как гледа съпруга си. И погледът ѝ не изразява нито отвращение, нито страх.

В залата се спусна тишина. Музикантите в галерията спряха да свирят. Джейми и Браяна млъкнаха.

Всички очи бяха насочени към широкото стълбище. Под него бе застанала вдовстващата графиня и се усмихваше широко. Зелените ѝ очи блестяха триумфиращо. Тази вечер Барбара носеше най-екстравагантната си колекция от смарагди – колие, гривни, обеци и скъпоценни шноли, закрепени в косата ѝ. Златната ѝ рокля събираше възхитените погледи и на мъжете, и на жените.

– Поздравявам всички ви с добре дошли от името на граф и графиня Деран – започна тя, радвайки се на благонамереността на събралите се. – Помолих ви да дойдете тази вечер, за да споделите с мен огромното щастие, което изпитвам от това, че любимата ми внучка се завърна в Англия и при мен, за да получи полагащото ѝ се наследство. Тази вечер празнуваме и завръщането ѝ, и неотдавнашния ѝ брак. В нейно отсъствие се опитах да поддържам наследството ѝ според силите си – продължи Барбара със силен глас, който леко трептеше от възмущение, – и да спазва желанията на сина си, нейния баща.

Отнякъде се чу биенето на часовник.

– Твърде много години бях лишена от присъствието и обичта на най-младия член на семейството ми, за което проклинам онзи кучи син Кромуел: нека Господ прати порочната му душа в ада завинаги! – заяви тя яростно, но след миг тонът ѝ се смекчи и тя продължи: – Всъщност единственото, което искам да направя, е да ви помоля да пожелаете заедно с мен добре дошли на Мариса и мъжа, за когото тя се венча, Камерън Алистъър Бюканън. – Тя кимна леко, което бе знак за музикантите да засвирят отново.

Щом музиката започна, Мариса и Камерън слязоха по стълбите, хванати за ръце. Залата бе притихнала, чуваха се само звуците на инструментите. Разговорите бяха секнали: всички наблюдаваха как граф и графиня Деран слизат при старата графиня. Мариса отправи на баба си любящ поглед и я целуна топло по бузата. За огромна изненада и на Мариса, и на Барбара, Кам направи същото.

Браяна и Джейми се спогледаха.

– Моля всички ви да поздравите заедно с мен лорд и лейди Деран

по случай брака им – повтори лейди Барбара. Прислужниците забързаха да напълнят отново чашите на гостите, а старата графиня вдигна чашата си за наздравица. – За графа и графинята!

– За графа и графинята – повториха гостите.

Мариса реши, че трябва публично да благодари на баба си и че точно сега е най-подходящо да направи това, така че застана до старата жена и стисна здраво ръката ѝ.

– Аз също бих искала да вдигна наздравица. Тя е за моята баба, Барбара Тримейн Фицджералд, вдовстващата графиня Деран, чиято обич и подкрепа означават за мен много повече, отколкото смята самата тя. Съмнявам се, че бих се завърнала, ако не бе тя. Баба ми храбро бранеше моето наследство, дори и срещу силите на Републиката, когато се налагаше. Моля, вдигнете чаши в нейна чест. – Мариса стисна жилестата ръка на баба си. – В чест на моята grand-mere!

Мариса се усмихна гордо.

Ехото в залата повтори думите ѝ. Чу се съдържано ръкопляскане. Барбара сияеше в центъра на вниманието.

Стоящият до Мариса Кам също реши да направи жест. Дълбокият му мелодичен глас незабавно привлече вниманието на цялата зала.

– Да живее Негово най-милостиво величество Чарлз II, наш крал по Божията воля! А също и – добави той, напомняйки за неотдавнашния брак на английския крал с португалската принцеса, – нашата нова кралица Катерина.

И отпи от чашата си с поглед, търсещ из залата Джейми. Видя приятеля си, застанал само на няколко крачки от него заедно с лейди Браяна. Джейми изглеждаше спокоен и щастлив. Дали неговият другар не се бе поддал на очарованието на ирландската вдовица? С окоето на познавач Кам оценяваше красотата на Браяна: прелестна дама, която би била напълно подходяща за съпруга на Джейми, както и Джейми би бил напълно подходящ за нейн съпруг. Кам познаваше отлично характера на Джейми, неговото чувство за отговорност. Навярно би трябвало да обсъди този проблем с Мариса.

Тази мисъл предизвика лека усмивка на лицето му.

Мариса.

Неговата съпруга.

Тази вечер неговата графиня нямаше равна на себе си по красота. Буйната ѝ кестенява коса обкръжаваше с многобройните си къдри стройната ѝ шия. Той се замечта за тази нощ, когато Мариса щеше да очаква целувките му, да копнее да правят любов. Докога още би могъл

да изчаква да се слоят в едно?

Извърна глава към жена си. Роклята ѝ бе от сребрист сатен, ризата – от кремава коприна, която придаваше на кожата ѝ зашеметяващо излъчване. Диаманти и перли украсяваха китките, ушите и шията ѝ, блестяха дори на обувките ѝ. По стените на стълбището висяха портретите на дедите ѝ. „Питър Лили би трябвало да нарисува и нея“ – помисли си Кам. Само отличен художник би могъл да представи израза ѝ. Образец за красота, запечатан на платното за всички следващи поколения, вечно свидетелство за хубостта ѝ тази вечер.

На широката му уста се появи усмивка. Не му трябваше картина – споменът за Мариса тази вечер щеше да остане с него през целия му живот. Когато остарееше, щеше да го извади от чекмеджето на паметта си и да се наслади на чувствения спомен. А после пак да го заключи дълбоко, запазвайки го за времето, когато ще има нужда да изпита още веднъж ускоряващото пулса усещане за сексуална възбуда.

Гостите очакваха знак за началото на танците и общото веселие. Вдовстващата графиня погледна внучката си.

Разбирайки мълчаливия ѝ въпрос, Кам кимна. Обичаят изискваше той и съпругата му да открият танците, но той не бе в състояние да го направи и имаше нужда от заместник.

Джейми разбра молбата, изписана на лицето му и без да се колебае, остави Браяна и се насочи към Кам и Мариса.

– Мога ли да имам изключителната чест за този танц, миледи? – попита любезно Джейми и се поклони.

Опряна на лявата ръка на Кам, Мариса вдигна глава и го пропита с пълното съзнание какво точно иска от него:

– Разрешавате ли, милорд:

– Да, миледи – отвърна Бюканън, повдигна ръката ѝ и докосна нежната плът с топлите си устни.

Колко чудесно бе да усеща устните му върху кожата си, помисли си тя. Погледът ѝ срещна неговия. Това, че можеше да мисли така, я шокира за миг. И все пак бе истина. Между тях се бе появило притеглянето на неизказана страст. Нямаше смисъл да отрича това. Въпреки липсата си на опит Мариса интуитивно разбираше, че ги свързва някаква здрава връзка.

С леко подрезгавял глас Мариса каза:

– Благодаря ви, Камерън.

Джейми я хвана за ръката и я поведе към центъра на залата, за да открият празненството.

Камерън. Най-сетне бе произнесла името му на глас, съвсем съзнателно. Силата на тази единствена дума прониза тялото му и го разтърси. Нямахме го вече далечното и формално „милорд“ или смразяващо учтивото „съпруге“. Кам чу името си, сякаш бе изречено за пръв път, ново и чисто. Като си помисли човек, че някой може да чува името си през целия си живот, без да разбира истинската наслада от него, докато любимата му не го произнесе! Само допреди месец той би се присмял на всеки, който би му казал подобно нещо. Циничният му хумор бързо би представил другия като глупак, на когото му липсва и капка разум.

По дяволите! Мариса бе успяла да проникне през бронята му, и то само защото бе изрекла името му.

Мариса погледна към съпруга си.

– Изглежда, умът ви не е насочен особено към танца – каза Джейми.

– Толкова ли лошо танцувам? – запита тя. – Ако е така, моля за прошката ви. – Мариса с мъка откъсна очи от съпруга си. Какво я привличаше към него? Шумната тълпа в залата сякаш не съществуваше.

– Не, миледи, вие сте самото съвършенство – увери я Джейми. – Макар че, за да съм честен, трябва да призная, че сте разсеяна, сякаш ви се иска да сте някъде другаде. Така ли е? Или пък ви се иска на моето място да е друг? Камерън ли?

– Глупости – заяви тя.

– Нима? – настоя упорито той.

Мариса вдигна брадичката си. Очите ѝ срещнаха питация му поглед.

– Прав сте – отвърна тя.

Той говореше тихо, тъй че само тя да може да чуе думите му.

– Можете да ми се доверите, миледи.

Музикантите засвириха отново и Мариса и Джейми се съсредоточиха върху сложните стъпки. Мариса му вярваше.

– Мисля, че мога да ви се доверя – каза тя и го погледна с широка усмивка, която идваше от сърцето ѝ. – Сега е моментът да ви изкажа своята признателност. Благодарна съм, че се отзовахте на поканата ми.

– Удоволствието е мое – заяви той.

– Въпреки това зная, че службата ви в Лондон при Негово величество е изключително важна.

– Мога ли да споделя с вас една тайна? – запита Джейми.

– Разбира се – отвърна Мариса.

– Животът, който водя там, е истинско бreme за мен. – Кафявите очи на Джейми гледаха право. – Когато започнах, имах цел, която споделих с Камерън – да видя Чарлз Стюарт на трона на Англия, защото това е негово рождено право. След като задачата бе успешно изпълнена, открих, че дворът ме уморява. Онова, което преди бе интригуваща игра, сега загуби привлекателността си за мен. Което не означава, че Негово величество вече няма врагове, дори напротив: всички владетели имат врагове. Но сега има други хора, които с желание биха поели моите отговорности. – Той направи пауза, за да изпълнят една сложна стъпка. – А аз останах сам. Нямам семейство, съпруга или деца, с които да споделя живота си.

Мариса разбра, че това е признание за самотност.

– И желаете да промените начина си на живот?

– Да – отвърна той. – Бих искал да имам това, което виждам около себе си. Съпруга. Жена, която да споделя леглото ми.

Мариса вдигна вежди.

– Човек лесно може да има всичко това и без да се жени.

– Не, не! – възрази Джейми. – Ако нещата стояха така, спокойно бих могъл да запълня живота си и в Лондон. Търся съпруга, а не метреса.

– Имате ли някого предвид?

Той реши да бъде откровен.

– Някоя, като братовчедка ви. Като лейди Браяна.

Джейми не знаеше точно какво ще последва, но най-малко бе разчитал на доволния вид, изписал се на лицето на Мариса.

– Смятам, че вие и братовчедка ми ще си подходите отлично – рече тя.

– Мислите ли?

– Да – отвърна Мариса, разтваряйки ветрилото си. Танцът бе завършил. – Макар че може би ще ви е изключително трудно да я ухаждате.

– Но вие няма да ми пречите, нали?

Мариса поклати отрицателно глава. Тръгнаха обратно към Кам, който стоеше между вдовстващата графиня и лейди Браяна. По пътя хората ги спираха и я поздравяваха по случай венчаването ѝ.

С тих глас, тъй че думите ѝ да бъдат чути само от него, Мариса попита:

– Можете ли да останете с нас известно време?

– Защо? – вдигна глава Джейми.

– За Камерън е добре да има до себе си истински приятел, особено когато заминем за Фиц Хол. – Зелените ѝ очи внезапно проблеснаха весело. – Освен това как бихте могли да ухажвате братовчедка ми, ако се върнете в Лондон?

– Изкусните ви доводи ме убедиха, миледи – отвърна Джейми. Това наистина бе най-добрият изход. Той щеше да е в състояние да наглежда Кам и графинята, като същевременно поддържа и връзките си с Лондон. Мрежата му щеше да продължи да се опитва да разкрие кой е отговорен за нападението срещу Кам и Мариса. Сърцето го болеше заради ужаса, който сигурно бе изпитала тази жена, въпреки че Кам бе похвалил храбростта ѝ. Джейми не бе могъл да предотврати онова, което се бе случило с Кам преди години и угризенията все още го навестяха. Той имаше дълг към приятеля си: да се опитва с всички сили да го опази от всяко зло.

– Ще съобщя на Бридж, камериера ми, да ми вземе още дрехи. Онези, които донесох, не са достатъчни.

– Можете да използвате моите куриери – каза Мариса. – Ще се погрижа да бъдат на ваше разположение. – И добави: – Хайде сега да се върнем при Камерън и Браяна!

Глава седемнайсета

В градината щеше да намери уединението, от което се нуждаеше. Беше ѝ дошло до гуша от любезни разговори, неискрени комплименти и намеци, че навярно ще съжалява за уредения си от краля брак. Едно иронично подмятане най-накрая преля чашата. Мариса го дочу, докато минаваше покрай библиотеката, чиято врата бе леко открената.

– Ако това е белег за кралско благоволение, по-добре да мина без него. Представете си само да видите подобно чудовище в леглото си.

Тези думи бяха отправени към друга жена, чийто отговор бе още по-груб и Мариса почувства как бузите ѝ се изчервяват.

– Да се надяваме, че графинята поне не пали свещите. Навярно дължината на онази работа на новия граф си струва ужаса, който предизвиква лицето му. Чувала съм да казват, че недъзите се компенсирали с голяма надареност.

През отворената врата се разнесе фалшив кикот. Мариса я бутна и влезе. Гърбът ѝ бе изправен, ръцете – изпънати отстрани.

– Как смеете? – Зелените ѝ очи бяха ледени. Умният човек би

прочел и обърнал внимание на изписаното в тях послание.

Двете жени стреснати станаха от дивана и се изчервиха при вида на жената, за която клюкарстваха, но едната все пак високомерно заяви:

– Просто казваме онова, което повечето от поканените тази вечер си мислят.

– Това ли е глупавото ви оправдание? – запита Мариса.

– Ние ви съчувстваме – добави другата жена.

Гласът на Мариса бе студен.

– Не ми е необходимо съчувствието ви – каза тя решително. – Напуснете дома ми.

– Не можете да промените общото мнение – предизвика я първата жена.

– Госпожо, вие сте безсрамна мръсница! – бе отговорът на Мариса. – Да не би да си мислите, че вашето мнение ме интересува? – Тя се засмя горчиво.

– А би трябвало – каза жената язвително, засегната от острата забележка на Мариса. – Тук не ви е префиненият Лондон, където несъмнено сте била любимката на двора – тя се засмя, – заедно с вашата нацистка ирландска братовчедка, която си мисли, че е по-добра от нас, богобоязливите люде.

– Вие сте лъжлива лицемерка – каза бавно Мариса, наблягайки на всяка дума. – Махайте се, преди да наредя да ви изхвърлят пред всички гости като презрян боклук, какъвто впрочем сте! – Тя застана в очакване на вратата.

– Много добре – каза жената с измамна любезност. – Може би сбъркахме с прекалената си загриженост – продължи тя и отблъсна ръката на приятелката си, когато тя се опита да я издърпа навън. Копнееше да каже думите, които биха нанесли решаващия удар. – Бездруго разправят, че родът Фицджералд ражда само курви, тъй че по-добре да запазим загрижеността си за нещастния ви съпруг.

– Роуина – умоляваше я другата жена, – млъкни, за Бога!

– По-добре честна курва, госпожо, отколкото нещастна проститутка, за чиито услуги и половин пени би било прекалено висока цена! – Мариса повдигна кестенявите си вежди и я погледна с отвратата, сякаш виждаше някаква особено противна гадинка. – Наистина, ще си позволя да предположа, че за да спите с някого, би трябвало да го подкупите... И си помислете добре преди да повторите някоя от клеветите си. Имайте предвид, че кралят е отзивчив... – тя съзнателно направи пауза – към молбите ми.

„Само се опитайте!“ – закани се Мариса наум.

Наблюдаваше ги как си тръгват. Но доволната усмивка на устните ѝ скоро се смени от хлад в сърцето. Тя хлопна вратата на библиотеката и се запъти към градината.

Едва тук, разхождайки се сама сред благоуханните цветя, тя намери отдих от оживлението в къщата. Толкова много време бе пропиляла сред гостите! Липсваше ѝ насладата от спокойствието в Ирландия, където се разхождаше сама по скалистия бряг, вдишваше свежестта на океанския въздух и бродеше из природата. Но тогава тя бе момиче, необременено с истински отговорности. А сега бе жена, която носеше на раменете си цялата тежест както на собствената си репутация, така и на репутацията на мъжа си.

Краката сами я отведоха до обвитата в розови храсти дървена беседка. Мариса влезе в нея и пътьом откъсна голяма бяла роза. Бе играла тук като дете, когато баща ѝ идваше в това имение. В детските ѝ спомени беседката бе вълшебно място.

В беседката имаше извита мраморна пейка. Мариса набра полите си и приседна. Замисли се. Дали всички гости тази вечер си бяха съставили същото мнение като онези две злоезични кучки? Спомни си изражението на няколко лица, когато двамата с Кам слизаха по стълбите. Неспособност да повярват. Шок. Жалост. Страх. Глупци! Те виждаха само куцането, счупената ръка, открояващата се черна превръзка на окото. Не виждаха онова, което бе открила тя: мъжа, който бе служил достойно на каузата на своя крал; мъжа, който бе предизвиквал отбраното лондонско общество наред театъра; мъжа, в чието докосване се криеше някаква невероятна магия и който само с просто докосване откриваше нещо неизвестно, скътано дълбоко в нея.

По каменната пътека прозвучаха стъпки. Мариса напрегна слуха си и чу потропването на бастун. Сърцето ѝ заби по-бързо.

Кам спря. Сребрилата рокля на Мариса се забелязваше отдалеко. Ангел в нощта, предлагаш изобавление. Нешколувана прелъстителка, необучена сирена, която му даваше знак да се приближи към покритата с рози беседка.

Той пое дълбоко дъх. Кръвта във вените му се разгорещи. Пулсът му се ускори. Ръката му стисна златната дръжка на бастуна. „Тя е моя! – искаше му се да изкрещи на всички. – И аз съм неин.“

Кам се приближи бавно, за да не я изплаши, и седна до нея на мраморната пейка. Помълчаха за миг.

– Кажете го отново – помоли Кам дрезгаво.

– Кое? – запита тя, усещайки мириса на ароматизирания сапун, който той винаги използваше.

– Името ми. Кажете го. – Гласът му беше невероятно прелъстителен.

Мариса облиза устните си.

– Камерън – прошепна тя в обкръжаващата ги тишина.

Кам се наведе към нея, устата му се доближи до шията ѝ. Тя усети дъха му над обещата си.

– Махнете я – каза той, навивайки една от многобройните ѝ къдри около жилестия си пръст.

Мариса с треперещи ръце свали украшението и той веднага впи устни в месестата част на ухото ѝ и го пое нежно в устата си. Главата ѝ се отметна назад.

Мариса се задъха. Тялото ѝ се обля в топлина. Със сръчните си пръсти Кам успя да се справи със стегнатите закопчалки на роклята ѝ и корсетът се плъзна надолу. Силната му лява ръка я обгърна. Той бавно премести ръката си нагоре, махна твърдия корсет и меката тъкан под него и обхвана лявата ѝ гърда. Зърното ѝ се втвърди – той триеше ритмично върха му с палец.

– Камерън – простена тя. Устните му докосваха раменете ѝ, галеха кожата ѝ с възбуждащия си допир. Дишането ѝ се учести, изпълни я странен, силен копнеж.

Кам знаеше, че може да вземе Мариса, да я доведе до границата на пълно отдаване. За един бивш развратник, който можеше да разчита на цял арсенал от умения, това би било съвсем просто. Но не и тук! Не и сега, макар че тялото му бе готово и копнееше да повелява над нейното. Тази беседка не бе най-усамотеното място, нито пък най-удобното и за двамата им. Той знаеше подходящо място. Спокойно и сигурно, далеч от любопитните погледи на семейството ѝ. Там, където той щеше да бъде господар на положението.

Ръката му прихвана главата ѝ и нежно я обърна, тъй че езикът му да може да премине по цялата ѝ уста. Мариса отвори устни и Кам пое нещата в свои ръце, задълбочаваше и удължаваше всяка нова целувка. Харесваше му дивата невинност на устата ѝ, вкусът на вино, останал на езика ѝ. Копнееше да се потопи в насладата на целувките им, да я възбужда, докато тя не откликне със собствената си пламенна страст.

Мариса се вкопчи в гърба му, впи нокти в кадифения му жакет и го придърпа още по-близо до себе си, сякаш се боеше, че ако го пусне, може да изчезне. Невероятно усещане – усещането за устните му, сливащи

се с нейните устни!

„*Камерън!*“ – пищеше тя наум от удоволствие.

Той откъсна устни от нейните и пое дълбоко дъх. Мъжествеността му се бе изпънала, стегната в бричовете; измъчваше го силна, пулсираща болка, която копнееше за облекчение, която бе жадна за окончателно сливане. Трябваше да спре или всичко щеше да бъде загубено. Контролът му вече бе достигнал предела си; всяка следваща размяна на интимности с Мариса би променила решението му.

Той се отмести леко. Очите ѝ пърхаха отворени, огромни, питащи. Устата ѝ бяха подути от целувките му. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, зърната им бяха набъбнали под плата на ризата. Мариса гледаше като жена, готова за окончателната кулминация на любовта. Преди той бе имал само една девственица: предпочиташе да бъде с опитни жени, които знаеха правилата на любовната игра и не хранеха никакви илюзии. Така бе по-лесно. По-добре за всички засегнати, особено за него. Девствениците, бе решил още навремето, бяха задължение, което бе най-добре да остави на някого друго.

Сега обаче разбираше, че е спечелил онова, което някога бе презирал. Устните на никоя друга жена не го бяха възбуждали така, както Марисините. Никоя друга жена не бе предизвиквала такава внезапна реакция в тялото му както съпругата му с нежния си допир.

Той оправи внимателно корсета ѝ и го издърпа нагоре, опита се да затегне дантелените връзки, които бе развързал.

Мариса, възвърнала най-сетне гласа си, попита прегракнала от страст:

– Какво правите?

– Мисля, че е очевидно, миледи – каза Кам, насилвайки се да се усмихне и стана. – Помагам ви да се облечете.

– Боите се да не ни открият тук, така ли?

Кам не отговори. Не знаеше какво да ѝ каже.

– Не искате ли да спите с мен? – попита Мариса настойчиво, но наведе глава поради внезапния страх да не би да прочете отговора на лицето му. И внезапно си спомни въпроса, който бе задала баба ѝ. – Или пък не можете?

За няколко мига Кам се смути, после протегна здравата си ръка и повдигна брадичката ѝ.

– Не мисли, че не мога да довърша онова, което съм започнал, момиче. Просто реших да не го правя сега.

– Защо? – настоя тя упорито.

– Защото първият ви път не трябва да е на студената земя и няма да е тази вечер – заяви той. – Но утре – обеща Кам с дрезгав от страст глас, – утре ще ви помоля да дойдете при мен.

И си тръгна, оставяйки я сама в беседката, Мариса бе съкрушена, захвърлена между рая и ада, между добродетелта и познанието за греха.

Той ѝ бе казал, че ще я помоли да отиде при него. Тя би могла да откаже. Не бе проститутка, която е на разположение на удоволствието на господаря си.

Но нямаше да откаже. Знаеше го. Душата ѝ щеше да се подчини, защото вече бе направила избора си. Не можеше да обърне гръб на онова, което стана между тях тази вечер, и на онова, което щеше да стане утре.

Рано на следващата сутрин Кендъл избърса бръснарския сапун от лицето на Кам. През последните седмици Кам си бе позволил неочакван разкош. Откакто го бяха обезобразили, той се бе бръснал всяка сутрин сам; сега за него бе още едно удоволствие да позволи на друг да извърши тази работа.

– Погрижи ли се за всичко, което ти казах?

Жилестият чевръст Кендъл избърса острия бръснач и го постави в калъфа.

– Изпълнено е, милорд. Всичко е готово.

– И не си забравил нищо?

Кендъл погледна господаря си кисело.

– Погрижих се за всичко, което наредихте. Липсват само вие и нейно благородие.

Кам стана от мекия стол.

– Отлично.

Кендъл му помогна да облече дългия жакет от син вълнен плат. Той подходеше на брича, дълъг до коленете, на гладките вълнени чорапи и здравите обувки. Миналата вечер Кам бе играл ролята на придворен благородник, облечен подобаващо. Днес бе скромен провинциален земевладелец. Кам отиде до гардероба и взе нещо от чекмеджето – една от кърпичките, които Мариса бе бродирала за него. Подпъхна я в колана на брича си, после се извърна и погледна Кендъл.

– Знаеш какво трябва да правиш, нали?

Кендъл кимна и повтори онова, което му бе казано предишния ден.

– Трябва да изчакам поне час, след като излезете, и сетне да предам лично на графинята бележката, която ѝ оставихте.

– Запомни, никой не трябва да знае къде съм отишъл – каза Кам, пресече стаята и натисна една плоскост на стената до леглото си. Отвори се тайна врата. Това бе стар ходник, чиито стълби водеха в избата.

– Когато господарката тръгне, изчакай и по-късно съобщи на баба й и на братовчедка й, че ще прекара нощта с мен.

Кам пристъпи към ходника.

– Ще се върнем утре.

– Да, милорд – отвърна Кендъл и затвори вратата зад Камерън. Сложните планове на господаря му бяха едновременно и удивителни, и вълнуващи. Като слуга на графа, той знаеше отлично, че граф Деран и графинята не са споделяли леглото, поне откакто той започна да изпълнява тази длъжност. Кендъл не размишляваше върху причините и се грижеше за задълженията си по възможно най-добрия начин. Старата къща, която графът бе открил по време на една от честите си разходки с кон из района, бе почистена лично от него. Обикновено не би се заел с подобна черна работа, но графът го бе натоварил с нея тайно и затова той реши, че е най-добре да се заеме с въпроса сам. Бе заредил малката каменна къща с храна, бельо и дърва. Това бе чудесно място за любовници, скрито сред гъстата гора.

Мариса, изненадана от това, че бе заспала веднага щом се мушна под меките ленени завивки, се събуди освежена и пълна с енергия. Отхвърли завивките и стана гола от удобното легло. Робата й лежеше на стола; тя я облече и пристегна колана около кръста си.

Приблужи се до прозореца и видя, че небето е мъглявосиво. Въздухът тази сутрин бе по-хладен от предишния ден и тя бе сигурна, че ще вали.

Не беше необходимо да затваря очи, за да си спомни целувките, които бяха разменили със съпруга си предишната нощ. Докосна устните си с върха на пръстите си. В ръцете на Камерън се бе чувствала така, сякаш можеше всичко. Странно, че подавайки се на мощната съблазън на усещанията си, човек може да се чувства като завоевател.

Чарити откряна вратата на спалнята с приветлива усмивка и като видя, че господарката й е будна, влезе с поднос с малка каничка кафе и чаша.

– Добро утро, миледи – каза тя, като остави подноса и наля на Мариса от ободряващата течност. – Да ви донеса ли нещо друго?

– Кафето е достатъчно, благодаря – отвърна Мариса, отпи и се

усмихна при мисълта, че значително количество от кафето, което се пиеше в лондонските кафенета, се осигурява от нейните кораби. Скоро щеше да сподели с Камерън тази част от семейното си богатство, която бе резултат от търговия. Малко по малко тя го бе посвещавала в разностранните делови интереси на рода Фицджералд. – Стана ли вече съпругът ми?

– Да, миледи, мисля, че е станал, защото видях Кендъл да носи гореща вода, за да избърсне графа.

– Кога бе това?

– Преди по-малко от час, миледи. Бях в кухнята, когато Кендъл слезе по задните стълби да вземе кофата.

Обзе я силно вълнение. Тя пазеше тайната на обещанието, дадено ѝ от Камерън, и очакваше с нетърпение той да я повика.

– Баба ви би желала да закусвате долу с нея, миледи, ако можете да отделите малко време.

Мариса се усмихна, Чарити го каза толкова дипломатично. Молбата на баба ѝ бе равностепенна на кралска заповед.

– Мисля, че съм много гладна тази сутрин – каза Мариса, изпи останалото кафе в чашата и я подаде на Чарити за още. Всъщност наистина бе ужасно гладна, но не за храна, а за повторение на преживяното предишната вечер. За огнените докосвания, за допира на устните им. Вълчи глад за всичко, което може да предложи животът. Толкова много нови възможности, толкова много нови предизвикателства!

– Моля, съобщете на баба ми, че ще слеза при нея само за малко. А какво става с братовчедка ми лейди Браяна? – попита Мариса и запрегледва дрехите си: искаше да избере нещо, което да достави удоволствие на съпруга ѝ.

– Тя също стана, миледи, и е със старата графиня.

Мариса искаше да може да сподели някои от новопоявилите се чувства с баба си и братовчедка си, но емоциите ѝ все още бяха твърде свежи, твърде крехки, за да бъдат издавани пред други хора. И двете жени бяха изпитали уроците на любовта, с които на нея все още ѝ предстоеше да се запознае.

Чарити наблюдаваше вгълбената в мислите си графиня и замислените ѝ зелени очи.

– Да донеса ли гореща маша за къдрите ви?

– Не – поклати отрицателно глава Мариса, – не днес. Косата ми ще бъде разпусната.

– Разпусната? – озадачи се Чарити.

– Имам си причина – успокой я Мариса.

– Добре, миледи – отвърна Чарити, свивайки рамене. – Ще предам съобщението ви на старата графиня и ще се върна, за да ви помогна да се облечете.

– Добре – отговори на прислужницата си Мариса и мислите ѝ се отпавиха от всекидневните грижи към непознатото чувствено преживяване, което я очакваше. – Тръгвайте.

– В крайна сметка смятам, че празненството ни имаше успех – отбеляза вдовстващата графиня, отпивайки от третата си чаша сутрешно кафе.

– Права сте – съгласи се лейди Браяна.

– Как мислите вие, господин Ковингтън? – запита Барбара новопристигналия гост.

Джейми бе наминал да види Камерън, но Кендъл му бе съобщил, че негово благородие отсъства, така че го поканиха да остане с дамите за закуска.

– Обзалагам се, че тази сутрин все още се обсъждат подробностите от вчера.

Барбара му се усмихна ослепително и рече:

– Надявам се.

– Какво се надяваш, grand-mere? – попита от прага Мариса, после целуна нежно баба си по бузата и седна до братовчедка си. Хвърли поглед към празния стол в края на масата. Беше си представяла и горещо се бе надявала, че Камерън ще закусва със семейството ѝ.

– Че балът ще предизвика разговори, мила – отвърна Барбара. – И ми се струва, че стана точно така, нали?

Мариса отново насочи вниманието си към баба си.

– Извинявай, grand-mere, не те чух...

– Изглеждаш разсеяна, Мариса – забеляза Барбара – Всичко наред ли е?

– Да – успокой я Мариса. – Няма нищо.

Къде ли е той, пита се тя. Приятелят му бе тук и закусваше с тях. Камерън се бе срещнал с цяла тълпа вчера, а семейната закуска със сигурност не бе толкова смущаваща перспектива.

– Прости ми – помоли тя. – За какво говорехте?

– Баба ти изказа надеждата си, че снощните гости все още говорят за бала – каза Браяна.

– Чула ли си нещо? – запита Мариса, спомняйки си ужасните коментари на двете жени. Ако са разнесли мръсните си клюки...

– Само, че е чудесно да видят дъщерята на семейството, въздигната на полагащото ѝ се място – увери я Барбара.

– Каза ли някой нещо за съпруга ми? – поинтересува се Мариса и намаза обилно с портокалов мармалад дебела филия бял хляб.

Барбара се усмихна снизходително.

– За тях той е чужденец, Мариса, и при това е шотландец. Те са но природа предпазливи. Дай им време да го приемат.

– Не се тревожа за това – поясни Мариса.

Зелените очи на Барбара проблеснаха с обич.

– Ти, разбира се, имаш предвид неговите недъзи – отбеляза тя. – Никой не беше достатъчно глупав да обиди графа в мое присъствие, защото бих откъснала ушите на всеки, който се осмели да го направи. Наистина лицето и фигурата му шокират в първия момент – такава красота, наред с белезите. Навремето съм виждала какви ли не рани от битки, дуели и нещастни случаи, както и мнозина от събралите се тук снощи. Но такъв е животът – приключи тя и леко присви рамене, и онова, което не може да се промени, трябва да се приеме.

– Благодаря ти, grand-mère – каза с обич Мариса.

– За това, че казвам истината ли? – запита Барбара.

– Това би се считало за шокиращо в някои кръгове, миледи – наме- си се Джейми.

Барбара се подсмихна и го погледна закачливо.

– Зная отлично, но това никога не ме е възпирало.

– Като говорим за съпруга ми, виждал ли го е някой тази сутрин?

– Дойдох рано, за да говоря с него за някои недовършени дела – ка- за Джейми, – но ми казаха, че вече бил излязъл.

– Излязъл? – запита Мариса, остави филията и стисна лепената покривка.

– Така ми казаха, миледи – отвърна той.

– Имаште някакви планове, така ли? – попита лейди Барбара.

Мариса стисна ръце в скута си и уплашена, че съпругът ѝ играе ня- каква перверзна игра, каза:

– Поне така разбрах.

На вратата се почука дискретно. Влезе Кендъл.

– Простете, миледи – каза той на Мариса, – но графът остави писмо за вас. Нареди да ви го предам лично.

– Ами дайте ми го, моля – рече Мариса, стана и пое писмото от

ръката му. Видя новия печат, който бе поръчал Камерън. Счупи восъка и бързо прочете кратките редове.

Прескъпа ми съпруго, Моля ви да дойдете при мен.

Бе подписано с голямо „К“. Отдолу имаше още един ред.

Кендъл ще ви каже къде. Доверете му се. Доверете се и на мен.

Мариса вдигна очи от здраво стиснатия в ръката ѝ лист и погледна Кендъл.

– Вие знаете?

– Да, миледи.

– Какво се е случило, Мариса? – попита вдовстващата графиня. Само за няколко мига лицето на внучката ѝ от замислено бе станало щастливо.

Трябва да се заема с нещо изключително спешно и важно, grand-mere – отвърна Мариса. Сърцето и туптеше радостно в гърдите. Камерън бе спасил обещанието си.

Мариса бързо стана и нареди:

– Да тръгваме, Кендъл!

– Къде отиваш, Мариса – чу се гласът на баба ѝ.

„При мечтата си, grand-mere“ – искаше ѝ се да извика. Вместо това тя поспря на стълбите, за да вземе пелерината си. Барбара, Браяна и Джейми гледаха озадачено.

– Да реша един твърде неотложен проблем – каза тя и излезе.

Глава осемнадесета

Лейди Браяна вървеше по алеята към езерцето. Бе взела салфетка, пълна с трохи, за да нахрани лебедите, но съзнанието ѝ бе заето с въпроса какво бе накарало братовчедка ѝ да побегне, без да довърши закуската си.

Отекна далечна гръмотевица. Тя вдигна глава и се взря в сивото небе. Скоро щеше да завали. Щеше ли дъждът да измие тъгата и болката, престъплението, всичко, за което съжеляваше в живота си, и да пречисти душата ѝ? Не, нямаше, не можеше. Болката ѝ беше до живот.

Съжеляваше, че не взе участие в танците предишната вечер. Колко

чудесно би било да приеме предложението на Джейми Ковингтън, да остане с него, да танцува, да изпита удоволствието от движението в ритъма на музиката.

Бе наблюдавала със завист как братовчедка ѝ танцува с Джейми и бе тактувала тихо с крак, седнала на стола си. Бе слушала вдовстващата графиня разсеяно, скришом гледайки танцуващите и най-вече добрия приятел на Камерън Бюканън. Именно тогава очите ѝ срещнаха открития му поглед.

Колко различен бе той от силния, понякога мрачен съпруг на братовчедка ѝ. Джейми бе мил. В съпруга на Мариса тя усещаше явна, макар и овладяна мощ, а в Джейми виждаше само приятен мил кавалер.

И все пак Браяна откри, че изпитва влечение към Джейми като мъж. То се бе появило внезапно и без предупреждение. След Донал тя умислено отблъскваше този импулс. Вече веднъж се самоизмами, като взе моминското си увлечение за истинска любов.

Трябваше да признае, че Джейми не приличаше по нищо на Донал.

Но, питаше я заядливо някакъв вътрешен глас, откъде можеше да е сигурна? Донал не бе разкрил истинската си природа пред нея преди да се венчат.

Браяна не се питаше откъде е сигурна – тя просто приемаше, че Джейми Ковингтън не е втори Донал Макбрайд. Навярно поради това, което бе видяла предишната вечер в кафявите му очи, които, според нея, я гледаха с възхищение. Очите на Донал, припомни си Браяна, бяха егоистични, копнеещи само за собственото му удовлетворение.

Тя се приведе над тревата и започна да хвърля парченца хляб на спокойно плуващите лебеди. „Колко са красиви – помисли си тя с лека усмивка. – Толкова спокойни и кротки.“

„Колко е красива“ – мислеше си Джейми, приближавайки се към нея. Изглеждаше спокойна, почти като лебед в черните си траурни дрехи. Дамата от езерото, потънала в собствената си тъга, скрита дълбоко в черупката на мъката си.

С всеки изминал ден той откриваше, че е все по-силно влюбен в Браяна – в нежната ѝ усмивка, в кроткия ѝ смях, в милия ѝ характер.

Пое дълбоко въздух. Препятствия затваряха пътя към любовта му. Какво изпитва към него тя? Това бе първата му грижа. Той бе англичанин протестант, а тя – ирландска католичка. Тя бе дъщеря и сестра на граф, кръвно свързана с два други знатни рода, а той нямаше титла и не искаше да се нагърбва с допълнителните отговорности на високия обществен статут. Нямаше и семейство. Разполагаше със скромно

състояние, напълно достатъчно, за да издържа съпруга в значителен разкош, но щеше ли да бъде достатъчно за жена, навикнала на богатство далеч по-голямо от неговото?

А и можеше ли друг мъж да измести любовта, която тя сигурно бе изпитвала към покойния си съпруг? Знаеше, че тя наистина тачи паметта на Макбрайд, защото стриктно се придържаше към траура си. Навярно никой не би могъл да замести Макбрайд в сърцето ѝ. Или пък, ако не е така, би ли могъл друг мъж, би ли могъл той да внесе поне малко щастие в живота ѝ? С желание би приел и съвсем мъничка част от сърцето ѝ, ако тя можеше да му даде само това.

– Лейди Браяна? – изрече меко Джейми.

Браяна се сепна. Смяташе, че е сама, като се изключат лебедите и някаква патица.

До нея стоеше той, мъжът, който за броени дни се бе превърнал някак си във важна част от живота ѝ. Бе заел постоянно място в ума ѝ, а, опасяваше се, и в сърцето ѝ. Дали това бе любовта, която предсказа госпожа Бък? Или тя погрешно бе приела неговата любезност за нещо повече?

Изчервявайки се от мислите си, Браяна се надигна. Ръката на Джейми бе пред нея, предлагайки силната си подкрепа. Тя я пое. Хвана се за здравите му, вдъхващи спокойствие пръсти и внезапно почувства сигурност. Ръцете на Джейми можеха да успокояват. Ръцете на Донал бяха големи, груби и способни да причиняват само болка.

– Нямахме възможност да разговаряме много на закуска – каза той.

– Да – съгласи се Браяна.

– Как сте? – запита той, все още държейки ръката ѝ. Тя бе топла и мека. И толкова приятна!

– Ами добре – отвърна тя и внезапно усети свян от присъствието му.

Джейми се проклрнаше. Искеше му се да притежава поне малко от уменията на Кам както да води разговор, така и в отношенията с жените. По дяволите, колко неловко се чувстваше! Опитът му с жените бе нищожен. В Лондон живееше в свят на лесни завоевания и случайни сношения; бе открил, че този живот е противен на природата му. Бившият съпруг на Браяна сигурно е бил много добър и изкусен любовник, опитен в изкуството да ухажда и печели жените, подобно на краля и Кам. Какво би могъл да предложи на жена, навикнала на вълнуващ мъж? Преценяваше се като спокоен човек, отдаден на четенето и играта на шах. Много отдавна бе приел прякора Кралския пуритан.

И все пак желаше лейди Браяна за другар в живота.

Дали тя ще си помисли, че общественият му статут не е достатъчно висок? Дали ще се присмее на намерението му и ще сметне, че той може да служи само на амбициите, но не и на сърцето ѝ?

Отново проехтя гръмотевица, този път по-близо.

– Трябва да се връщаме – рече Браяна.

Джейми стисна ръката ѝ още по-здраво и я поведе към къщата.

Дъждът заваля, преди да стигнат. Бяха целите мокри, дрехите заплепаха по телата им. Едва успяха да стигнат до беседката, където намериха заслон.

– Можем да останем тук за малко, да почакаме и да видим дали бурята ще утихне – предложи Джейми, отмятайки мократа коса от широкото си чело.

Браяна, която пусна ръката му тъкмо преди да влязат в беседката, бе цялата мокра, задъхваше се. Черната ѝ рокля бе натежала от водата и очертаваше стройното ѝ тяло. За този мъж, свикнал с жените от кралския двор с тяхната пишна, прелъстителна красота, сигурно изглеждаше като проскубана сврака, слаба и черна.

Тя се разтрепери.

– Позволите, госпожо – каза Джейми, съблече жакета си и го наметна на стройните ѝ рамене.

Браяна му бе благодарна. Дрехата му бе мокра, но все пак осигуряваше поне малко топлинка.

– Благодаря – промълви тя.

Дъждът валеше като из ведро. Браяна и Джейми се притиснаха поплътно един към друг. Седяха на мраморната пейка и се вглеждаха и вслушваха в силния дъжд, подслонени сред розите, чийто аромат се носеше тежко из въздуха.

Браяна въздъхна, стоплена от присъствието на Джейми. Дъждът вече нямаше значение. Единственото, което имаше значение, бе спокойствието от близостта на този мъж.

Джейми протегна ръка, за да оправи разбърканите ѝ влажни черни кичури, погали ги, задиша учестено и ги приближи към устните си.

– Какво правите? – попита Браяна и се обърна към него.

Джейми пусна косата ѝ и се наведе към гладките ѝ устни, към разширените ѝ златисто-кафяви очи, които премигнаха от объркване. Устните му бавно докоснаха нейните устни.

Браяна бе удивена, дори стъписана. Седеше неподвижно и с ужас очакваше Джейми да притисне необуздано устни към нейните, както бе

правил Донал в онези редки случаи, когато бе насилвал устата ѝ, преди да насили тялото ѝ.

Устните на Джейми обаче бяха меки и нежни и не носеха заплаха.

Тя се отпусна и се отдаде на нежността на мига.

Джейми я притисна по-силно, неспособен да повярва, че прегръща жената, която обича, и окуражен продължи да я целува.

Паника изпълни гърдите на Браяна. Чувстваше се като прежда за гоблен, която се разплита в ръцете на Джейми, и го отблъсна. „О, Майко Божия, какво ли си е помислил за мен!“ Тя скри очите си с ръце и промълви сподавено:

– Простете ми!

И преди Джейми да реагира, избяга от беседката, захвърляйки жакета му.

Съвсем объркан, той гледаше след нея. Какво лошо бе направил?

Кам слушаше поройния дъжд, който се изсипваше върху покрива на селската къща. Отвори вратата и се вгледа навън. Чакаше Мариса. Тя вече трябваше да е тук. Студената влага се просмукваше през тънката му риза. Кам затвори вратата и се приближи до огъня, за да се постопли.

А ако лошото време е променило решението ѝ?

Ами ако просто е отказала да се вслуша в поканата му?

Огледа къщата. В сравнение с онова, което представляваше преди седмица, сега тя бе спретната и чиста. Личеше си, че Кендъл е поработил здравата. Трябваше да го възнагради. Леглото заемаше почти цялата стая. Върху него имаше пухен дюшек, чисти бели чаршафи и няколко дебели пухени възглавници.

Кам вдигна голямо шарено парче кариран плат. Карето на Бюканън. Напомняше му за дома и семейството. Поднесе го към носа си и усети познатия мирис на шотландско пиво, който му навя рояк спомени. Макар че Англия бе земята, която сега наричаше свой дом, Шотландия завинаги щеше да остане в сърцето му. Неговата мила родина. Той стисна вълнения плат, после го остави на леглото.

Беше подходящ за брачното ложе на един Бюканън. Напомняше му за това, което беше преди. Родовата гордост бе дълбоко вкоренена в душата му. Кам се закле, че наследниците му също ще носят тази гордост, независимо от това, че ще са родени на английска земя.

Наля си от горещото подправено вино в един от еднаквите калаени бокали и отпи голяма глътка. На чамовата маса имаше голяма

брезентова торба. Кам развърза ремъка ѝ, извади дълъг тънък шал, ушит от същия плат като одеялото, и прокара по него лявата си длан; докосването до меката, износена тъкан бе приятно. Дори чудесно. Извади от раницата и друго. Шотландска кама. Изтегли дългото, тънко като бръснач острие от канията и разряза шала на две половини. Сега вече щеше да бъде подходящ за целта.

Възседнала едрия си бял жребец и преоблечена в мъжки костюм, тъй че да не бъде разпозната, Мариса яздеше по пътя. Дърветата от двете ѝ страни бяха тъмни и натежали от влага. Във въздуха се носеше някакво усещане за магия – тя го чувстваше навсякъде около себе си толкова реално, колкото и момчешките дрехи, с които бе облечена. Пред нея, на по-малко от половин миля, бе каменната селска къща. От комина ѝ се виеше дим. Поне щеше да бъде топло и сухо.

Но това ли очакваше тя? Към това ли се стремеше?

Можеше да допусне, че преди той бе по-разумният. Дали да не се върне, сякаш нищо не се е случило? Да пренебрегне писмото. Да не се подчини на заповедта му.

Рем риеше с копита калната земя и мяташе нетърпеливо глава. Мариса го успокои и се подчини на порива на сърцето си.

Нито заради краля, нито заради политиката.

Нито заради дълга, нито поради династична отговорност.

Нито заради клетвите, нито заради страстите.

Щеше да отиде при него само от любов.

Тя обичаше Камерън Бюканън. Обичаше този мъж с цялото си същество, с всичко, което притежаваше. Своя мъж. Беше се влюбила в него бавно. Дълбоко. Силно. Безвъзвратно.

Той вече владееше сърцето, душата и ума ѝ. А сега щеше да притежава и плътта ѝ.

Кам чу тропота на конски копита. Най-последно тя бе дошла.

Стана от масата, сигурен, че очакваният от него миг е настъпил. Отвори вратата и видя стройна фигура, загърната в тъмна пелерина, и с голяма шапка. Присви здравото си око. Изглежда, това бе някакъв младеж, дошъл от имението.

Придържайки шапката си с облечената си в ръкавица ръка, младежът се втурна вътре, за да се спаси от поройния дъжд. Намерил подслон в топлата къща, той застана с гръб към Кам, без да вижда ледения му

поглед.

– По-добре затворете вратата, милорд – рече младежът с ирландски акцент, свали мократа си вълнена пелерина, изтърси водата от нея и я преметна през стола. – Иначе ще се удавим.

Горчиво разочарован, Кам запита:

– Носите съобщение от жена ми? – По дяволите! Толкова планове за нищо!

Младежът се обърна и свали шапката от главата си. Кестенявите коси се разпуснаха по раменете му. Зелените му очи проблеснаха весело.

– Да – каза той.

– Мариса! – извика изненадано Кам.

С елегантен поклон Мариса, облечена във взетите назаем момчешки дрехи – брич, чорапи, обувки и риза – каза усмихнато:

– Да, господарю и повелителю.

Кам бавно и продължително я огледа. Тя стоеше пред него с ръце на кръста. Светлината на свещите и проблясъците на огъня подчертаваха формите ѝ. Бе облечена в леко влажна бяла памучна риза, под която с учестеното ѝ дишане се надигаха и спускаха голите ѝ гърди. Вълненият брич прилепваше към краката ѝ и стигаше до коленете. Беше обува в оплескани с кал чорапи и черни обувки.

Острият му поглед я накара да сведе очи. Топлина се разля по лицето ѝ, макар че иначе цялата замръзваше. Тя отиде до огъня, събу мокрите си обувки и седна на проснатата пред огнището овча кожа. С разсеян жест поглади с длан руното и изпита удоволствие, като го прокара между пръстите си.

Кръвта на Кам кипна от несъзнателния ѝ чувствен жест. Защо ръцете ѝ не правеха същото и с него! Той пресече стаята и седна до нея на простия чамов стол.

– Подай ми крака си, момиче.

Мариса извърна глава и вдигна очи към него. Погледът ѝ бе озадачен.

– Крака – повтори Кам, потупвайки с ръка лявото си бедро.

Мариса извърна тялото си така, че сега бе с лице към него, опря се на лакти и вдигна десния си крак.

Кам го хвана, усмихвайки се на позата ѝ. Можеше да види розовите връхчета на гърдите ѝ, които се триеха в бродираната ѝ риза. Постави крака ѝ между бедрата си, близо до втвърдяващото се доказателство за желанието му. Държеше прасеца ѝ със счупената си ръка, а с другата се

пресегна и разкопча чорапа от брича ѝ, сетне го плъзна бавно и умело надолу, галейки гладката кожа, и го хвърли на пода.

Пръстите на крака ѝ помръднаха леко щом Кам прокара показалец по петата ѝ; Мариса реагира и кракът ѝ първо докосна мускулестата му издуптина, а после, без да иска, се отпусна върху свидетелството за неговата мъжественост. Шокирана, тя отдръпна крака си.

Ако беше по-опитна, помисли си Кам, можеше да остави там голия си крак и да погали с него онова, което нарастваше в брича му.

– А сега – каза той с подрезгавял глас, – ми подай другия.

Мариса се подчини.

Кам постъпи по същия начин и студът започна да отстъпва пред бързо обхващащата я топлина.

Мариса преглътна. Очите ѝ бяха приковани към неговите. Питаше се какво вижда там. Похот? Навярно. Съпругът ѝ бе мъж с всички мъжки желания, още повече, че имаше репутацията на женкар, равна на тази на краля. Да спи с жена за него не е ново преживяване. Но мисълта, че макар и неопитна в изкуството на плътските наслади, може да го накара да я желае, ѝ достави известно удоволствие. Тя премигна и отново отвори очи. Гордостта, една черта, присъща и на двамата, бе очевидна. И търпението. И него откриваше в очите му. Сякаш времето в къщата бе спряло. По някакъв начин тя разбра, че съвкуплението не ще дойде бързо.

Внезапно гърлото ѝ пресъхна. Мариса откъсна очи от него и погледна медния съд на масата.

– Това е вино с подправки – каза Кам. – Искате ли?

– Да – отвърна Мариса.

– Трябва да е все още топло – рече той.

Мариса докосна колебливо с ръка медния съд. Наистина още бе топъл.

– Искате ли го по-топло? – запита Кам.

– Не – отговори тя, – така е добре.

Сипа си малко от течността в калаения бокал и усети сладкия вкус на подправките. Изпи виното и се поотпусна. Приблужи се до леглото. То я канеше с пухените си възглавници и с шарения вълнен плат, застлан върху него. Мариса го вдигна. Жълто, зелено и червено, съчетани в характерен мотив. Мариса се извърна леко, така че да може да вижда Кам.

– Ваш ли е? – попита тя.

– Да – отвърна мъжът. – Това са цветовете на рода Бюканън.

– Значи тези цветове са вече и мои – твърдо заяви Мариса и отметна плата от леглото. После пое дълбоко дъх и каза с ясен глас:

– Както и аз съм вече ваша.

За нея нямаше връщане назад. Ръцете ѝ се насочиха към копчетата на брича, разкопчаха ги и панталонът се плъзна от бедрата ѝ. Мариса го подритна настрани. Изправи се само по риза. Ръцете ѝ трепереха, но съблече и нея.

Кам наблюдаваше как жена му сваля брича си; кръвта бучеше в ушите му. Голите ѝ стройни крака го влудяваха; ризата ѝ, съвсем къса, също бавно падна на земята. Той се опияни от вида на стегнатото ѝ дупе, чиято бяла кожа изглеждаше гладка като коприна. Единственото ѝ одеяние сега бе лъскавата ѝ кестенява коса.

Отмествайки стола си назад, Кам стана.

Мариса бавно се обърна и го погледна без страх, макар да бе нервна.

Кам протегна лявата си ръка, отметна нежно кичурите коса и оголи едрите ѝ гърди. Вдиша дълбоко, сякаш безкрайно, отстъпи крачка назад и я огледа. Спокойно и бавно погледът му се плъзна по краката ѝ, по червеникавокафявите къдри, събиращи се между бедрата ѝ, остана там за няколко мига, сетне се отмести към извивката на кръста ѝ и обгърна зрялата сочност на гърдата ѝ.

– Красота – промълви той с усмивка, въпреки че копнееше с цялото си същество да може да застане срещу Мариса в същия вид – плът до плът. Но никога нямаше да поеме риска от унижението, от ужасното нараняване, което със сигурност щеше да преживее. Тази мисъл изгаряше душата му.

И все пак я желаше, копнееше за нея с безгранична жажда – и тя бе тук.

– Камерън – това бе и молба, и въпрос, и заповед.

Кам наведе глава и устата му потърси нейната. Този път устните ѝ отвърнаха с готовност, разтваряйки се под неговите. Ръцете на Мариса се вдигнаха и обвиха врата му, пръстите ѝ се заровиха в златните му къдрици.

Ръцете му се плъзнаха по кръста ѝ; кожата ѝ бе нежна като най-скъп сатен. Притисна я по-близо до тялото си, долепвайки я до себе си. Призовавайки всичките си запаси от сила, Кам се наведе леко и я взе на ръце. Опря се на леглото със здравия си крак и нежно я сложи върху него.

В зелените очи на жена си откри доверие – но и грижа. Никога не

би могъл да понесе нейното съжаление или отвращение. От очите ѝ това би било смъртоносна рана. Помоли се безгласно някой ден тя да разбере и да му прости онова, което щеше да направи.

Кам стана от леглото, отиде до вратата и пусна резето, заключвайки останалия свят навън. Внимателно събу обувките си от мека ярешка кожа, отправил поглед към очакващата го жена.

– Камерън – промълви нежно Мариса, – леглото е празно без вас. Върнете се, моля.

Това бе покана, на която не би могъл да откаже.

Той отново се поддаде на изкушението да потърси устата ѝ. Откри, че устните ѝ са като най-изтънчено вино – диво опияняващи.

Ръцете на Мариса се плъзнаха по гърба му, пръстите ѝ усещаха играта на гладките мускули под тъканта на ризата му. Тя с готовност прие тежестта на стройното му тяло върху себе си.

Без да спира страстно да я целува, Кам бръкна в джоба на брича си и пръстите му стиснаха едната лента кариран плат. Той за миг прекъсна целувката и Мариса замига учудено, но Кам пак докосна с устни стройната ѝ шия и ги плъзна по рамото ѝ, като захапваше леко плътта ѝ. После зацелува дланта ѝ, а с лявата ръка завърза лентата около китката ѝ.

Насочила вниманието си изцяло към това, което правеха устните му, Мариса отначало не усети нищо, но щом Кам стегна възела, извърна глава и видя дългата лента, завързана около китката ѝ.

– Какво правите, Камерън?

– Каквото трябва – отвърна той, изви ръката ѝ назад, затискайки мятащото ѝ се тяло под своето с цялата си тежест, и успя да завърже другия край на лентата за таблата на леглото.

– Пуснете ме! – крещеше Мариса.

– Никога – каза Кам, затваряйки устата ѝ с кратка, дълбока целувка.

– Вие сте луд! – Тя дишаше тежко, борейки се с надигналия се в нея страх.

– Не, любима – промълви той, – само решителен. Хвана главата ѝ и повдигна с ръка непокорната ѝ брадичка. – Не ми се съпротивлявай, Мариса, няма да те нараня. Трябва да ми вярваш. Това е всичко, за което те моля.

– Да ви вярвам – възкликна тя, убедена, че е попаднала в някакъв див кошмар. Тя бе сама. Никой освен Кендъл не знаеше къде е. – Защо да ви вярвам?

„Защото те обичам“ – искаше да каже Кам, макар и да знаеше, че не може да го направи сега. Може би никога нямаше да може да ѝ каже

тези думи. Решен да продължи по избора от него път, той завърза и другата ѝ китка, оставяйки въпроса ѝ без отговор.

Доволен, Кам отмести тялото си от нейното и легна на дясната си страна, насилвайки ума си да не обръща внимание на болката в крака, а да се съсредоточи върху стройното тяло до него. Лявата му ръка галеше деликатното ѝ рамо, плъзгаше се по гладката плът и потъваше между гърдите ѝ. Обхвана едрата ѝ гърда и палецът му затанцува около розовото зърно, което набъбна в отговор.

Когато устните му обсипаха гърдите ѝ с целувки Мариса простена. Устата му всмукваше нежната плът, езикът му описваше кръгове около зърната ѝ. От гърлото ѝ избликна стон и преди да може да го сподави, се изплъзна от устните ѝ. Здравото ѝ младо тяло реагираше въпреки обстоятелствата. Страхът изчезна, изместен от магията, предизвикана от устата и ръката на Кам, от тези пълни с наслада, ловки пръсти.

Кам милваше цялото ѝ тяло, опознавайки всеки инч от кожата ѝ, всяка изпъкналост, всяка кост. Ръката бе последвана от топлите му устни, които опитваха кожата ѝ. Все още се усещаше мирисът на парфюма ѝ. Той проследи формата на корема ѝ, потъвайки надолу с върха на пръстите си. Ако Мариса не бе девствена, не би се колебал да наведе и главата си, за да усети целия ѝ вкус. И това ще стане по-нататък – обеща си той, – когато в нея изчезнат всички задръжки.

Кестенявите къдри продължаваха да го канят.

Мариса се опита неуспешно да освободи ума си от това, което ставаше с тялото ѝ. Но бе невъзможно, защото с всяко докосване Кам съживяваше у нея силни чувства, които тя дори не знаеше, че може да изпитва. Топлината се разливаше в тялото ѝ и го правеше огнено и жизнено.

Непрестанните повели на устата му, съчетани с възбуждащите движения на пръстите му, караха Мариса да се извива. Тя не можеше да избяга от нежните му атаки. Щом езикът му се срещна с нейния, опипващите му пръсти откриха онова, което търсеха. Плъзгайки се през кестенявите къдри, той проникваше и потъваше все по навътре, докато Мариса не помисли, че ще припадне от това толкова интимно докосване. Звезди избухнаха зад затворените ѝ клепки; тя изпъваше завързаните си ръце, докато той я омагьосваше с докосванията си. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха, дишането ѝ стана накъсано и ускорено.

Щом видя, че Мариса е възбудена до крайност от милувките му, и се увери, че е готова, Кам бързо разкопча брича си, повдигна се леко и проникна в тялото ѝ, възпрян от преградата на химена. Започна леко да

тласка напред, като се опитваше да проправи пътя си през доказателството за нейната девственост.

Мариса отвори очи. Кам бе между краката ѝ, все още облечен, вълненият плат на брича му се триеше във вътрешната страна на бедрата ѝ. Краката ѝ се разтвориха още по-встрани, когато усети проникването на твърдия му дълъг член, изпитващ здравината на химена ѝ. Избухналата болка изпълни цялото ѝ същество. Тя се опита да отмести тялото си, но той продължи ритмичните тласъци навътре и навън.

Кам взе решение: излезе от тялото ѝ за миг и отново проникна с дълбок тласък. Болезненият вик на Мариса разкъса сърцето му, докато тялото му се движеше неумолимо към окончателната развръзка. Сега вече нейните движения инстинктивно повтаряха неговите. Потънал дълбоко в тялото ѝ, Кам не можеше повече да се сдържа: експлодира и семето му се изля в нея. Накъсаните им викове отекваха из стаята.

Кам лежеше изтощен до Мариса. Затвори окото си, поемайки жадно въздух. Мили Боже, никога досега не бе изпитвал толкова силен оргазъм! Умът и тялото му се издигаха, извисяваха го все по-нагоре, там, докъдето никога не бе достигал. Бе се отдал изцяло и бе открил, че все още има какво да научи. С Мариса бе отключил към себе си врата, за която дори не знаеше, че съществува. Насладата и удовлетворението, познато му от безброй други жени, не можеше да се сравнява с огъня на тяхното съвкупение.

Любовта, която бе отсъствала в предишните му връзки, бе превърнала чисто плътския полов акт в най-могъщата сила. Той щеше да бъде само неин мъж дори и след свършека на дните им.

Мариса се пробуди и видя, че е сама в леглото; ръцете ѝ бяха развързани, а тялото ѝ бе покрито с карираното одеяло. Заедно с болките в крайниците изпитваше усещане за изключителна жизненост.

Последното, което си спомняше, бе въздействието на проникването на Кам в тялото ѝ – сякаш дори и вързана, тя бе по-свободна от когато и да било през живота си. Чувството бе толкова силно, че тя бе загубила контрол над емоциите си и бе крещяла името му. Бе отворила очи няколко мига по-късно, само за да се предаде на потребността от сън – изтощението ѝ бе пълно.

Но защо съпругът ѝ бе сметнал за нужно да я завърже? Очите ѝ бяха впити в неговите, когато се бяха слели един в друг; тя не бе открила

никакъв намек за лудост, а само изненада.

Обърна се и огледа стаята. Беше сама. От Кам нямаше и следа. Нима бе взел онова, което искаше, и я бе изоставил?

Вратата се отвори и в стаята нахлу влажен въздух. Мариса придърпа одеялото по-плътно към тялото си. Кам влезе с дървено ведро, пълно с вода. Тя срещна погледа му и дланите ѝ конвулсивно стиснаха одеялото. Някакъв вътрешен глас я накара внезапно да изпита срам. Дали бе видял всичко, което можеше да се види в нея?

„Тя е толкова невероятно красива“ – помисли си той. Пламъкът на многобройните свещи осветяваше кожата ѝ и ѝ придаваше плътен перлен отблясък.

– Събудих ли ви?

– Не – отвърна тя. Зелените ѝ очи гледаха предпазливо. Гласът му ѝ прозвуча формално, сякаш не бяха споделили току-що едно легло – и телата си.

– Нахраних конете – каза той и остави ведрото на масата. После свали плаща, с който бе наметнат. Това, което му се искаше да направи точно в този момент, бе да се присъедини към Мариса в леглото и да продължи да изследва дълбините на чувствата им. Отчаяно копнееше да почувства ръцете ѝ върху тялото си, устата ѝ – върху плътта си, върху цялата си плът. Копнееше да я научи как да доставя удоволствие на един мъж.

Но за да направи това, трябваше да ѝ позволи да види зловещите следи от делото на друга жена. А това гордостта му никога, никога не би допуснала. За нея бе по-добре да чувства гняв, отколкото съжаление. За нея бе по-добре да пита, отколкото да знае. Така бе решил той.

Кам повдигна бродираната кърпичка – нейния подарък от деня на бала, и каза:

– Не съм имал възможността да ви благодаря за един друг прекрасен подарък. Правя го сега.

– Няма защо – отвърна автоматично Мариса и си помисли колко е странен този разговор, особено сега. И двамата избягваха да говорят за онова, което бе станало.

Кам потопи ленената кърпичка във ведрото и после я изтиска.

Мариса го гледаше с широко разтворените си зелени очи.

Той седна на ръба на леглото и впи в нея здравето си око.

– Няма да те нараня, обещавам.

Мариса му вярваше. Това стоеше над логиката и тя просто прие факта. С осакатената си дясна ръка той хвана одеялото и бавно го

дръпна от тялото ѝ. Тя се изчерви и сведе очи, удивлявайки се на импулсивното си желание да го помоли да я вземе отново. Болката от разкъсването на девствената ѝ ципа се бе разпръснала, изместена от чудното усещане за екстаз, толкова поглъщаш, че не можеше да не се поддаде на съблазънта му.

Кам нежно изтри с влажната ленена кърпа кървавите следи от бедрата ѝ. Мариса се задъха от студенината на плата, от интимното докосване на ръката му до тялото ѝ. Краката ѝ се разтвориха леко; неспособен да устои на изкушението, Кам наведе глава, почти докосвайки с устни червеникавокафявите къдри.

Той стана, едва сподавяйки дълбоката болка в сърцето и тялото си. Колкото повече копнееше за Мариса и за повторение на чудесните мигове, които бяха прекарвали заедно, толкова по-добре разбираше, че това е невъзможно. Бе отишъл твърде далеч и връщане назад нямаше. Великолепният му план да прави любов с нея по свой собствен начин се бе сблъскал с неочакван проблем: тъй като обичаше Мариса, той не можеше повече да продължава да използва откраднати мигове, когато искаше безброй часове, да спъва тялото ѝ за сметка на собствената си свобода.

Това бе техният първи ден като любовници и щеше да остане и последен, закле се Кам.

Глава деветнадесета

Тежко, тревожно мълчание изпълваше стаята. И мъжът, и жената пазеха мислите си, питайки се кога и дали изобщо трябва да говорят. Дъждът бе престанал и вечерта бе студена. Кам беше отворил едно малко прозорче, за да влезе свеж въздух. Ъглите на устата му бяха изкривени от мрачна усмивка. Да седи на невероятно неудобния стол едва ли бе начинът, по който бе планирал да прекара остатъкът от вечерта. Вместо да изпитва насладите от тялото на жена си, той бе заключен сам в собствените си проклетни тайни, неспособен да ѝ даде обяснение.

Съмняваше се, че жена му е в добро настроение. Бе забелязал объркването, изписано на лицето ѝ, въпросите в зелените ѝ очи.

Усети, че е гладен. Не бе ял от сутринта. Любезността изискваше да покани жена си, независимо от обстоятелствата. Кам се надигна от стола, като се подпря на златната топка на бастуна си, за да превъзмогне болката в десния си крак. Извърна се и видя, ме Мариса е будна. Тя лежеше на леглото, все още завита само с одеялото. С възможно най-

изискания дворцов тон той попита:

– Ще се присъедините ли към мен на вечеря, Мариса?

– Да – отвърна тя. Беше лежала будна, опитвайки се безуспешно да намери отговори на въпросите си. Ситуацията изглеждаше съвсем необикновена. Камерън се бе оттеглил мълчаливо, бе запазил разстоянието между тях и тя не знаеше какво да прави. Точно затова остана неподвижна и се питаше какво ли им крои бъдещето.

Кам остави бастуна си, донесе от ъгъла на стаята една кошница, покрита с парче плат, и я сложи на захабената изтрита повърхност на масата.

Мариса се уви в карираното шотландско одеяло, стана от леглото и вдигна захвърлените си брич и риза от каменния под. Босите ѝ стъпала се вледениха. Обърна се с гръб към съпруга си, наметна одеялото на раменете си и obu брича. Пусна одеялото чак когато навлече и ризата си.

Кам я гледаше, забравил кошницата. Желанието предизвикваше болки в слабините му. Копнееше да прокара ръка по извивката на гърба ѝ, да я последва с устни и да опита цялото ѝ тяло. Насили се да се овладее и се зае с работа: извади две прясно опечени пити хляб, няколко ябълки – Кендъл му беше казал, че били най-хубавите, с които разполагала готвачката, и че току-що били донесени от Кент, а също и череши и праскови. Имаше и малко шунка и три резена сирене.

Вече облечена и по-спокойна, Мариса obu чорапите си, поспря и отправи тревожен поглед към съпруга си, който държеше остър нож. Макар да не бе левак по рождение, той използваше ножа умело и сръчно. Китката му бе силна, а пръстите – гъвкави. Дъхът ѝ секна. Тя вече отлично познаваше силата и красотата на тази опитна ръка.

Седна срещу съпруга си и пое калаената чиния, отрупана с шунка, сирене и плодове.

– Вино? – запита той с бутилка в ръка.

– Да – отвърна тя. Сетне отпи и остави бокала на масата. Бе неин ред да отправи въпроса си.

– Защо?

Кам срещна погледа ѝ и промълви единствено:

– Не мога да ви кажа.

– Не можете или не искате?

Той само присви широките си рамене. Зелените ѝ очи потъмняха от гняв.

– Не можете да ми кажете дали това, което се случи между нас, бе както трябва?

– Какво знаете вие за това как трябва? – отговори Кам на въпроса ѝ с въпрос.

– Но защо, защо? – възкликна тя.

– Имах си причини – рече той, използвайки възможността да отпие отново от чашата.

– Тогава помогнете ми да разбере какви са те – помоли Мариса.

– Това не ви засяга.

– Лъжец! – яростно каза тя.

Единственото синьо око на Кам потъмня.

– Дръж си езика, момиче!

– Аз съм Фицджералд! Ние не се спираме пред заплахи.

Кам протегна ръка и сграбчи нежната ѝ китка.

– Сега сте Бюканън, миледи. По име и в действителност.

– И дойдох доброволно при вас – парира го тя.

– Да, знам – призна той и пусна ръката ѝ.

– Тогава защо ме завързахте като престъпница?

Кам остави въпроса ѝ без отговор и започна да се храни.

Раздразнена от нежеланието му да отговори на въпроса ѝ, Мариса заби зъбите си в една ябълка, наслаждавайки се на вкуса ѝ. С развързани ръце тя можеше да направи всичко, каквото поиска. Пред няколко часа бе искала да прегръща съпруга си, да усеща кожата му под пръстите си, да изследва тялото му така, както той бе правил с нейното. Помнеше какво бе усещала, когато бе докосвала Камерън в беседката и в неговата стая в странноприемницата, когато бе дошла да му поднесе благодарността си за това, че бе спасил живота ѝ.

„Майко Божия!“ – помисли си Мариса и впи поглед в него, оставяйки плода на масата. Изведнъж бе открила отговора на въпроса защо я бе завързал. За да не ѝ позволи да го милва!

– Не искахте да ви докосвам, нали? – запита го тя открито.

Лицето на Кам остана безучастно; единственото, което тя забеляза, бе опъването на лицевите му мускули.

Но Мариса вече бе открила отговора.

Трябваше да се досети, че тя ще отгатне. Бе прекалено прозорлива и интелигентна, за да бъде заблуждавана дълго време. И все пак той още не искаше да признае истината. Малко лъжа би го предпазила – така щеше да държи Мариса на сигурно разстояние от сърцето си.

– Решителна сте, миледи. Ще ви позволя това – изсмя се рязко Кам. – Да, аз си имам причини. И най-важната е да имам наследник от вас. – Гласът му я преряза със студената точност на стомана.

– Дете?

– Да, дете. Син, надявам се.

– Това все още не обяснява...

– За Бога – прекъсна я той, – трябва ли да ме карате да ви казвам всичко?

– Да – настоя тя, смятайки, че накрая той ще ѝ се довери.

– Взех единствената част от тялото ви, която желях, от която имах нужда – каза той грубо. – Не ми е притрябвало да се държим за ръце.

Лицето на Мариса пребледня. Повдигна ѝ се от вида и мириса на храната.

– Докато ви яхах, си мислех за жената, която обичам – каза Кам. – Именно нейните ръце копнеех да ме прегръщат... – Той казваше истината, но Мариса не можеше да знае това – защото именно тя бе тази жена. После добави: – Щом не мога да я имам, няма да позволя това и на никой друг.

Мариса се изчерви от унижение. Тя бе тъпа, влюбена глупачка. Съпругът ѝ беше влюбен в друга жена.

– Обичате другата и все пак се оженихте за мен?

– Аз съм лоялен поданик на Негово величество. Бракът с вас ми донесе повече, отколкото някога съм мечтал.

Любовта бе за него най-богатата ѝ зестра.

– Както и аз – равнодушно призна Мариса собствената си лоялност. – Моля се семето ви да покълне, за да не ви се налага пак да изпълнявате тежкия си дълг.

– Не е необходимо да ви обичам, за да спя с вас.

„Не е необходимо, но е така“ – тези думи останаха неизречени.

– Извинете ме – каза Мариса и стана. – Нямам апетит.

Нямаше да позволи на Камерън да я види как плаче. Тръгна към вратата и излезе гордо, преди сълзите да потекат по бузите ѝ.

Кам също бе загубил апетита си. Съзнателно бе отблъснал единствената жена, която желяше. Възпирайки вика, който заплашваше да избликне от устата му, той стана, блъсна силно масата и разсипа храната по каменния под. Погледна към вратата. Беше тихо. Можеше да ѝ каже...

Не, за него времето бе свършило.

Мариса изтича до малкия обор. Сълзите изгаряха очите ѝ. Обяснителните думи и последвалите ги действия на Камерън я бяха разгневили

и наранили.

Ромул и Рем я посрещнаха с приятелско цвилене. Тя се огледа и забеляза двете седла, подпрени на стената. Развърза Рем и го изведе от яслата. Хвърли седлото на гърба му и го затегна. Знаеше, че не може да остане повече тук. По-скоро би рискувала да се върне сама, отколкото да остане. Качи се на някаква дървена бъчва и яхна коня. Изви се, за да го изкара през вратата, и после го пришпори в галоп.

Кам чу силното цвилене, отвори вратата и видя един от белите жребци с Мариса на гърба да изчезва в тъмнината.

Не можеше да я обвинява. Почти очакваше тя да грабне камата му и да го промуши, ако можеше – толкова голяма бе раната, която видя в зелените ѝ очи. Ако оседлаеше Ромул, все още можеше да я настигне и да я върне.

Но към какво?

За какво?

Затвори вратата, решил, че е по-добре да остави жена си да ближе раните си в уединение. Огледа резултатите от гнева си – разпръснатата храна, виното, разлято като кръв върху каменния под, обърнатата маса. Погледът му попадна върху празното легло. Кам разбра, че също не може да остане повече тук.

Грабна бастуна си от пода, вдигна одеялото от леглото и бързо го натъпка в брезентовата торба заедно с все още мократа кърпичка.

Поспря на вратата и погледна за последен път къщата. После затръшна свирепо вратата, оставяйки зад себе си спомените. Де да можеше да залости и вратата в ума си толкова здраво.

Щом се прибра, Мариса легна в топлата вана. Неколцина от домашните прислужници забелязаха раздърпаниа ѝ вид, но благоразумно се въздържаха от коментар. Чарити също не зададе никакви въпроси. Мариса се погледна в огледалото в банята и потръпна. Изглеждаше като някаква дива, обрулена от вятъра скитница. Нареди незабавно да ѝ донесат вода.

Лесно бе да измие следите на Камерън от тялото си; не бе толкова лесно обаче да ги отмие от ума си. Водата я отпусна и успокои болките в бедрата ѝ. Бързата езда през хълмовете след първите ѝ преживявания в правенето на любов бе изтощила тялото ѝ почти до краен предел.

Водата изстина, гневът ѝ също. Тя се изправи, излезе от ваната и се избърса с мека хавлия. Ръката ѝ се плъзна по плоския ѝ корем. Мариса

се запита дали детето на Камерън би могло да бъде заченато в тялото ѝ толкова бързо.

Преди да вземе някаква дреха, за да се загърне, вратата се отвори. Мариса се извърна и видя вдовстващата графиня.

Баба ѝ затвори вратата с трясък.

– Какво се е случило?

Мариса ѝ отправи озадачен и леко объркан поглед и се наведе, за да вдигне от пода котето Лайънхарт, което си играеше с объркано кълбо прежда за гоблени. Погали черната му козина и котето измърка от удоволствие.

Барбара не можеше да се заблуди толкова лесно.

– Нещо не е наред – настоя тя. – Кендъл ми каза, че ти и графът ще прекарате нощта в една от къщите в имението. И да не се притеснявам, защото изборът бил ваш. После Мод ми каза, че си се върнала, а тя го разбрала от едно от момичетата в кухнята; то предало, че си се върнала сама и си имала вид на раздърпано момче. – Веждите ѝ се вдигнаха. – Вече минава осем часът.

– Промених решението си.

– Тъй ли? Или пък нещо друго го е променило?

Мариса остави котето на пода, приближи се до големия куфар, подпрян на леглото, и извади роба от фин бял лен, поръбена с дантела. Облече я и завърза здраво колана на кръста си.

Баба ѝ седна на един нисък стол и впери очи във внучката си.

Мариса усети нужда точно в този момент да се довери някому. Кой би бил по-подходящ от баба ѝ, след като собствената ѝ майка бе в Ирландия? Можеше да вярва на баба си, която бе жена с огромен опит. Седна в краката на Барбара и подпря глава на коляното ѝ.

Барбара протегна ръка и погали разпуснатите кестеняви коси на внучка си. Понякога, когато погледнеше Мариса, сякаш виждаше себе си като в огледало – изминалите години просто изчезваха.

– Разкажи ми – рече тя внимателно.

Мариса говореше бавно и ясно.

– Камерън ми остави съобщение, в което ме молеше да отида при него. Направих го. След снощи...

– Какво се случи снощи?

– Излязох и отидох да се разходя в градината. Влязох в беседката и Камерън ме последва там.

– О! – каза само старата жена, но краткото ѝ възклицание бе изпълнено с богат смисъл.

– Целувахме се.

– Добро начало.

– И аз си помислих така. – Мариса вдигна глава и зелените ѝ очи се срещнаха с очите на баба ѝ.

– Отговори ми на един въпрос – обичаш ли го?

Мариса не бе особено склонна да отговори откровено.

Барбара повтори въпроса.

– Отговори просто с „да“ или „не“, това ще бъде достатъчно, дете.

– Да, обичам го, grand-mere – призна Мариса. – Повече, отколкото смятах, че е възможно.

Барбара се усмихна мъдро.

– Това е проклятието и спасението на рода Фицджералд – каза тя. – За моите стари очи бе ясно, че си дълбоко влюбена в съпруга си.

– Разбрах колко много го обичам едва когато се отзовах на поканата му.

Старата графиня я изгледа продължително.

– В нашия род или е всичко, или е нищо. – Тя забеляза блясъка на сълзи в премигващите зелени очи на внучката си и я попита остро: – Нарани ли те?

Мариса кимна.

– Но не така, както си мислиш, grand-mere. Той нарани гордостта ми – и сърцето ми.

– Обясни ми.

– Исках бракът ми да е истински.

– Във физическия смисъл?

– Да – призна Мариса. – Отлагахме твърде дълго – но сега бях готова и ми се струваше, че и той е готов.

– Не те ли взе? – повдигна брадичката ѝ с ръка лейди Барбара.

Мариса се изчерви; Барбара вече бе получила отговор на въпроса си.

– Какво не беше наред? – Навярно шотландецът е бил прекалено земен, прекалено опитен любовник за внучката ѝ. Мариса бе страстна, това Барбара можеше да види сама – макар внучката ѝ да бе невинна. Мариса бе жена, която трябваше да бъде ухажвана и спечелена, а не тъпкана под нечие дребнаво мъжко самомнение.

Мариса се запита как да започне разказа си. Стройните ѝ рамене потръпнаха. Тя реши да бъде пряма.

– Преди да ме направи своя жена, той ме завърза за леглото.

– Наистина ли? – извика Барбара и си помисли, че за брака им е

малко рано за такива неща.

– Хвана ръцете ми и ги завърза – каза бавно Мариса, – с плат, боядисан в цветовете на неговия клан, за таблата на леглото, тъй че да не мога да го докосвам или прегръщам. Умолявах го да ми каже защо. Отначало отказваше, после неохотно ми каза, че обичал друга жена и че целта му била да ми направи дете. Наследник на неговото графство. – Мариса спря и пое дълбоко дъх. – Ако не можел да бъде в ръцете на жената, която обичал, не искал никоя друга. Когато ме искал за съпруга, мислел за друга жена – завърши Мариса с глас, подрезгавял от възмущение.

– Затова ли се върна тук? – запита Барбара.

– Не можех да остана там – обясни Мариса.

– Защото се почувства предадена?

– Да – отвърна кратко Мариса.

– Казваш, че е признал любовта си към друга жена пред теб?

– Да.

– В такъв случай, мила моя – упрекна я баба й, – от теб зависи да промениш отношението му.

– Какво искаш да кажеш? – запита Мариса озадачена.

– Сражавай се за съпруга си с оръжията на жена. Ти си Мариса Фицджералд. Плът от моята плът! – подчерта старата жена.

– Как? – Мариса изглеждаше заинтригувана.

– Отвращава ли те правенето на любов?

Бузите на Мариса отново се изчервиха.

– Не.

– Докосва ли те той? – продължи Барбара.

– Да.

– Къде?

Мариса отправи изненадан поглед към баба си.

– Защо ти е да знаеш?

– Приеми, че не съм задоволена от твоя отговор.

Барбара погледна внучка си с окуражителна усмивка.

– Ръцете му бяха изключителни, grand-mere. Те бяха навсякъде по мен – каза Мариса.

– Хареса ли ти?

„Хареса“ бе твърде слаба дума за онова, което бе почувствала, когато магьосническите му пръсти я бяха милвали цялата.

– Извънредно – отвърна тя.

– А болката?

– Тя нямаше значение – отговори честно Мариса, – защото означаваше, че съм вече наистина жена.

– А после? – попита Барбара. – После достави ли ти удоволствие? Мариса се усмихна.

– Като нищо, което някога съм преживявала. В един момент – призна тя – помислих, че умирам, grand-mère. Чувствах се, сякаш отлитам.

– Това е добре – каза Барбара и стана от тапицирания с кадифе стол. – Хората от рода Фицджералд никога не се предават – добави тя с усмивка, – освен ако това не отговаря на целите ни. – Тя тръгна към вратата. – Имам нещо, което ще ти отвори очите за възможностите ти. Една жена трябва винаги да знае и да използва всички възможности. Ще се върна след мъничко.

Барбара изпълни обещанието си и след по-малко от половин час донесе на Мариса някаква книга. Тя бе подвързана в гладка, изтъркана кожа, със златна закопчалка. Старата жена я подаде на внучката си.

– Дядо ти открил това в един парижки магазин – усмихна се закачливо Барбара. – Той знаеше, че събирам украсени ръкописи, и когато видял този, го купил за мен. Вътре пише, че се основава на някаква книга от Изтока. Написан е на френски и се разказва за приключенията на един рицар и неговата дама. А сега ще те оставя. Приятно четене. – Тя целуна Мариса по бузата и излезе.

Мариса изчака, докато баба ѝ си отиде, и взе книгата в леглото заедно с няколко свещи, които постави на масичката до него. Бегъл поглед я увери, че котето е в кошничката си. Тя си легна, пооправи няколко от напълнените с гъши пух възглавници, завъртя ключето и отвори книгата.

Богато оцветената и щедро украсена титулна страница обявяваше, че това е *La verite d'Amour. Истината за любовта.*

Тя погледна текста, прескочи няколко страници напред и откри рисунките, които придружаваха стиховете и прозата. Имаше рисунки на мъж, полуоблечен мургав рицар, и на руса дама отпреди векове, чието единствено одяние бяха косите ѝ. Широкият гол гръб на рицаря бе обърнат към читателя и наполовина закриваше жената; дланта му бе върху гръдта ѝ, а устните му целуваха нейните.

Дали и тя бе изглеждала толкова смутена, когато Камерън я бе целувал и милвал?

Мариса внимателно обърна страницата и очите и се разшириха.

В следващата рисунка и рицарят вече бе гол. Бедрата на жената бяха обвити около неговите. Той я придържаше с големите си ръце, също

толкова големият му и твърд член сега бе част от нейното тяло, а устните му целуваха гърдите ѝ.

Рисунките бяха така подробни, че Мариса почти можеше да види блясъка на капчиците пот по телата им.

С треперещи ръце тя обърна следващата страница. Двата сега бяха легнали върху застлания с кожа под и рицарят бе между краката на жената. Изражението му бе страстно, а нейното – възторжено. Бяха изпаднали в екстаз, и двамата бяха победители и споделяха триумфа си. Мариса стисна очи, после прочете поемата на следващата страница. Тя бе чувствена и прелестна, а образите – едновременно силни и нежни.

Неспособна да устои, Мариса продължи да задоволява любопитството си.

Рицарят и неговата дама бяха във великолепно легло, чиито резбовани крака изобразяваха любещи се мъж и жена. Русата дама лежеше по гръб със свити в коленете и разтворени крака, а рицарят докосваше с език мястото, където преди това бе влизал членът му.

Мариса спря и пак затвори за миг очи; във въображението си видя на рисунката себе си и Кам с уста между краката ѝ, как завършва онова, за което само бе намекнал.

Боже, за какво си мислеше?

Следващата рисунка изобразяваше рицаря, вече легнал по гръб, с протегнати напред ръце, обхванали гърдите на жената, която бе възседнала твърдия му член с отнетата назад глава; косите ѝ покриваха телата и на двамата.

Дали Камерън бе правил това с други жени? Мариса си спомни колко доволна била според Барбара Касълмейн лейди Макдоналд, предполагаемата някогашна любовница на съпруга ѝ.

В следващата илюстрация дамата лежеше направо на рицаря, членът му бе в устата ѝ, а очите ѝ светеха щастливо.

Мариса затвори интригуващата еротична книга, заключи я, наведе се и я остави на пода. Книгата определено ѝ даваше повод за размисъл. Съпругът ѝ бе принадлежал към приближените на краля и без съмнение бе опитал всичко, което можеше да предложи животът... а тя бе само една провинциална девственица. Баба ѝ се бе опитала да ѝ помогне, като ѝ бе дала тази книга за ръководство.

Всъщност книгата предизвика във въображението ѝ образи, някои от които останаха в ума ѝ. Това обаче нямаше да бъде единственият момент в нейната решителна игра на любов. Тя щеше да ухапва съпруга си по свой собствен начин, със собствени средства.

На ръката ѝ бе доказателството за положението ѝ на омъжена жена – венчалният ѝ пръстен. Той символизираше обета ѝ, даден пред Бога и краля; сега той символизираше и нейната любов, дадена пред Бога и самата нея.

Жените, които Кам бе имал, нямаха значение. Те бяха в неговото минало.

Тя бе жената на Камерън.

Глава двадесета

– Какво искаш да кажеш с това „Бюканън е все още жив“? – истерично попита Фейт.

Роджър Хартуел извърна очи към тавана. Тази кучка бе толкова тъпа, колкото и разпуснатата!

– В двора се говори само за покушението срещу граф и графиня Деран и за това как той осуетил грабежа, като се справил и с двамата разбойници. Изглежда, че шотландецът за пореден път провали нашите планове. Това копеле има дяволски късмет.

Фейт осъзна, че идиотът Хартуел се е провалил отново.

– Тъй като е в центъра на вниманието, мисля, че е по-добре да изчакаме преди да ударим отново.

– Уплашен си – каза презрително тя.

Хартуел я сграбчи за китката и я стисна грубо.

– Не съм глупак, госпожо Белами – каза той през стиснатите си зъби. – Кралят изпрати неколцина от личните си стражи да се уверят, че Бюканън и жена му са пристигнали невредими. Би било безумие да рискуваме сега с друго покушение. След няколко месеца, когато...

– Няколко месеца? – възкликна Фейт. – Хората на Джейми Ковингтън вече започнаха да разследват случая. Бях принудена да сменя адреса си от страх, че ще ме разкрият.

– В такъв случай ти предлагам да напуснеш Лондон.

– С какво? – Фейт никога не би признала пред това гнусно създание, че предвидливо е спестила значителна сума. Това щеше да остане нейна тайна.

Хартуел наля в чашата си малко малвазия. Влажната мрачна атмосфера на пристанищната таверна подхождаше на целите им.

– Предлагам да си намериш жертва, която да заплати пътя ти, мила – каза той и пусна ръката ѝ. – Имам да решавам мои си проблеми.

„Алчна, некадърна свиня!“ – помисли си тя.

– И не си позволявай повече да ме заплашваш – каза той, докосвайки с тлъстия си пръст бузата ѝ. – Ще ти дам препоръчително писмо. Не мисля, че си особено прозорлива в това отношение, мила – продължи той снизходително. – Но не смей да ме обвиняваш, както и аз не смея, защото и двамата имаме твърде много за губене. Особено ти... ако Бюканън някога те открие жива. – Той ѝ се усмихна, показвайки пожълтелите си зъби. – Не се свързвай с мен, ако няма нещо спешно. А сега – Хартуел се изправи, – трябва да вървя, вече закъснявам. Довечера в двореца ще има фантастичен бал с маски. О! – въздъхна той драматично, – ужасно е тежко с всичките тези вечери и балове в чест на нашата нова кралица. Ще вземе да се окаже, че нашият крал си е избрал упорита гълъбица за голям ужас на кралската курва Касълмейн.

Фейт го изпрати с поглед. Вече бе спала с един от младите му лакеи, момче с лице на сводник, и бе получила известна информация, която Хартуел мислеше, че не ѝ е известна. Изглежда, че бе изоставил или засега поне отложил плановете да се ожени за наследницата на Фицджералд и вместо това възнамеряваше да се венчае за застаряващата дъщеря на един проспериращ овцевъд. Фейт не се съмняваше, че жената не ще има дълъг живот след сватбата – толкова алчен за пари бе Хартуел.

Знаеше и че той е способен да я предаде на кралското правосъдие. Снощи бе видяла ясно това в очите му. Тъй че трябваше да измисли свой собствен план. Хартуел не струваше нищо – също като безполезния си член; не бе способен да освободи нито себе си, нито нея от заплахата, наречена Камерън Бюканън.

Побиха я тръпки. Не можеше да поеме риска проклетият шотландец да открие местонахождението ѝ, нито пък Хартуел да я използва като разменна монета, за да спаси самия себе си.

Стигна до извода, че трябва да се избави и от Хартуел, и от Бюканън, и то незабавно. С крайчеца на окоото си наблюдаваше лудориите на новопристигналите моряци, опитващи се да спечелят благоволенията на дебелата келнерка. Тя ги разиграваше, опитвайки се да хване на въдицата мъжа с най-пълна кесия. Моряците се оглеждаха отчаяно да забършат каквото и да било, стига да е от женски пол – всички, с изключение на мълчаливия мъж, който пиеше сам на една маса. По дрехите му можеше да се съди, че също е моряк. Фейт придърпа качулката над лицето си и излезе от таверната.

Тръгна по тъмните улички, стиснала малкия си пистолет и скоро стигна невредима до новонаетата си къща. Затвори вратата и въздъхна

облекчено. Лесно щеше да намери мъж, който да убие Хартуел; Бюканън бе по-опасен, но тя не можеше повече да се надява на никого, освен на самата себе си. Работата трябваше да се свърши веднъж завинаги. Смъртта на Бюканън щеше да я освободи и от страховете, и от спомени-те ѝ.

Фейт Белами беше бясна, макар и да скри това от мъжа, който лещеше до нея и дишаше тежко. Допреди миг бе кокетна и мила, защото знаеше, че няма да ѝ отнеме много време. Няколко изсумтявания и един-два тласъка бе всичко, от което той щеше да се нуждае, за да получи удоволствието си. Дори не ѝ се наложи да се съблича, толкова много бързаше този глупак.

Затвори очи и се престори, че се наслаждава на неумението на партньора си. Той щеше да очаква няколко въздишки, тъй че тя бе задължена да му даде най-доброто, на което бе способна. Той далеч не бе най-яркият от мъжете, а тя търсеше точно това. Грижливо бе изработила първата им „случайна“ среща, след като го бе наблюдавала да идва и да си отива от местната таверна. Бе изиграла ролята на овдовяла дама, манипулираше го толкова умело, че той не бе имал никакъв шанс, след като се бе спряла на него.

Бе му харесало да играе ролята на услужлив кавалер, който помага на дама, изпаднала в беда. „Изкълченият“ ѝ глезен свърши добра работа и привлече вниманието му. Нежното ѝ потрепване от болка, смелата ѝ решителност да продължи и да се върне в дома си въпреки навяхването го спечелиха. Прегърнал я през кръста с мускулестата си ръка, той ѝ помогна да стигне до скромния ѝ дом. Тя му бе толкова благодарна, че го покани, за да изрази признателността си.

Планът ѝ бе прост. Тя щеше да му разказва малко по малко тъжната си история, привързвайки го все по-силно към себе си, за да не може той да узнае кога ще го хване в капана си. Тази вечер, когато се бе разплакала, след като му разказа подробностите за ужасното положение, в което се намирала, той ужасно се възмути, че чудесна жена като нея трябвало да понесе толкова нещастия.

Фейт би искала да може да се изчервява от момински свян, докато разказва историята си, но никога не се бе изчервявала, а и не бе нито свенлива, нито мома – това просто бе извън ограничения ѝ репертоар. Вместо това сведе клепки и взе да стиска ръце в скута си, излъга го, че любимият ѝ съпруг бил убит от могъщ мъж, който я желяел. Всичко се

случило, когато отблъснала онзи мъж.

– Той искаше да ме направи своя любовница и аз, разбира се, отказах на това долно предложение. – Тя спря, за да постигне драматичен ефект. – Обичах съпруга си.

Все пак успя да подсмръкне, сякаш съдържа сълзите си.

– След два дни съпругът ми бе нападнат от разбойници, които обреха малкото ни пари. Същата нощ онова мръсно чудовище дойде в дома ми и настояваше, че щом мъжа ми го няма, ще имам нужда от закрилник. Зашлевих му шамар – каза тя убедително, – но нямаше полза. Той бе по-силен от мен.

– И ви изнасили?

Тя успя да потръпне.

– Моля ви, не ме карайте да говоря за това. Толкова ме е срам... – Тя стана, обърна се с гръб към него и допря кърпичка до сухите си очи. Дали пък навремето не бе трябвало да стане актриса?

Когато реши, че е изминало достатъчно време, Фейт продължи:

– Връща се отново и отново. Независимо колко често се мества, за да избягам от него, той винаги ме открива и се страхувам, че ще полудея. Разполагам със съвсем скромно състояние, което спечелих от работата си като шивачка, достатъчно да плащам наема си и да си купувам евтина храна. О – простена тя, – какво не бих дала този мъж да излезне от живота ми!

Той отговори сякаш следваше ролята си: приближи се до нея, прегърна я и обърна лицето ѝ към себе си. Целуна я и ѝ прошепна, че ще ѝ помогне.

– Ти си толкова добър, толкова мил – каза Фейт, щастлива, че планът ѝ действа. – Как бих могла да ти се отблагодаря...

– Позволи ми да те любя – умоляваше я отчаяно той.

– Да – съгласи се тя, сякаш преодолявайки някаква забрана и го остави да я повали на дъсчения под.

Всичко свърши за няколко минути. И този моряк се мислеше за мъж над мъжете, за любовник над любовниците! Тя сподави прозявката си, докато той мачкаше тялото ѝ. Щом се отгървеше от него, щеше да вземе нещата в свои ръце и да си намери някаква утеха, защото бързото му съвкупление не я развълнува. Сега, докато той си почиваше, тя вече можеше да поработи върху него.

– Никога не съм знаела, че може да е толкова чудесно – каза тя и пое дълбоко дъх, сигурна, че той ще приеме лъжата ѝ за истина.

Тъп задник! Каква самодоволна усмивка!

– Каза, че ще ми помогнеш – рече тя и го погледна невинно, сякаш забравила, че ризата и фустата ѝ са набрани чак до шията ѝ. – Той няма да ме остави на мира, докато е жив.

– Искаш да го убия ли? – попита морякът и посегна към бедрата ѝ.

– Това е единственият начин – каза тя и погали мръсната му ленена риза. – Иначе ще трябва аз да се убия, за да сложа край на това унижение. Не мога да издържам повече!

– Тогава остави това на мен, Джейн – заяви той и премести ръката си по-нагоре.

– О, Титъс! – промълви Фейт и го възнагради със страстна целувка, доволна, че се бе сетила да му каже фалшиво име, защото каквато и бе да се случеше, той щеше да я познава само като Джейн Ренолдс. – Ти наистина си прекрасен човек.

После посегна и върна малкия му отпуснат член към живот.

– Помогни ми да забравя злините му – помоли го тя.

Единственото, което искаше Титъс, бе да ѝ се подчини.

Две седмици след срещата си с Хартуел Фейт бе готова да започне изпълнението на плана си. Титъс Филдинг бе неин доброволен съучастник: смяташе, че спасява една бедна вдовица от злия ѝ мъчител, и изобщо не разбираше, че е въввлечен в интрига от една бивша куртизанка – жена, отдавна опитна в изкуството да управлява мъжете.

Тя му бе обещала, че ще обмисли предложението му за брак и ново начало в колонииите. Следващото му плаване бе до Вирджиния. Там можело да купят евтино земя, пък и щели да оставят миналото зад гърба си.

Фейт мислено се засмя. Никога нямаше да напусне Англия заради смрадливите колонии. Присви рамене, докато пишеше бележката до Хартуел, с която го вкарваше в клопката – Титъс Филдинг не биваше да знае това. Запечатана писмото и въздъхна облекчено. Е, щяха да ѝ липсват парите на Хартуел, както и информацията, която той можеше да ѝ осигури, но в края на краищата човек трябва да гледа интереса си. А Фейт Белами винаги бе била много добра в това отношение.

На Хартуел му бе омръзнало да чака тази глупава курва. В писмото си го молеше да се срещнат в пристанищната таверна, защото имала важна информация за Бюканън. Е, тази среща трябваше да се състои преди часове. Къде по дяволите беше тази кучка? Той извади джобния

си часовник и го погледна. Възнамеряваше да даде още само десет минути и да си тръгне. Каквото и да имаше да му съобщава, щеше да ѝ се наложи да изчака завръщането му от сватбеното пътешествие. Макар че момичето, за което предстоеше да се ожени, щеше да увеличи състоянието му съвсем малко, той се нуждаеше от зестрата ѝ, защото бе останал почти без пари. Освен това бракът нямаше да е много дълъг.

Титъс Филдинг се криеше в тъмнината до таверната, стиснал здрав пистолета. Дланите му се потяха. Никога досега не бе убивал човек – поне не хладнокръвно.

За да прогони тревожните си мисли, той насочи вниманието си към жената, заради която извършваше това. Не можеше да повярва в късметата си, не можеше да повярва, ме съдбата му е дала жена като Джейн Ренолдс. Бе попаднал в плен на магията ѝ още щом се бе изпречила на пътя му онази първа вечер. Тя го бе накарала да разбере, че като ѝ помага, поправя огромното злодеяние, извършено спрямо нея и съпруга ѝ. Това бе справедливост, единствената справедливост – така му беше казала тя.

Титъс чакаше мъжа, който трябваше да излезе от таверната.

Време беше това копеле да плати за престъпленията си.

Фейт си наля чаша бренди и го изпи бавно, като се усмихваше все по-доволно. След тази вечер един от проблемите ѝ щеше да бъде решен, ликвидирани изцяло. Оставаше само още един – Камерън Бюканън, този страхотен рус жребец. Човекът, чието тяло никога нямаше да забрави; а бе направила така, че да не я забрави и той.

„Тъпо шотландско копеле!“ – крещеше тя наум. Ах, ако Бюканън нямаше толкова силна воля! Щеше да ѝ каже това, което искаше да научи. Но не бе го направил и я бе принудил да действа.

В дома ѝ бе топло. Тя мразеше нощния въздух, особено гадните мизерии, които се носеха в тази част на Лондон, и затова всичките ѝ прозорци бяха плътно затворени. Това със сигурност не бе красивият дом на Деран. Тя го бе посетила предишния ден, разпитвайки за графиня Деран... Облечен в ливрея лакей я погледна отвисоко и ѝ събщи, че графинята не си е у дома и ще отсъства няколко месеца. Фейт прехапа езика си и се усмихна сладко на лакея, настоявайки, че графинята щяла да иска да научи за благотворителната ѝ дейност и грижите ѝ за сираците. Слугата повтори, че графинята отсъства. Фейт попита дали може да изпрати на лейди Деран писмо, в което да ѝ събщи новините. Слугата каза, че в този момент графинята със сигурност е в имението си Фиц Хол

в долината на Ус. Било вероятно писмото да я намери там. Фейт му благодари по възможно най-превзетия начин и си тръгна, потривайки радостно ръце.

А където бе отишла графинята, там би трябвало да бъде и графът.

Тя погледна малкия си часовник и се подготви да изкаже признателността си към моряка. Малкото легло вече бе оправено. Чаршафите бяха парфюмирани, тъй че миризмата на Титъс нямаше да дразни носа ѝ. Тя отпусна робата си и леко напудри зърната на гърдите си.

Чу плахото почукване на вратата, завъртя се и слезе да отвори.

– Направи ли го? – попита тя, опитвайки се да скрие вълнението в гласа си.

Титъс кимна и влезе.

– Значи най-сетне съм свободна! – възкликна тя.

– Той повече няма да те безпокои, Джейн – каза доволно Титъс.

– Сигурен ли си?

– Човек с куршум в тялото и на дъното на Темза не може да ти направи нищо лошо. – Той се отпусна на стола. – Доказах, че любовта ми към теб е истинска.

Усмивката на Фейт изразяваше искрено – и злорадо – удовлетворение.

– О, мили мой! – промълви тя. – Нека докажа и моята любов.

Хвана го за ръката и го поведе нагоре по стълбите към спалнята си. На малката чамова масичка ги очакваха бутилка бренди и две чаши. Фейт му наля догоре, после вдигна своята чаша.

– За новия ни живот!

Титъс гаврътна силното питие.

– Да, прелестна моя, за новия ни живот, далеч от горчивите спомени.

И подложи чашата си за още.

Фейт свали робата си и застана гола пред него.

– Нека ти докажа и моята любов, скъпи Титъс – рече тя, отпусна се на леглото и разтвори крака. Малко време щеше да му трябва, за да съблече дрехите си и да се качи върху нея. Ако се престореше на заспала, той навярно щеше да си тръгне рано.

Титъс легна върху нея и потъна в плътта ѝ колкото можеше по-бързо, за да изтрие всички останали съмнения.

Фейт затвори очи и започна да издава съответните звуци, копнеейки на мястото на Титъс Филдинг да е Камерън Бюканън, който бе яздил между краката ѝ с мощното си оръжие, като се бе потапял и изплувал от

тялото ѝ. Той знаеше как да го прави. А единственото, което този урод тук успяваше да направи преди да се отпусне отгоре ѝ изтощен, бяха само няколко изсумтявания и един-два тласъка.

Само след няколко мига той захърка отвратително. Фейт се изплъзна изпод тялото му. Титъс никога вече нямаше дори да я зърне.

Тя го изгледа презрително, наля си още една чаша бренди и я вдигна в безгласна наздравица: „За Камерън Бюканън, звяра, който създадох аз, звяра, който ще унищожи!“

Част втора Нежен като луен лъч

Глава дваисет и първа

Мариса не можеше да се съсредоточи: убоде се със сребърната игла за втори път през последните десет минути. Остави ръкоделието настрана, стана от удобния си стол и пъкна наранения пръст в устата си.

Разходи се из малката стая. Тук бе нейното светилище, единственото място, където можеше наистина да остане сама, когато имаше нужда от това.

Или поне така беше преди.

Дори и тук, сама, в мислите си тя бе обградена от хора, и особено един човек тормозеше ума ѝ. Толкова много неща се бяха случили през седмиците след тяхното пристигане в новопостроения Фиц Хол, разположен в красивата долина на река Ус.

Между нея и Камерън се бяха установили ледено любезни резервираности отношения. Това бе нейно дело, призна пред себе си тя. Бе отвърнала на резервираността на съпруга си с любезност и спокойствие, заклевайки се да го накара да забрави другата жена. Сега вече вярваше в непрекъснатите забележки на баба си за горещата кръв на рода Фицджералд. Само от нея зависеше да накара Камерън никога да не съжалява, че се е съгласил да се ожени за нея. Тя трябваше да вярва, че е в състояние постепенно да спечели любовта му.

Не можеше да забрави как се бе чувствала с него, как бе сляла тялото си с неговото. Именно този спомен, заедно със студенината на Кам след това, бе постоянно в ума ѝ. Погледът ѝ го търсеше, питайки го мислено „защо“, тъй като устните ѝ не можеха да произнесат въпроса. Дори да бе прочел безгласното послание в очите ѝ, той го бе оставил без отговор, преструвайки се, че между тях не се е променило нищо. А не беше така.

Изглежда, нещата се променяха и за братовчедка ѝ и Джейми Ковингтън. Мариса се радваше на новопоявили се блясък в златистокафявите очи на Браяна – поглед, изпълнен с топлина, която излъчваше някаква меланхолия винаги, щом Браяна бе с Джейми. Браяна се смееше повече. В гардероба ѝ започнаха да се промъкват и други цветове освен

траурните. Точно този ден тя дори се бе съгласила да излезе на езда сама с Джейми.

Мариса харесваше Джейми Ковингтън. Той беше интелигентен, имаше добри обноски и достойнство, което внушаваше спокойствие.

В този миг обаче Мариса чувстваше всичко друго, но не и спокойствие. Тя бе неспокойна, прекалено неспокойна, за да седи тук и да бродира. Една разходка из имението би ѝ се отразила по-добре, отколкото да остане затворена и в уединение.

Само след няколко мига Мариса вече се наслаждаваше на топлото слънце навън. Запъти се към доскоро занемарената ябълкова градина. Внезапно усети, че настръхва. Спря и вдигна очи към прозорците на горния етаж.

Някой се вираше в нея. Тя разпозна тъмно-златистата коса и черната превръзка на окото и усети, че сърцето ѝ започва да бие по-силно.

– Камерън!

Дори само прошепнато, името му изпълни целия свят.

Кам наблюдаваше как Мариса бавно слиза по тухлените стъпала, водещи към овошките в градината. Неговите овошки и градина. Всяка педя земя, всяко семе и фиданка, всяка овца и крава, всичко беше негово, подарено му от нея. Тук, във Фиц Хол, той наистина бе господар, а не просто съпруг. Според английските закони и повелята на краля той бе граф Деран, с всички произхождащи от това привилегии. Но този дом бе негов единствено по нейна воля.

Той обгърна с поглед голямата стая. Шотландското одеяло лежеше върху широкото легло от тежко орехово дърво. Когато бе отпътувал с краля в изгнание, му се бе наложило да остави в Шотландия някои неща, които ценеше. Широкия двустър шотландски меч, подарък от баща му по случай шестнайсетия му рожден ден; ореховото ковчеже за писма с неговите инициали от по-големия му брат Кенет; изработената от кехлибар и злато игла, подарък от Дънкан; златната брошка, която бе направил преди години по античен образец и която бе предназначена единствено за неговата съпруга; отвътре пишеше на келтски: „Моето си е мое“.

Неговата съпруга.

Неговата жена.

Неговата любов.

Кам отключи малкото чекмедже на писалището и извади скритата

там панделка за коса от синьо кадифе. Потърка я между палеца и показалеца си. Мариса го объркваше. Той се бе отдръпнал от нея по-рано, отколкото трябваше, като ограничи контактите между двамата им, макар това да бе почти невъзможно по време на пътуването им от Дорсет до Фиц Хол. Прекараните заедно дни бяха особено болезнени, защото копнееше да я докосва, да споделя с нея най-съкровениите си мисли. Вместо това държеше езика здраво зад зъбите си и скъпеше думите си.

Върна се при прозореца и проследи с поглед как тя се отдалечава. Мариса бе красива – толкова жизнена, с толкова съвършено тяло, все още приковано към мъж, който не я заслужаваше. Но не можеше да я напусне, макар че това бавно мъчение го убиваше ден след ден. Гордостта му бе силна, дори повече от волята му.

Любовта му обаче бе още по-силна.

Браяна бе щастлива, че прие предложението на Джейми да поюздат из имението. Бяха отминали руините на стария замък, разположен на около миля от новия дом. Замъкът бе подложен на оръдеен обстрел по време на гражданската война и от него не бе останало нищо, с изключение на няколко безредно пръснати купчини камъни. Един от братовчедите ѝ, братът на Мариса, бе загинал тук, защитавайки родния си дом. По пътя от Фиц Хол бяха видели и руините на друга роялистка крепост, замъка Гудрич, бившия дом на Толбътови, графове на Шрусбъри. И него Републиката бе превърнала в развалини. Също като стария Фиц Хол той бе паметник на роялистката кауза, някога сигурен бастион срещу уелските конници.

Лъкатушещият път ги преведе през обширни равнини и хълмове. Говеда и овце пасяха мирно там, където доскоро армиите бяха сеели смърт и разрушение. Тази земя бе в кръвта на братовчедка ѝ, Браяна го знаеше. Тя се намиреше недалеч от Уелс, където някога общият им пращад бе пресичал границата и бе ухажвал английската си любима.

Яздеха в спокойно мълчание, от време на време минаваха покрай селяни, които работеха на полето. Джейми пое по-една пътека, която постепенно ги изведе до уединено поточе, приток на река Ус. Спряха да напоят конете.

Джейми скочи от жребца си и помогна на Браяна да слезе. За първи път от нощта на бала оставаха сами. Докато сваляше стройното ѝ тяло от седлото, Джейми срещна очите ѝ.

Тя първа отмести поглед, стъпи на земята и тръгна към потока.

Свали ръкавиците си и се наведе, загреба с шепи и отпи от ледената вода.

Джейми я гледаше, застанал само на две крачки от нея. Тя бе като сърна на горска поляна, готова да избяга.

– Миледи – започна той и пристъпи към нея.

Браяна се изправи бързо, очите ѝ се разшириха от страх.

– Трябва да се връщаме – каза тя и сведе очи.

Джейми я хвана за китката.

– Не – каза той твърдо. – Не трябва.

– Моля ви – рече Браяна, – пуснете ме.

– Не мога – каза Джейми, без да пуска ръката ѝ.

– Трябва – умоляваше го тя.

– Ако го направя, ще ми обещаете ли да ме изслушате?

Браяна обмисли молбата му за миг. Не можеше да избяга от него, знаеше това, и страхът от мъжкия му гняв при евентуалния ѝ отказ я на кара да вземе решение.

– Имате думата ми – съгласи се тя.

– В такъв случай нека поседнем – предложи той и я поведе към един голям дъб.

Браяна седна в гъстата трева, като разпротря полите около себе си, стисна ръце в скута си и сведе очи.

Джейми усещаше, че тя ужасно се бои от него, макар и да не можеше да открие причината за това. Искаше само да ѝ обясни какво чувства.

Очите им се срещнаха и той онемя.

Страхът на Браяна се разпръсна, когато видя колебанието и липсата на увереност в кафявите му очи. Тя се отпусна, защото разбра, че Джейми няма да я нарани.

– Какво искате да ми кажете?

Джейми коленичи пред нея и хвана едната ѝ ръка. Пое дълбоко въздух и заговори преди куражът му да го е напуснал.

– Моля ви да станете моя съпруга.

– Съпруга? – възкликна Браяна.

– Да – потвърди Джейми. – Зная, изключително дръзко е от моя страна дори да мисля, че дама с вашия произход и възпитание би избрала мъж като мен, но – той повдигна брадичката ѝ, тъй че да може да я гледа в очите, докато се изповядва, – аз ви обичам.

Браяна бе смаяна. Обяснението в любов бе най-малкото, което очакваше. А брак? Не знаеше дали изобщо би могла да поеме отново

този риск, независимо от чувствата си, а тя наистина харесваше Джейми Ковингтън. Дали това бе любов, или не, тя не можеше да каже със сигурност – или поне не можеше да го признае в момента.

Джейми възприе нежеланието ѝ да говори като знак, че е обидена от думите му.

– Простете ми за ненавременните думи, миледи – успя да промълви той. – Моля, забравете, че изобщо съм ги казал.

Браяна забеляза болката в очите му. Сърцето ѝ се устреми към него, тя протегна ръце и когато той понечи да се изправи, го спря и нежно каза:

– Почакайте!

Джейми, чиято гордост бе наранена от онова, което смяташе за извършена от самия него глупост, попита:

– Защо? – Мили Боже, как бе могъл да извърши такава колосална глупост!

– Не е така, както може би си мислите.

– А каква е истината, миледи?

Браяна докосна бузата му с нежна милувка. За първи път съзнателно поемаше инициативата в отношенията си с мъж.

– Произходът ми няма нищо общо с нежеланието ми.

Джейми помисли, че Браяна просто проявява любезност.

– Оценявам милата ви лъжа.

– Не ви лъжа – възпротиви се тя.

– Както кажете – упорито заяви той.

Тя стисна кръстчето, което носеше на шията си.

– Кълна се във вярата си, че произходът ви няма нищо общо с решението ми да не се омъжвам никога повече.

В златистокафявите ѝ очи грейше истината.

– В такъв случай проблемът е в религиозните ни различия, така ли?

Искаше ѝ се да може да използва този отговор. Тя принадлежеше по рождение към старата вяра, но не бе фанатично религиозна и нетолерантна към вярванията на другите.

– Не – промълви тя.

Джейми докосна черната ѝ вълнена риза.

– Все още ли го обичате?

– Донал ли? – възкликна Браяна. – Мислите, че съм го обичала? – Насъбрали се ярост и болка я разкъсваха. Сълзи бликнаха от очите ѝ, заплашвайки да обляят страните ѝ. Беше толкова уморена да се преструва, че бракът ѝ е бил такъв, какъвто трябва. Толкова уморена да пази

паметта на мъжа, който я бе насилвал. – Нека ме съди Бог – каза тя, хлипайки, – но аз ненавиждах Донал Макбрайд. Чувате ли ме? Мразех го! – Тя притисна ръце към лицето си, за да скрие сълзите, бликнали от очите ѝ.

Джейми бе зашеметен и от силата на думите ѝ, и от гнева ѝ. Грабна я и я запрегръща. Тя плачеше.

– Тихо, обич моя – нежно каза той, – всичко ще се оправи. – Галеше гърба ѝ, опитвайки се да я успокои.

Искрената му топлина и загриженост проникнаха през болката и отчаянието, в които бе изпаднала. Той бе мъж, чиито ръце я закриляха, вместо да ѝ причиняват страдание. Той бе мъж, чиито думи я успокояваха, вместо да я обиждат.

И в този миг в ума ѝ се роди светкавично решение.

– Люби ме – прошепна тя, преди куражът ѝ да изчезне.

Джейми замръзна. Правилно ли бе чул? Навярно бе чул във въображението си онова, което му се искаше.

Браяна отпусна главата си назад и го погледна в очите.

– Моля те, люби ме, Джейми – умоляваше го тя, предлагайки му свенливо устните си.

Устата на Джейми срещна нейната в страстна целувка. Той я желаше, но бе сигурен, че тя ще съжалява за това, което са направили, без да са венчани.

– Не трябва, обич моя – възпротиви се той. – Мога да почакам, докато...

Браяна чу думите му, откъсна устните си от неговите, постави показалеца си върху устата му и не му позволи да продължи.

– Шшт – каза тя. Не искаше да го слуша. Те не можеха да се оженият. Но навярно би могла да изличи спомена за омразния допир на съпруга си с докосването на Джейми. Да замени ужасната болка с нещо понежно.

Знаеше, че си позволява плътско наслаждение с мъж, за когото не е венчана, и по този начин съзнателно извършва грях, но приемаше това; мислеше си, че не би могло да е по-лошо от бруталното използване на тялото ѝ от Донал. Каквото и наказание да заслужиеше, щеше да го направи.

Но трябваше да стане сега, преди смелостта да я напусне.

Джейми, чието сърце биеше все по-бързо, мина зад нея, развърза роклята ѝ и докосна с устни малкото ѝ дупе. Браяна потръпна. Той съблече дрехата от раменете ѝ.

След няколко мига Браяна остана само по долната си риза и чорапите си, а дрехите на Джейми лежаха праметнати върху един от по-ниските клони на дървото, заедно с нейната рокля и няколко фусти.

Бузите на Браяна се изчервиха, когато извърна глава и видя, че Джейми е съвсем близо до нея. Тялото на Донал беше огромно и едро, покрито с тъмни косми; снагата на Джейми бе по-стройна, с гладки гърди. Тя затвори очи и се помоли да не съжалява за това, което щеше да извърши. Оставяше вярата си в ръцете на Джейми.

Той се наведе, випил поглед в нея. Дланите ѝ бяха свити в юмруци; очите ѝ бяха плътно затворени, сякаш не искаше да гледа, сякаш изпитваше страх. Той постави ръка на шията ѝ. Тялото ѝ бе сковано, сякаш очакваше удар.

– Браяна – прошепна той, – погледни ме.

Очите ѝ се отвориха бавно.

– Няма да те нараня – обеща той и секунда по-късно усети как тялото ѝ се отпуска до неговото. Този път той затвори очите ѝ с целувките си, докосвайки с устни клепките, бузите и извивката на брадичката ѝ. Целуна я по устата, отначало нежно, а сетне с все по-усилваща се страст. Показа ѝ каква трябва да бъде целувката – дълбоко, взаимно споделяне на плът и вкус. Когато се откъсна от устните ѝ, Браяна дишаше толкова учестено, колкото и той. Събличайки ризата си, тя оголи малките си гърди. Обхващайки ги с ръце, той ги целуна. Можеше да усети възбудата на собственото си тяло, втвърдяването на плътта си в очакване на срещата с нейната.

Протегна лявата си ръка и вплете пръстите си с нейните.

– Толкова си красива, макар сигурно да го разбираш всеки път, щом погледнеш в огледалото – каза той. Гласът му беше станал дрезгав от нарастващото му желание.

Донал никога не ѝ бе казал, че е красива. Единственото, което казваше, и то често, бе, че е „студена кучка, която може да смрази топките и на самия дявол“. Донал никога не я бе докосвал с нежност като Джейми, нито пък е обожанието на мъж, който цени, а не граби.

Усети в стомаха си лек трепет на непозната топлина и премигна от изненада. Лявата ѝ ръка се протегна към Джейми. Пръстите ѝ се впиха в гърба му и го притиснаха още по-близо. Успокоена от бавните му движения, Браяна се отпуска. Изглеждаше, че не бърза да проникне в плътта ѝ, и тя му бе благодарна за това. Птици чирикаха около тях. Отваряйки очи, тя зърна малко зайче, което хрупаше доволно тревата само на няколко крачки от тях. То вдигна глава и я погледна, после избяга с

подскоци.

Джейми проследи погледа ѝ и се засмя на подскачащия заек.

Браяна незабавно насочи вниманието си отново към Джейми, озадачена, че един мъж, готов да проникне в жена, може въпреки това да намери нещо смешно в лудориите на горското създание.

– О, Джейми! – каза тя, предлагайки му устните си.

Той разбра знака ѝ, плъзна езика си между разтворените ѝ устни, дръпна ризата ѝ и се намести между бедрата ѝ.

Браяна усети твърдостта на притиснатия му до нея член и неволно се напрегна. Той влезе в нея бавно. След като не последва болка, тя се отпусна.

Джейми продължи предпазливо, навлизайки все по-дълбоко, докато не проникна докрай във влажното убежище на плътта ѝ. Обърканост и спокойствие се смесиха в душата му и се възнесоха във висините на любовта.

Браяна дишаше тежко, легнала до мъжа, който ѝ бе разкрил пътя към удоволствието. В този миг нямаше добро и зло, начало и край. Единствено щастие, каквото не бе изпитвала досега, нито пък бе очаквала. Ценеше тези откраднати часове, защото Джейми ѝ бе поднесъл дар с рядка стойност – чувство на гордост от самата нея като жена. Но колкото и да ѝ се искаше да продължи да изпитва тези нови усещания, знаеше, че всичко е свършило.

Възвърна здравия си разум, а с него и вродената си скромност, отдръпна се от Джейми и се протегна за дрехите си. Обърна се с гръб към Джейми и бързо се облече.

– Трябва да се върнем преди да се притеснят, че сме се загубили или че ни се е случило нещо по-лошо.

Джейми се облече колкото можеше по-бързо, неспособен да потисне усмивката си. В сърцето си той вече гледаше на нея като на своя жена; тук, в това мирно убежище на Божието благоволение, те бяха дали тържествения си обет с любовта, която бяха споделили. Искаше да ѝ обясни, че за него това е свещен договор.

– Ще ми помогнеш ли с роклята? – попита тя все още с гръб към него, и той бе очарован от напевния ѝ глас.

Той стегна здраво и завърза панделките, заобиколи я, падна на колене, взе ръката ѝ и я целуна.

– Аз, Джейми Ковингтън – закле се той, – взимам лейди Браяна

О'Далей за моя законна жена пред Всемогъщия Бог. Отказвам се от всички други, според Божиите закони, докато съм жив.

Сълзи изпълниха очите на Браяна при прочувствената клетва на Джейми. Тя означаваше за нея повече, отколкото би могла да му каже. Само да можеше да повтори думите му – защото в сърцето и душата си тя ги бе приела.

– Джейми...

– Сега е мой ред да ти кажа да мълчиш, обич моя – отвърна той, като стана – Просто трябваше да разбереш какво означава това за мен, да разбереш, че любовта ми е истинска. Това не беше задоволяване на суетата ми, за да мога да се хваля на всички със завоеванието си. Това беше най-добрият начин да ти покажа какво чувствам. Знак за любовта ми, ако искаш да го наречеш така. Аз съм беден на думи, Браяна, за разлика от повечето мъже в двора.

– Които скриват лъжите си в красиви думи без покритие – каза твърдо тя. – Оценявам твоята честност, Джейми.

Да можеше и тя да е толкова честна с него. Браяна вярваше в любовта му и поради това не можеше да го обрече на живот с бесплодна жена. Той бе добър мъж и заслужаваше истинска жена, истински брак.

– Ела – каза тя, прекъсвайки разговора, – не бива да се бавим повече.

– Но ще довършим този разговор – каза Джейми, докато ѝ помагаше да се качи на седлото.

– Да, по-късно – отвърна Браяна, запазвайки за себе си мисълта, че за тях няма да има „по-късно“.

Мариса се разхождаше в градината на Фиц Хол, когато видя голямата група конници, които идваха към имението. Все още бяха твърде далеч, за да ги разпознае, но веднага застана напрек. Не можеше да е уелският ѝ братовчед. Неотдавна бе поканила Рейвънсмур и семейството му да я посетят, когато желаят, защото смяташе, че ще останат тук с Кам няколко месеца. Но тези конници идваха от съвсем друга посока.

Слънцето огря дрехите на мъжа, който яздеше начело. Дори и от това разстояние Мариса видя, че е с шотландско наметало. Навярно беше някой от семейството на Камерън.

Повдигайки полите си, Мариса се затича към дома, без да я интересува, че постъпката ѝ е по-подходяща за някоя весела селска кокетка, а не за благородница; толкова голямо беше желанието ѝ да посрещне

гостите.

От прозореца си Кам видя как жена му тича през тревата. Страхувайки се, че е в опасност, той грабна камата и бастуна си, втурна се навън и едва не се сблъска с Кендъл, който влизаше в стаята.

– Простете, милорд – извини се Кендъл, – помислих, че трябва да ви съобща за група конници, която приближава насам.

Това обясни защо Мариса толкова бързаше да се върне у дома. Кам се поуспокои и отпусна камата.

– Знаете ли кои са?

– Не, милорд – отвърна Кендъл.

– Колко са?

– Седем или осем, милорд. – Кендъл излезе след Камерън от спалнята и заедно с него се спусна по стълбите. – С тях има поне две жени и може би едно дете.

Тези новини го ободриха. Никой, който възнамерява да атакува, нямаше да води със себе си жени и деца. Най-вероятно това бе посещение от някое съседско семейство.

– Къде е господин Ковингтън? – попита Кам.

– Излезе на езда с братовчедката на графинята, милорд.

– Бих искал да го видя, щом се върне – каза Кам. Спря пред вратата и пое дълбоко дъх. Трябваше да преодолее още една преграда. Да пренебрегне гостите би означавало да не изпълни задълженията си на домакин.

Излезе навън; Мариса идваше към него, като прескачаше широките тухлени стъпала. Слънцето целуваше страните и пищните ѝ кестеняви коси. Изглеждаше чудесно: като младо, неопитно селско момиче; искаше му се да я грабне, да я отнесе в най-близкото легло и да я люби дълго и бавно, да съблече роклята от великолепното ѝ тяло, да усеща в ръцете си тежестта на едрите ѝ гърди и да ги опитва с устните си.

Точно това искаше.

Но щеше да остане неподвижен, да заключи здраво копнежите в себе си, далеч от презрение и присмех.

– Изглежда, че ще имаме компания – каза Кам хладно.

Мариса спря, едва поемайки дъх.

– Така изглежда – успя да произнесе тя най-после. – И носят цветовете на вашия род, милорд.

Той отбеляза първо последната част от изречението – за пореден път си говореха официално. Сетне попита:

– Цветовете на моя род, казвате?

– Да.

Чаткането на копитата се приближаваше.

– Мъжът, който язди пръв, носи родовете ви цветове.

Леден ужас се плъзна по кожата на Камерън.

Мариса видя, ме ръката му стисва дръжката на бастуна. Изглеждаше сякаш не е човек от плът и кръв, а изваяние от мрамор.

Залаяха кучета, пръснаха се домашни птици, зацвилиха коне.

Мариса отмести погледа си от съпруга си към групата, която спря само на няколко крачки пред тях. От устата на мъжа ѝ се чу тихо проклятие на келтски. Ругатнята прозвуча грубо и горчиво. С крайчеца на окоото си тя зърна, че неколцина от прислужниците ѝ са застанали до каменната алея с приготвени пистолети; други двама бяха въоръжени със смъртоносни далекобойни лъкове.

Кам се приближи и застана до нея. Студеният му тон бе в контраст с топлото лятното слънце.

– Изглежда, миледи, че имаме честа да сме посетени от граф Тейрн, моя баща, и неговата красива съпруга, майка ми.

Глава дваисет и втора

Мариса пое дълбоко дъх, стресната от грубата студенина на думите, изречени от съпруга ѝ. Какво ли се бе случило между него и семейството му? Погледът ѝ бе привлечен от висок брадат мъж, който скочи от едър пъстър кон.

– Значи това е новата ми дъщеря – произнесе той сърдечно. Шотландският му акцент бе по-силен от този на сина му. – За каква прелестна девойка си се венчал, Камерън! – И с тези думи Ангъс Бюканън се наведе, прегърна младата си снаха и я вдигна от земята. После я пусна, прегърна сина си и го потупа сърдечно по широкия гръб.

Докато баща и син се прегръщаха, Мариса хвърли поглед на жената, която все още седеше на кафявия си кон високо над нея. Тя бе невяроятно красива, макар и далеч не млада; просто с онази прелест, която времето никога не може да заличи. Очите ѝ бяха същите като на Камерън, дълбоки и езерно-сини, косата ѝ имаше същия цвят на старо злато.

– Добре дошли във Фиц Хол, миледи – произнесе Мариса, после погледна граф Тейрн. – Добре дошъл и на вас, милорд.

– Да – повтори Кам, – добре дошли, наистина.

Мариса пак вдигна глава към красивата руса гостенка и видя в

очите ѝ неизмерима тъга. Синът ѝ не ѝ се радваше. Сините очи молеха за малко топлина, за мъничко искрено гостоприемство зад твърдостта на Кам.

Ангъс разбра отчаяния копнеж по обичта на Кам в очите на жена си. Най-малкият му син все още не бе забравил, не бе простил несъзнателната жестокост на майка си. Той остави Камерън, върна се при жена си и ѝ помогна да слезе от коня, като тихо прошепна на ухото ѝ:

– Бъдете търпелива, обич моя.

Алана Бюканън тръгна със съвършена грация по каменната алея към сина си и неговата съпруга. Усмихна се и се наведе, за да целуне Мариса по двете бузи.

– Ангъс е прав, вие сте прелестна девойка. Синът ми е намерил щастието си.

– Но не и благодарение на вас – каза тихо Кам.

Горчивината в гласа му накара Мариса да потрепери. Тя чу как шотландската графиня пое дълбоко дъх при острите думи на сина си.

– Камерън – изръмжа предупредително Ангъс.

– Не – отвърна Алана, като постави ръката си върху лакътя на мъжа си. В думите ѝ се просмукваше болка. – Камерън казва истината.

– Истина или не – рече Мариса, – смятам, че е най-добре да влезем вътре. – Мариса забеляза, че Камерън все още не е докоснал жената, чиято красота бе наследил. – Сигурно сте уморени след дългото пътуване.

– Един момент – прекъсна я Ангъс и отиде до една дребна жена, седяща между двама тежко въоръжени конници. Тя му подаде нещо изпод наметалото си и когато той се обърна, Мариса видя, че държи малко момиченце, лапнало палеца си. Ангъс отнесе детето до мястото, където чакаха жена му, синът му и снаха му.

Алана успя да се усмихне сърдечно.

Мариса погледна детето. Нямаше никакво съмнение, ме малкото момиченце е на Камерън. Вродената гордост на рода Фицджералд ѝ помогна да преодолее шока от сблъсъка с миналото на съпруга си.

Тръпка премина и през тялото на Кам. Сякаш гледаше в огледало, огледало, което отразяваше онова, което някога е бил. Нямаше никакъв физически белег за жената, която бе родила детето; то приличаше само на него, сякаш родено като Атина от Зевс.

– Елзбет – каза той развълнуван и дори уплашен да не би любимата му дъщеря да го отблъсне.

– Татко? – попита Елзбет с тънкото си гласче и протегна закръглените си ръчички.

– Да, това съм аз – отвърна Кам, без да знае точно какво да направи.

– Тогава се дръж като баща – настоя Ангъс, подаде детето на Кам и взе от ръката му бастуна.

Кам пое дъщеря си, полюлявайки я в лявата си ръка. Елзбет обви малките си ръчички около шията му и се притисна към него, сякаш се боеше да го пусне, за да не би да изчезне.

Радост изпълни Кам. Дъщеря му с готовност го бе приела, независимо от това, че съвсем не бе идеален със завинаги осакатеното си лице и фигура.

Ангъс и Алана прочетоха радостта, изписана на лицето на сина им, Мариса също. Стоическата му маска се бе пропукала. В Мариса се надигна вълна от надежда – мъжът ѝ бе способен да приема обич; навярно тя все още можеше да отстрани преградите и да го накара да види онава, което щеше да му предложи.

Елзбет се прозя, положи глава на широкото рамо на баща си, затвори очи и заспа.

– Мисля, че е най-добре да сложим детето в леглото, съпруже – предложи Мариса и погали дългите руси къдри, падащи върху мъничките рамене на Елзбет. Момиченцето бе плът от плътта на Кам, кръв от кръвта му, и затова ѝ бе скъпо, независимо коя жена го бе родила. И все пак бе любопитна коя е майката. Дали не бе жената, от която Кам се бе отказал, за да се ожени за нея? Тази непозната жена ли бе любовта, която той не можеше да забрави?

– Мег – повика Алана бавачката.

Мег побърза да се подчини и нежно пое спящото момиче от ръцете на баща му.

– Камерън – меко каза Мариса, – нека окажем на родителите ви гостоприемството, което благородното им семейство заслужава.

Кам, взел отново бастуна си, пое ръката на жена си и двамата поведеха гостите към дома.

– Той все още ме мрази – простена Алана, докосвайки пълните си със сълзи очи с кърпичка от ирландски лен.

– Дай на момчето малко време, любов моя – каза Ангъс, прегръщайки голото ѝ тяло. Искаше му се да е в състояние да облекчи болката, която разкъсваше жена му, защото вече знаеше какво е да бъдеш отблъснат от единствения човек, чиято любов би трябвало да е

безгранична.

– Мислите ли, че съпруга му го обича? – подсмръкна тя, като се прилепи по-силно до топлото едро тяло на Ангъс.

– Не мога да кажа със сигурност – отвърна той, – макар и да вярвам, че не е безразлична към него.

– А Камерън? – попита тя, плъзвайки ръката си по мускулестите му гърди.

– Не е толкова лесно да го разбереш – призна Ангъс.

За Алана това бе ясно. Най-малкият ѝ син никога не се бе държал така открито, като двете ѝ по-големи момчета. Лицата на Кенет и Дънкан бяха открити за целия свят. Кам можеше да се крие зад каквато маска поиска.

Слънцето оголваше телата им и Ангъс се размърда в широкото легло. Целуна я по главата и я прегърна по-силно.

– Той обича мъничката си жена – каза подчертано Ангъс, – в това няма никакво съмнение.

– Да – съгласи се Алана – наистина е така. Но обича ли го жена му?

Мариса се промъкна в стаята, която бе наредила да дадат на детето. Бе една от стайте, предназначени за децата, които се надяваше да роди. Ръката ѝ докосна плоския корем под роклята ѝ. Там все още нямаше дете, плод на нейната плът и на плътта на Кам. Месечното ѝ неразположение бе дошло само два дни, след като се бяха любили с Кам в онази къща.

Тя тихо приближи до леглото, в което спеше малкото момиченце; стъпките ѝ бяха заглушени от скъпия килим. Детето изглеждаше като ангел, самата невинност и светлина.

– Толкова ми напомня на Кам като малък!

Мариса се обърна и видя свекърва си.

Алана се приближи до новата си дъщеря и потърси в зелените ѝ очи някакъв намек за злоба към спящата ѝ внучка, сетне въздъхна с облекчение. Доколкото можеше да съди, в ясните зелени очи нямаше нищо, от което да се бои.

– Да, тя прилича на баща си – съгласи се Мариса. – А майка ѝ? – запита тя откровено, като се надяваше, че майката на Камерън ще ѝ каже истината.

Алана отговори с въпрос.

– Кам не ви ли е говорил за нея?

– Не – неохотно призна Мариса.

– Може би трябва да оставим Елзбет да спи на спокойствие, докато разговаряме – предложи Алана.

– Да, така ще е по-добре – съгласи се Мариса.

– Има ли тук някакво място, където можем да останем сами?

– Стаята ми за шев – каза Мариса. – Последвайте ме.

Алана тръгна след нея и докато минаваше през къщата обърна внимание на богатата мебелировка. Стените бяха облицовани с махагон; предметите на изкуството си съперничеха с изложените в кралския дворец. Удобен, добре уреден и богато обзаведен дом. Прозорците пропускаха обилна светлина, която окъпваше яките дъбови подове в злато. Навсякъде бяха разпръснати дебели килими от Изтока. Въздухът бе изпълнен с аромат на парфюм и рози. На една малка масичка Алана забеляза сребърна купа, пълна с цветя и треви.

– Колко мило – отбеляза тя. – В стаята, която отредихте за мен и съпруга ми, също има такава купа.

Мариса се обърна усмихната.

– Цветята изпълват дома с аромат и прогонват мрачното настроение.

Алана харесваше момичето, за което се бе оженил синът ѝ. С всеки миг, прекаран в нейната компания, тя се радваше за това все повече и повече. Девојката бе млада и извънредно красива, а и изглеждаше достатъчно здрава, за да роди на Камерън силни синове. Да, този брак ще-ще да бъде изключително полезен за любимия ѝ син.

Качиха се по оградената с резбован парапет орехова стълба и влязоха в стаята за шев.

Мариса дръпна един шнур, за да извика прислужницата, нареди да донесат вино за нея и гостенката ѝ и седна на тапицираното с кадифе канапе под трикрилия прозорец.

Алана се настани на едно кресло до нея и се полюбува на ръкоделието ѝ.

– Много сте сръчна с иглата.

– Благодаря ви, госпожо.

Алана ѝ се усмихна.

– Бих била много щастлива, ако ме наричате „майко“.

– Не мога да наричам някоя жена „майко“, докато истинската ми майка е жива.

Алана кимна.

– Мога да ви разбера, дете мое. Собственото ми име е Алана и

можете да ме наричате така, ако ви е по-приятно.

– Ако не възразявате, бих предпочела да използвам френската дума, *belle-mere*.

– *Mais non, mon cherie* – отвърна Алана.

– Вие говорите френски?

– *Oui* – отговори Алана. – Когато бях дете, имах бавачка французка.

– А мен ме научи майка ми – поясни Мариса. – Нейната майка беше французка.

– Камерън говори добре няколко езика.

– Да, знам.

В този момент прислужницата влезе с поднос в ръце.

– Готвачката настоя да донесе малко от чудесния ѝ сладкиш, миледи – рече момичето, като постави таблата на една ниска масичка.

– Чудесно, Мери. Благодарни на готвачката от мое име – каза Мариса и подаде на свекърва си чаша мадейра и чиния с тъмен плодов сладкиш.

– Разбирам – започна Алана, – че бяхте смаяна, и Камерън също, когато ви се натрапихме. Ако някой трябва да бъде обвиняван, това съм аз. Аз настоях за това пътуване.

– Вие сте родители на съпруга ми и сте винаги добре дошли в дома ни – каза Мариса.

– А дали и синът ми смята така?

– А защо не?

– Вината е моя, мога да ви уверя.

– Защо – запита Мариса.

Алана изпи виното. Бе решила да довери на това момиче тайните си. Изпитваше огромна необходимост от съюзник – да ѝ помогне да разруши стената, която бе издигнала между себе си и любимия си син.

– Преди да мога да ви отговоря, ще ви задам един въпрос.

Мариса остави сладкиша и виното непокътнати.

– Какво искате да ме питате?

– Истински ли е бракът ви?

Мариса вдигна брадичка.

– Лично кралят на Англия ни кумува. Сватбата е съвсем законна и обвързваща и за двама ни.

Алана присви рамене и отиде по-надалече:

– Споделяли ли сте леглото на сина ми?

Майката на съпруга ѝ приличаше много на собствената ѝ баба,

която също бе дошла при нея с откровените си въпроси.

Червенията с цвят на дива роза по страните на Мариса беше достатъчен отговор за Алана. Тя стана от креслото и се присъедини към Мариса на канапето.

– Обичате ли сина ми?

В езерно-сините ѝ очи Мариса видя сериозността на въпроса. Алана Бюканън изпитваше отчаяна нужда да разбере.

– Обичам го, *belle-mere* – каза Мариса с ясен и откровен глас.

– Дори такъв, какъвто е?

Мариса хвана ръката на Алана, въздъхна и поясни:

– Аз не съм някое вятърничаво момиче, което иска красива играчка за пред света. Но ще ви призная, че бях смаяна, когато се срещнахме за пръв път и видях лицето му – това трябваше да се очаква. Бях неподготвена. Но не се уплаших, *belle-mere*, защото очите ми могат да проникват зад белезите.

– Значи не побягнахте с писъци, когато ви го представиха?

– Не, разбира се! – ядоса се Мариса.

Алана разтвори сърцето си и отговори на честността на Мариса със своята собствена откровеност.

– В такъв случай вие сте точно жената за моя син. Бих искала да бях проявила поне малко от вашата смелост, когато го видях.

Мариса се смути.

– Какво искате да кажете?

Вместо отговор Алана зададе нов въпрос.

– Ще отговоря на въпроса ви след малко – обеща тя, – но първо трябва да ми кажете дали знаете как Кам получи белезите си.

– Не – призна Мариса. – Все още не сме разговаряли за такива подробности. И Негово величество, и приятелят на Кам, Джейми Ковингтън, знаят, но не са ми казвали нищо.

– Да, кралят има причина да обича сина ми, защото Кам доказва лоялността си към Чарлз със собственото си лице. Една жена обезобрази сина ми. Алчна кучка, която продаваше за пари информация за роялистките агенти.

– Жена? – попита Мариса, поглъщайки думите ѝ. – Мислех си, че е някой от хората на Кромуел.

– Известно ли ви е какви длъжности изпълняваше Камерън при нашия крал?

Мариса кимна.

– Да, зная. Той ми разказа малко след като Джейми ми разкри в

какво се е състояла работата му.

– Той се нагърби със задачата да се върне в Лондон и да открие предателя сред привържениците на роялистката кауза. За съжаление бил разкрит от жената, с която спял – а тя участвала в заговор за убийството на краля. Това, което знаел синът ми, щяло да е от огромна полза за хората, които търсели Чарлз Стюарт. Кам отказал да разкрие местонахождението на краля или пък някой от плановете му. По-скоро би загинал, отколкото да предаде краля си.

– Вярвам в това – потвърди Мариса, – защото можах лично да се убедя във връзката между Негово величество и Камерън. Тя е изключително здрава.

– Да – рече Алана с леко треперещ глас, – той е верен на онези, които обича. Много трудно е да се скъса връзката на Камерън с някого.

Мариса забеляза вълнението в гласа ѝ. Алана замълча, сякаш събираше сили.

– Бил подложен на мъчения, за да издаде онова, което знаел.

Мариса задиша тежко.

Алана Бюканън въздъхна и притисна свободната си ръка към устните си, сякаш за да спре трепета им.

– Добре ли сте? – попита я Мариса. Усещаше вълнението, което я изпълваше.

Алана видя състраданието в очите на снаха си. Ех да беше проявила състрадание и тя, когато синът ѝ се нуждаеше от нея! Съпругата на Кам беше силна и способна на нежност. Две много ценни качества. Всяка жена би трябвало да ги притежава, за да обича съпруга си... и сина си.

– Да – най-сетне отвърна Алана. – Кам е третото ми дете. Кенет и Дънкан, по-големите му братя, приличат много на Ангъс, моя съпруг. Камерън е различен. Елзбет е негово копие.

– А следователно и ваше – отбеляза Мариса.

Графиня Тейрн се усмихна горчиво.

– Вярно е. Синът ми бе прелестно дете. Едната страна на лицето му все още притежава тази чудна красота.

Мариса можеше чудесно да си представи как бе изглеждал мъжът ѝ преди – несравним мъж, с прекрасно лице и фигура.

– Но аз се отклонявам – продължи Алана. – Онази кучка оковала ръцете и краката му за леглото си, докато спял, гол и уязвим. Помощникът ѝ счупил костите на дясната му ръка. Кам не проговорил. Слугата смазал коляното му. Но той не проронил и дума.

Мариса можеше да си представи мъчителните болки, които бе изпитал Камерън.

– Когато и така не успяла да накара сина ми да проговори, проклетата кучка го измъчвала с нагорещен ръжен. Извадила окото му, а сетне обгорила лицето и шията му. Щяла и да го убие, но Джейми Ковингтън успял да го избави.

Гняв се надигна в Мариса – че някой изобщо е бил способен на такава нечовешка жестокост. Ръцете ѝ се свиха в юмруци, ноктите ѝ се забиха в дланите. Искаше ѝ се жената, причинила болка на Камерън, да бъде подложена на Фицджералдовото правосъдие.

Сетне сърцето ѝ се изпълни с невероятното страдание, което съпругът ѝ бе изпитал. Животът му се бе променил завинаги вследствие пъклените планове на една жена. Някой по-слаб мъж сигурно би се пречупил под тежестта на общественото презрение и собственото си самосъжаление. Но не и Камерън. Той носеше белезите си и външно, и вътрешно. Всеки би могъл да види физическите недъзи, но колцина биха могли да проникнат в невидимото, питаше се тя. В раните на душата.

– Преди малко говорихте за смелост? – запита Мариса.

– Липсваше ми – тъжно призна Алана. – Когато синът ми се върна при нас, едва оживял от ада, през който онази кучка го бе превела, той отново бе подложен на страдание от ръцете на една жена.

– Вашите? – запита озадачено Мариса.

– Да. – Алана стисна ръце в скута си и сведе очи. – Като глупачка аз виждах само недъзите, а не човека. Собствения си син, когото обичах повече от всичко на света... нараних го по-дълбоко, отколкото го бе наранила тя.

– Какво се случи?

– Джейми ни бе съобщил, че той е ранен и че ще се върне при нас колкото се може по-скоро. Очаквахме го дълги месеци. И най-сетне той отново бе в замъка ни. В безопасност зад крепостните стени. Носеше тежко черно наметало с качулка, което много приличаше на монашеско расо и скриваше лицето му. После свали наметалото... Лицето, което видях, предизвика у мен шок, по-силен от здравия разум, по-силен от майчинското чувство. Изкрещях от ужас при вида на собствения си син. Вместо да съм благодарна, че е останал жив, допуснах егоистичната ми суетност да го нарани още повече, като избягах отвратена.

Мариса можеше да си представи описаната от Алана сцена. Камерън, едва възстановил се от раните, нанесени на плътта му, се връща у дома – единственото място, където е очаквал да го посрещнат с обич. До

каква степен майчиното му предателство трябва да е разкъсало цялото останало му достойнство; а бягството на жената, която го е носила в утробата си, трябва да е предизвикало дори още по-силно страдание. Вместо да притисне Камерън в обятията си, дарявайки го с цялата любов, на която е била способна графиня Тейрн, тя избягала позорно.

Мариса впи зелените си очи в Алана. Срамът от някогашната постъпка на свекърва ѝ бе болезнено изписан на лицето ѝ. Сега Мариса вече можеше да си обясни студения тон и грубото поведение на Кам.

Макар и да знаеше какво бе извършила Алана Бюканън, Мариса не можеше да я съди и презира. Беше ѝ ясно, ме тази жена наистина е страдала от неблагоприятната си постъпка. Бе загубила уважението на сина си, и то, ако Мариса преценяваше правилно, на любимия си син.

– Твърде късно разбрах какво съм извършила. Камерън проваляше всичките ми усилия за помирение и отблъскваше опитите ми да се извиня.

– Значи сте дошли да го видите за последен път?

– Моля се да не е за последен път – каза Алана.

– А детето? – Мариса не бе сбъркала обичта към момиченцето, която бе видяла в очите на съпруга си. За него то означаваше много.

– Елзбет принадлежи на баща си. Тя е Бюканън и това е нейно рождено право – заяви Алана.

– А майка ѝ?

– Тя умря при раждането ѝ.

Щеше ли образът на тази непозната жена да хвърли сянка върху брака ѝ? Мариса рискува с още един въпрос.

– Съпругът ми обичаше ли я?

– Нито една жена не спечели сърцето на сина ми – отвърна шотландката. – Тялото му да, многократно, защото винаги е бил истински жребец, особено под наставничеството на Чарлз Стюарт. Но семето си остави само веднъж, и Елзбет е живото доказателство за това. – Алана наклони русокосата си глава настрана. – Безпокои ли ви фактът, че Елзбет е незаконородена?

– Тя не е отговорна за обстоятелствата около раждането си.

– А ще бъде ли по силите ви да я обичате? Много трудно е да намерите в сърцето си място за детето на друга жена.

– Тя е дете на съпруга ми и затова е част от връзката ми с него – бързо отговори Мариса. – А освен това, щяхте ли да рискувате, ако не бях я приела с желание?

Алана сви рамене.

– Не се бойте, belle-mere. Ще се грижа за Елзбет, сякаш съм я носила в собствената си утроба – увери я Мариса.

– Моля се на Бога – каза откровено Алана – да носите скоро в утробата си братчета и сестричета на внучката ми.

– Такова е и моето желание – отвърна Мариса.

Много по-късно, докато лежеше в топлата вана, Мариса се върна мислено към разговора си с графиня Тейрн. Майката на Камерън ѝ бе изяснила много неща, които не разбираше.

С информацията, която ѝ бе дала Алана Бюканън, Мариса можеше да планира следващата си стъпка. Подобно на военачалник определящ стратегията на битката, Мариса обмисляше как би могла да спечели наградата, за която копнееше най-силно – любовта на Камерън Бюканън.

Онова, което кроеше, бе дръзко и рисковано.

Тя стана от медната вана с греховна усмивка на уста.

Любовта ѝ си струваше това.

Глава двайсет и трета

– Siamar a tha sibh? – Ангъс изчака да остане насаме с Камерън, за да попита сина си как живее.

Кам отговори на келтски, че е добре, а сетне премина на английски.

– Не съм забравил древния език, татко.

Ангъс се усмихна сърдечно.

– Добре е, че не си, момчето ми, особено сега, когато си английски лорд.

– Все още съм шотландец и винаги ще остана такъв – отвърна гордо Кам.

– Сега си един от най-важните лордове в Англия. – Ангъс тържествено погледна сина си. – Земите и именията ти са достойни дори за принц – каза той. – Това е повече, отколкото изобщо някога бих могъл да ти дам, момчето ми.

– Това не е толкова важно – каза Кам сериозно. – Имам онова, което ценя най-много, татко – уважението и обичта ви. – Той хвана баща си за ръката. – Никога не съм ревнувал от Кенет или Дънкан.

– Да, зная това, синко – отвърна Ангъс. – Нито баща ти, нито по-големите ти братя не са имали по-предана от твоята ръка, на която да се облегнат. Само ми се искаше да бях притежавал повече... – Гласът на

Ангъс бе изпълнен със съжаление. – Тогава навярно нямаше да ти се наложи да напуснеш Шотландия, за да търсиш късмета си. Тогава – той спря, хващайки дясната ръка на Кам, – щеше да можеш да останеш в родната си земя.

Кам долови скритата мъка в бащините си думи и се опита да го успокои.

– Лицето ми не е такова по ваша вина. Изобщо недейте да мислите така – каза твърдо Кам. – Щях да последвам Чарлз Стюарт независимо от всичко, защото вярвах в него и каузата му. Вярвам и сега.

– Значи си се примирил?

Кам сви широките си рамене под фината си ленена риза.

– Отдавна, откакто се научих да приемам действителността такава, каквата е.

Ангъс, чийто обикновено дълбок, силен глас се бе смекчил, попита:

– Тогава защо не можеш да простиш на майка си?

Кам се отдалечи от баща си, отиде до каменната камина, в която гореше слаб огън, и се загледа в пламъците. Ангъс продължи:

– Тя не е свършена жена, Кам, както и аз не съм свършен мъж. Обичам Алана; обичам я, откакто я видях за пръв път – тогава тя беше малко момиче... – Гласът му стана замислен. – Тя беше най-красивата жена, която бях виждал или се надявах да видя. Красива и разглезена, първо, от собствения си баща, сетне и от мен, щом се оженихме.

Ангъс гледаше сина си. Кам се обърна и се взря в очите му.

– Дълго не можех да повярвам, че ме обича. Но това бе истина и все още е така. Обича и теб.

От устата на Кам се чу някакво грубо подобие на смях.

– Обичаше ме, когато не бях обезобразен.

Ангъс се съгласи.

– Да, така е, момчето ми. Не мога да го отрека. Ти беше чудният ѝ ангел, истинска наслада за сърцето ѝ.

– Докато красотата ми не изчезна – каза Кам обвинително.

– Тя допусна грешка. На теб не ти ли се е случвало?

Кам рязко изпъна рамене, доколкото му позволяваше скованият гръб.

– Никога не съм твърдял, че вървя по пътя на ангелите, татко. Да, допускал съм много грешки. – Фейт Белами беше най-голямата му грешка, доколкото можеше да прецени; тя едва не му коства живота и разума. Насилването на майката на Елзбет също бе грешка, но единственото, за което съжаляваше, беше смъртта ѝ, тъй като никога не би могъл

да съжалява за раждането на дъщеря си.

– В такъв случай, щом не си безгрешен, дай на майка си още една възможност. Или безмилостната кучка, която те обезобрази, е изгорила цялото състрадание в душата ти?

– По дяволите, татко! – извика Кам. – Позволявате си прекалено много!

– Не е така, синко. – Ангъс пристъпи към сина си и леко го докосна по рамото. – Помисли добре за това, което казах. – Гласът му загрубя от възмущение. – Нека Господ ме съди, Камерън, но ти и Алана сте най-скъпото в живота ми, дори повече от честта и личната ми сигурност, повече от краля и родината.

Ангъс се обърна и си тръгна, като остави сина си да размишлява над думите му.

– Графиня Тейрн – обяви Чарити – моли тя и графът да бъдат извинени за вечеря, тъй като и двамата са уморени от пътуването и желаят да си починат. Братовчедка ви, лейди Браяна, също ви моли да я извините, защото има главоболие.

– Знае ли за това готвачката? – попита Мариса.

– Да, миледи – отвърна Чарити.

– Добре – рече Мариса. – Помолете я да изпрати по-късно някого да провери дали графът и графинята не се нуждаят от нещо. А съпругът ми и господин Ковингтън?

– Графът и господин Ковингтън са заедно в библиотеката, миледи. Преди час от Лондон пристигна пратеник със съобщение за господин Ковингтън.

Мариса леко изгърси пясъка от бележката, която току-що бе написала. Взе парче восък, запали свещта и накапа няколко капки върху сънатата бележка. Сетне духна свещта, взе печата си, носещ вече изображението на лебед, и го притисна върху разтопения восък.

– Дайте това лично на съпруга ми.

Чарити взе писмото.

– Изчакайте, докато го прочете, и ми предайте отговора му. Ще бъда или в детската стая, или при братовчедка си.

– Да, миледи – отвърна Чарити.

Мариса се отправи по дългия коридор към стаите, които заемаше братовчедка ѝ. Не бе виждала Браяна, откакто сутринта бе отишла на езда с Джейми Ковингтън.

Почука леко но дебелата дъбова врата и влезе. Това, което видя вътре, я накара да спре на прага. Прислужницата на Браяна опаковаше вещите на господарката си в голям куфар. Мариса сложи ръце на кръста си и попита:

– Какво означава това?

– Едит, оставете ни – нареди Браяна.

– Да, миледи – бързо отговори слугинята и излезе от стаята.

– Реших да се върна в Ирландия – каза равнодушно Браяна, сгъна една рокля и я сложи в тапицирания с кадифе куфар.

– Защо? – Мариса бе ужасно озадачена. До днес братовчедка ѝ не бе показала с нищо, че иска да си заминава.

– Защото трябва – бе отговорът на Браяна.

Мариса забеляза, че очите на Браяна я избягват, и заподозря, че братовчедка ѝ крие нещо. Направи няколко стъпки към нея, хвана я за китките и попита нежно:

– Какво се е случило?

– Нищо – отвърна Браяна.

– Глупости – настояваше Мариса. – Досега изобщо не си говорила за заминаване.

– Обмислях това от известно време.

Мариса повдигна вежди.

– Нима? – Поради някаква причина тя не ѝ вярваше.

Браяна бе обърнала с гръб към Мариса. Колко трудно правеше положението ѝ братовчедка ѝ! Ако Мариса бе повярвала на историята с главоболието ѝ, тя вече щеше да е далече, преди някой да се сети.

– А Джейми? – попита Мариса, като заобиколи братовчедка си и я погледна в лицето. И видя издайническото изчервяване на страните ѝ.

– Какво имаш предвид? – Златистите очи на Браяна се срещнаха със зелените очи на Мариса.

– Не може да не си забелязала отношението на Джейми към теб – усмихна се Мариса. – Той е ужасно влюбен в теб, братовчедке.

– За всички ще е най-добре, ако си тръгна – повтори Браяна.

– Не разбирам – възпротиви се Мариса. Питаше се какво ли е предизвикало отчаянието, което бе видяла в очите на Браяна. Братовчедка ѝ гледаше като заловено в капан животно. Дали не се боеше да поеме риска от нова любов? – Браяна – започна тя, като хвана ръката на братовчедка си, – да не би да се страхуваш, че ако се влюбиш отново, ще оскверниш паметта на Донал? Никой ли не може да го измести от сърцето ти?

Нежните въпроси на Мариса накараха златистокафявите очи на Браяна да се напълнят със сълзи. Тя знаеше, че не може да продължава да се преструва, че в брака ѝ е имало любов.

– Бракът ми с Донал не бе такъв, какъвто си мислиш.

– Какво искаш да кажеш? – попита Мариса. – В какъв смисъл?

– Ела, трябва да ти разкажа някои неща – колебливо започна Браяна, решила да разкрие поне малко от истината, която се криеше зад фасадата на брачния ѝ живот с Донал. И разказа на Мариса колко ужасно може да бъде обвързването с неподходящ мъж. – И така, разбираш – заключи Браяна, – че изпитах повече мъка поради смъртта на прислужницата си, отколкото заради Донал. Тя повече не можеше да понася отношението му към мен и обрече собствената си душа на гибел, за да ме освободи.

Сълзи се стичаха по бледите ѝ страни. Мариса се отзова на очевидната мъка на братовчедка си и я притисна към себе си, опитвайки се да я успокои. При този жест Браяна се отпусна в прегръдките ѝ, а насъбрали те се сълзи потекоха свободно по бузите ѝ.

– Ти заслужаваш да бъдеш щастлива, мила братовчедке – рече Мариса. – Джейми е много по-различен от онова адово изчадие, за което си била омъжена. Той ще те разбере, стига само да му разкажеш.

Браяна се разхълца, опитвайки се да преодолее емоциите си.

– Аз му казах, Мариса.

– А какво каза той? – Мариса бе сигурна в преценката си за Джейми.

– Той естествено бе смаян и много разгневен.

– Така и трябва – заяви Мариса.

– Не е толкова просто – настоя Браяна.

– Сигурна съм, ме Джейми е мъж, на когото можеш да размиташ, братовчедке – увери я Мариса. – Той никога не би се отнесъл лошо с жена.

– Така е – съгласи се Браяна, – той несъмнено има добро сърце.

Мариса оправи няколко непокорни мерни къдрици, които падаха безредно около лицето на Браяна, и изведнъж забеляза малка тревичка, преплетена в една от тях.

– Да не би да се страхуваш, че той ще се окаже мъж, неспособен да люби нежно и мило?

Браяна обърна глава и срещна зелените очи на братовчедка си.

– След днешния ден не се страхувам за това.

Мариса подозираше, че разбира какво иска да ѝ каже Браяна, но

искаше да е напълно сигурна.

– Любовници ли сте с Джейми?

– Да – Браяна за миг успя да се усмихне. – Това стана днес, докато бяхме на езда. Той ме помоли да се омъжа за него и тогава му обясних за нас с Донал. Почувствах се в примката на лоши спомени и си помислих, че Джейми би могъл да ми помогне да забравя. Така бих открила онова непознато удоволствие, за което само бях чувала да говорят.

Това обясняваше тревичката.

– И?

– Той ми отвори очите за онова, което двама души могат да споделят, ако се обичат.

– Това ли е причината за прибързаното ти заминаване? Искаш да съобщиш на Килрун, че ще се омъжваш отново? – запита Мариса с надежда. – Ако той има някакви въпроси, Камерън и аз ще гарантираме за Джейми, а зная, че ако трябва, и самият Чарлз Стюарт ще го направи.

Браяна се изплъзна от прегръдката на братовчедка си.

– Няма да има сватба.

Мариса се обърка.

– Няма да има сватба?

– Не мога да се омъжа за Джейми. И се връщам в замъка на брат си, защото не съм в състояние да му го кажа лично. Прекалено страхлива съм.

– Ти не си страхливка, Браяна О'Далей! – възкликна разпалено Мариса. – Ти си оцеляла от ад, който мнозина не биха понесли.

– Двама души не оцеляха – тъжно рече тя.

– Ти не си виновна – каза Мариса. – Чуваш ли ме?

– Благодаря ти, Мариса. – Гласът на Браяна премина в накъсан шепот. – Твоята вярност винаги е била утеха за мен.

– Браяна! – Мариса бе решена да накара братовчедка си да постъпи разумно. – Обичаш ли Джейми?

– Сама си зададох този въпрос днес – призна Браяна. – Тогава не бях сигурна в отговора, но го разбрах след това и именно, защото го знам, не мога да вкарам Джейми в капан.

– Да го вкараш в капан? За какво говориш? – Мариса отново бе озадачена от думите ѝ.

– Аз съм безплодна – отвърна тъжно Браяна с ръце на корема си. – Утробата ми никога няма да даде живот на дете. Бих ли могла да откажа на мъжа, когото обичам, наследника, който заслужава? Няма да е честно. – Очите ѝ бяха пълни с тъга. – По-добре е да го оставя да си мисли,

че не го обичам достатъчно, за да се ожена за него.

– И ще изпуснеш възможността да бъдеш щастлива?

– Да, защото няма да го окова към себе си.

– Ти си глупачка, Браяна – заяви Мариса. – Защо не си му го казала? Може би за Джейми това не ще бъде пречка.

– Мислиш ли? – В гласа на Браяна се прокрадна внезапен интерес.

Мариса ѝ отговори със студена логика:

– Никога няма да разбереш със сигурност, ако не му кажеш нищо.

– Трябва ли да го насилвам да избере мен вместо наследника, който трябва да има?

Мариса даде воля на надигащото се в нея раздражение.

– Господ да ме опази от хора, които взимат решения вместо другите. Дай на Джейми възможност! – помоли я тя.

Браяна поклати глава.

– Не.

Мариса опита отново.

– Браяна, трябва да се бориш за любовта си.

– Така ли би постъпила ти?

– Да – призна Мариса. – И ще го направя.

– В такъв случай ти наистина обичаш Бюканън?

– С всеки изминал ден все повече и повече – отвърна откровено Мариса и продължи с тиха решителност: – И той ще бъде само мой. – Устните ѝ се усмихнаха леко. – Зная за миналото му и то няма никакво значение, защото аз съм неговото бъдеще, както и ти би могла да си бъдещето на Джейми, ако му довериш истината. Ако те обича, ще те приеме такава, каквато си.

– А ти прие ли мъжа, за когото се венча?

– Напълно – отвърна Мариса. – Белезите му съществуват и аз не мога да ги излича. – Тя се приближи до широкото легло и прокара длани по драпериите, които, спуснати, можеха да обгърнат леглото в тъмнина. – Но аз видях мъжа зад маската, която носи. Него обичам. Смелия и верен мъж, който има бърз ум и чувство за хумор. Мъжа с желязна воля и сила, който се нуждае от любовта ми, макар все още да не иска да го признае. – Тя добави с лека усмивка: – Точно, както и аз трябва да имам неговата любов.

– Поставяш си опасна задача, братовчедке.

– Камерън си заслужава.

– И как ще я постигнеш?

Мариса я погледна с потайна усмивка.

– Нищо няма да се получи, ако просто кажа на Камерън, че го обичам. Думите не значат нищо за него. Трябва да му го покажа, защото ще го разбере по делата, и се моля на Бога да разбере и да повярва. – Мариса се върна на предишната тема. – Дължиш на Джейми Ковингтън истината, Браяна. Нали ще помислиш върху думите ми преди да вземеш решение, което би могло да разбие живота ти?

Уморена, с ум, объркан от всичко, което се бе случило през деня, Браяна най-сетне се съгласи.

– Предавам се, братовчедке, и ще сторя това, за което ме молиш.

Мариса я целуна по бузата.

– Така е най-добре.

– Предполагам – отвърна Браяна.

– Вярвай ми – каза Мариса и щом излезе, видя Чарити.

– Носиш ли ми отговор?

– Да, миледи – рече Чарити. – Негово благородие нареди да ви кажа, че отговорът му е „да“.

– Добре – зарадва се Мариса. Бе хвърлила стръвта и той я бе налапал. – А сега – каза тя, понижавайки глас, – ела с мен, защото трябва да ти дам да отнесеш още едно писмо.

– Друго писмо? – каза Кам учудено.

Чарити се усмихна на графа и подаде на Джейми сгънатия лист хартия.

– То е за вас, господине.

Кам позна печата. Преди малко Чарити бе донесла подобно писмо и на него.

– От жена ми ли е?

Джейми разгледа печата.

– Така изглежда.

– Тогава, моля те, отвори го – рече Кам. Джейми счупи печата и прочете краткото писмо.

Джейми,

Ако искате да спечелите сърцето на братовчедка ми, отидете без отлагане в стаята ѝ. Ако се колебаете, всичко може да бъде загубено.

Отдолу бе драснато главно „М“.

Джейми блъсна стола си, стана, сгъна съобщението и го прибра във

вътрешния джоб на jakета си.

– Има нещо, за което трябва да се погрижа – каза той на Кам. – Ако ме извиниш, можем да довършим работата си утре. – Той събра документите и ги сложи в кожената чанта. – Ще ги пазиш ли вместо мен?

– По-добре ги остави на сигурно място – отвърна Кам, – защото и аз имам среща. Какво се е случило?

– Любезната ти съпруга ми съобщава, че нещо много ценно за мен може да бъде загубено, ако не действам веднага.

Кам отправи на приятеля си загрижен поглед.

– Мога ли да ти помогна?

Джейми взе документите, които Кам бе чел, прибра ги и заключи чантата.

– Това е проблем, който трябва да реша лично.

– Не е ли свързан с лейди Браяна? – Кам разбираше, че приятелят му е дълбоко влюбен в красивата меланхолична ирландска благородница.

– Да – отвърна Джейми. – Изглежда, че съм объркал нещо в отношенията си с нея.

– По какъв начин? – В гласа му се промъкна нотка на загриженост. Все пак ставаше дума за член на семейството му.

Джейми усети леката студенина в гласа на приятеля си. Разбираше, че Кам се грижи и пази онези, които обича. Бракът бе разширил границите на неговата лоялност; а дали, питаше се Джейми, бе разширил и границите на сърцето му?

– Помолих я да се омъжи за мен – каза Джейми.

– И какво ти отговори лейди Браяна?

– Не ми даде пълен отговор. Може би не съм я притиснал достатъчно твърдо.

– Бъди внимателен – предупреди го Кам. – Тя е изключително крехка.

– Има защо – отвърна Джейми.

– И защо? – попита Кам, като вдигна въпросително русите си вежди.

– Не мога да ти кажа – отвърна Джейми. – Трябва да уважавам онова, което тя ми повери тайно.

– Тайно?

– Да, абсолютно тайно – отговори Джейми, взе кожената чанта и се отправи към вратата.

– Не намирам нищо лошо в това да отидеш при нея – мрачно каза

Кам.

– Нито пък аз – рече Джейми. – Лейди Браяна ми е по-скъпа от всичко на света, Камерън. Желая й доброто и мисля, че съм подходящ за нея. С нежното си присъствие тя запълва в мен някаква пустота. – Кафявите му очи излъчваха топлина. – Ако ми позволиш, бих направил всичко възможно, за да бъде щастлива.

– В такъв случай нека Бог ти помага – пожела му Кам.

Вратата се затвори и Камерън остана сам. Мислите му се насочиха към собствената му пустота. Самотата се бе превърнала в негова крепост и той се бе заключил зад дебелия й стени. Празен бе животът му преди в него да се появи Мариса. Празно бе леглото му без нея. Празни бяха ръцете, които копнееха да я притиснат в прегръдките му. Празни бяха дните, откакто за последен път бяха разменили открити, неспотаетни погледи.

Бащините му думи му тежаха ужасно, както и присъствието на дъщеря му и майка му. Детето не го бе отблъснало въпреки обезобразеното му лице; вместо това Елзбет го бе прегърнала с мъничките си ръчички и го бе целунала.

И с това се бе родила надеждата, че може би не е бил прав. Ако собственото му дете е способно да го обича такъв, какъвто е, с всичките му недъзи, навярно и друг би могъл.

Единственото, което можеше, бе да опита. Но бе ли по силите му да поеме този риск?

Браяна погледна отворения куфар. Думите на Мариса още звучаха в главата й.

Дали бе сгрешила, като искаше да замине, без да говори с Джейми?

Нежните сладки спомени за споделената с него любов изместиха думите. Само за един следобед с Джейми се бе почувствала повече омъжена, отколкото през целия си брачен живот с Донал.

Как би могла да понесе раздялата с него, след като едва бяха започнали? Бе опитала свежестта на любовта му и след развалата на брачния ѝ съюз с Донал тя бе благодат, без която животът би бил мъчителен.

И въпреки това, именно защото обичаше Джейми, тя му дължеше...

Какво?

Истината.

На вратата се чу тихо почукване. Браяна се зачуди кой би могъл да бъде – нали бе отпратила прислужницата да спи. Помисли си, че Мариса

може би идва пак.

Почукването се чу отново, този път малко по-силно. Последва го и глас.

– Браяна!

Джейми.

Беше само по нощница. Открехна едва-едва вратата и надзърна през процепа.

– Мога ли да вляза? – помоли той.

– Много е късно.

– Очевидно много по-късно, отколкото смятах – промълви той и влезе. Бе забелязал куфара на пода и подредените в него дрехи.

– Заминаваш ли някъде? – Той се извърна и стиснатите му устни се отпуснаха, като я видя да стои безпомощно, със спускащи се по раменете й дълги черни коси, с разширени очи. Нощницата й приличаше на мъжка риза, с широка дантела на лактите; единственото, което я придържаше, бе завързаната на шията лентичка. Стройните й крака бяха голи.

Браяна взе една роба, за да се наметне. Смешно! От какво я бе срам, след като бе лежала с този мъж и бе приела тялото му в своето?

– Възнамерявах да се върна в Ирландия.

– Без да ми кажеш?

– Такова беше намерението ми.

– Беше? – попита Джейми. – И си мислиш, че ще се задоволя с това?

– Мариса ме накара да променя решението си.

– Слава Богу – рече той с дълбока въздишка.

– Накара ме да видя нещата в нова светлина.

Джейми повдигна брадичката й и я целуна. Плъзна ръце по тялото й, привлече я плътно към себе си и промълви:

– Обичам те, Браяна.

Най-сетне и тя изрече думите, които той копнееше да чуе.

– И аз ще те обичам винаги, Джейми. Дотогава, докато в Ирландия остане само една О'Далей, а и след това.

– Тогава защо заминаваш?

– От страх – едва успя да каже тя.

– От какво?

– Че това, което се случи между нас, няма да продължи дълго.

– Защо мислиш така? – попита я Джейми. – Аз не съм вятърничав мъж. Нито пък, скъпа моя, давам прибързани и лъжливи обещания. –

Той се поколеба за миг, обзе го внезапно съмнение. – Или си мислиш, че семейството ти ще се противопостави, защото съм англичанин и не споделям нито религията ти, нито общественото ти положение?

– Семейството ми би било щастливо, ако открия човек, когото обичам. Не, Джейми – рече тя. – Трябва да замина заради самия теб.

– Заради мен?

– Да, обич моя.

– Трябва да ми обясниш как може заради самия мен да късаш сърцето ми – попита той, отпусайки прегръдката си.

Браяна го хвана за ръката и го поведе към малкия диван. Той седна с лице към нея и я загледа с ясните си спокойни очи. Тя продължи да стиска ръката му, поглъщайки сила от топлотата ѝ. Гласът ѝ бе нисък, думите болезнено излизаха от устата ѝ.

– Аз не мога да ти родя деца. Безплодна съм.

За миг Джейми остана безмълвен. Мислеше си колко много бе коствало на жената, която обичаше, да признае нещо, очевидно толкова мъчително за нея. Тя бе искала да се откаже от любовта си, за да може той да има наследник.

Браяна се уплаши от мълчанието му. Дали Мариса не бе сбъркала?

Джейми поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна по кокалчетата, после я обърна и целуна дланта ѝ.

– О, обич моя – каза той, – аз искам теб. Обичам теб. Ако дилемата е наследник или любов, без колебание избирам любовта.

Златистокафявите очи на Браяна се напълниха с радостни сълзи.

– И все още искаш да се ожениш за мен? – попита тя, сякаш не можеше да повярва.

– Да, ако ми окажеш тази чест.

– О, скъпи Джейми – въздъхна Браяна, хвърли се в обятията му и сложи ръка на сърцето му. – Ти си този, който ми оказва честта да стана негова съпруга.

Джейми я прегърна и я погали по косата.

– Не мога да ти дам онзи живот, за който си родена, сърце мое, но мога да ти обещаю, че никога няма да ти дам повод да съжаляваш за решението си.

– Това ми е напълно достатъчно – рече Браяна. В ума си беззвучно благодареше на Мариса и се молеше любовта на братовчедка ѝ да се окаже достатъчно силна, за да разсее горчивия мрак, обгърнал душата на Бюканън.

Защото любовта, както бе разбрала малко преди да е станало

прекалено късно, бе могъща сила.

Глава двадесет и четвърта

За дръзката си игра Мариса имаше нужда само от съпруга си.

Всичко бе готово и го очакваше. Поръчаната от нея студена вечеря беше поставена, на малката маса, донесена по-рано в стаята ѝ. Ветрецът, който се носеше от отворения прозорец, разбъркваше къдрите около лицето ѝ. Косата ѝ се спускаше по гърба на буйни кестеняви вълни и улавяше златистите отблясъци на многобройните свещи, които осветяваха стаята. Беше си сложила парфюм от рози и дори бе напръскала с него меките ленени чаршафи.

Големият платнен куфар, поставен до леглото, бе отворен. Мариса се наведе, за да провери дали дългите копринени шалчета, които бе купила, са вътре. Взе едно от тях и го прокара между дланите си, за да изпита здравината му, после доволна го върна вътре и затвори капака на куфара точно преди вратата на спалнята ѝ да се отвори шумно.

Стресната, тя се обърна.

– Беше отворено – каза Кам от прага. Вниманието му беше погълнато от дрехата, в която бе облечена Мариса. Не приличаше на нищо, което бе виждал преди – отпусната, изработена от фин памучен плат в тъмнозелено, тя бе като смарагдовия пръстен, който носеше жена му, а дългите ръкави и стигащите до глезените поли бяха богато бродирани със златни конци. Деколтетото бе изрязано във формата на буквата „V“ и излагаше пред очите на Кам гърдта ѝ. Че роклята е единствената ѝ дреха, бе очевидно, защото Кам можеше да види сянката на гъвкавото ѝ тяло под плата. Особено впечатление му направи начинът, по който тъканта прилепваше към гърдите ѝ, като ги очертаваше детайлно. Тя носеше златен колан, който висеше свободно около кръста ѝ, дебелите брънки бяха закопчани със смарагдова тока.

Той се възбуди.

– Харесва ли ви дрехата ми? – попита го дрезгаво Мариса и тръгна към него. Стъпките на обутите ѝ в пантофки крака прозвучаха тихо по дървения под.

– Никога не съм виждал подобно нещо – призна Кам. – Много е особена. – „Примамваща, караща мъжа да копнее да я докосне“ – прибави той мислено. Ако не я познаваше, щеше да си помисли, че се опитва да го съблазни.

– От Изтока е, нарича се кафтан – обясни тя.

– Откъде го намерихте?

Мариса го погледна иронично.

– Семейство Фицджералд притежава търговски кораби, не помните ли? Тази дреха е от едно пътуване преди много години. Докато бяхме в Дорсет, баба ми я намерила прибрана в някакъв куфар. Помислила си, че може да ми хареса. И наистина е така – рече Мариса и се обърна бавно, така че роклята заплува около нея като зелен облак. – Като я нося, мога да се мисля за някаква любима наложница, повикана да достави удоволствие на господаря си.

„Само да беше!“ – помисли си Кам. Кръвта кипеше във вените му. Ако Мариса беше наложница, той щеше да смъкне роклята от тялото ѝ и да разкрие богатото съкровище, лежащо под нея. И умът, и тялото му си спомняха нейната топла плът, долепена до ръката и устните му. Ушите му помнеха нежните ѝ стонове и викове на удоволствие, когато заедно преживяваха бурята на споделения си триумф.

– Струва ми се, че и вие носите нещо различно, милорд – забеляза Мариса, подавайки на Кам фино изработения сребърен бокал с вино. Беше виждала подобни дрехи, когато като дете бе посетила Шотландия – в Англия не се носеха. Съпругът ѝ бе облечен с обикновена чиста бяла ленена риза, в която нямаше нищо странно. Различното бе в това, което носеше вместо брич и чорапи – пристегнатата с колан на кръста поличка, която стигаше до над коляното. Мариса позна шарките на вълнения плат: Кам ѝ бе обяснил, че това е родовото им каре. Мускулестите му прасци бяха обути във въглищно-сиви вълнени чорапи с черни ивици. На краката си носеше черни обувки с ниски токове – по-ниски, отколкото бе прието да се носят в кралския двор.

Кам взе от ръката ѝ украсения с келтски мотиви бокал и пръстите им се докоснаха за миг. Той почувства вълнение, а по бързо извърнатите ѝ очи можеше да каже същото и за нея. Виното, изпито от устните ѝ, би било най-сладкото на света, помисли си той, а виното, изпито измежду гърдите и бедрата ѝ – най-опияняващото.

Мариса усети как я облива топлина. Езерно-синьото му око я изгаряше. Зърната на гърдите ѝ набъбнаха и тя усети влажната топлина в слабините си.

Мариса за миг се обърна с гръб към него. Трябваше да овладее чувствата си. Трябваше да остане спокойна, заради успеха на собствения си план.

– Дрехата ви е шотландска, нали? – попита тя, сядайки на масата. –

Седнете, моля. – Правеше всичко възможно, за да бъде гостоприемна. Дрехите му някак го променяха. Той изглеждаше по-спокоен и в същото време по-далечен.

– Да, подарък е от баща ми. – Камерън мина през стаята, седна на ниския стол и се огледа. – Къде е Лайънхарт? – Бе свикнал да вижда което, където и да беше Мариса.

– Занесох го горе в детската стая. Помислих си, че може би на Елзбет ще ѝ хареса да си поиграе. Може да разсее страха ѝ от това, че е в нов дом. Животното напомня че макар и някои неща да се променят, други си остават същите независимо къде живее човек.

Кам бе трогнат от грижата на Мариса към чувствата на дъщеря му.

– Имах намерение да ви разкажа за момиченцето – започна той.

– Това няма значение – увери го Мариса.

– Напротив, има – подчерта Кам. – Аз обичам малката си дъщеричка.

– А очевидно и тя ви обича – забеляза Мариса. – Тя ми показва един сребърен медальон. Вътре беше вашият миниатюрен портрет. Тя ми го посочи гордо и каза: „Това е моят баща“.

– Наистина ли?

Мариса долови копнежа в гласа му, потребността да повярва, че е обичан.

– Наистина. Елзбет бе много щастлива, че вече ще бъде с вас. – Мариса отпи от виното. Кога ли и Камерън щеше да направи същото? Планът ѝ зависеше от това. – Тя дори ме попита дали ще остане тук с вас, или ще трябва да се върне със семейството ви.

– И какво ѝ отговорихте? – попита спокойно Кам, отпивайки голяма глътка вино: опитваше се да се престори на безразличен към отговора ѝ.

– Че е добре дошла и искам да остане да живее с нас. Нали това бихте желали и вие?

Кам сведе поглед към масата.

– Много великодушно от ваша страна.

– Глупости – възпротиви се Мариса. – Тя ви е дъщеря, Камерън. Майка ви ми каза, ме майката на Елзбет е поминала при раждането. Мога ли да я направя сираче за втори път, като я откъсна от собствения ѝ баща?

– Тя е незаконородена – призна той. – Не бях женен за майка ѝ.

– За мен това няма значение.

– Благодаря ви – рече просто Кам.

– Винаги съм искала да имам деца, милорд – каза тя и свали лепената салфетка от подноса, върху който беше натрупано всевъзможно студено печено месо – пилешко, гъше, еленово и шунка. Друго, по-малко блюдо бе пълно с пушена съомга, а трето – със смокини, фурми и ябълки. – Заповядайте, вземете си – нежно го покани тя и си отрязва резен сирене. После с преднамерено спокойствие продължи: – Когато излизах от стаята й, Елзбет ме попита дали може да ме нарича „мамо“.

– А вие какво й казахте? – Кам с мъка овладя вълнението си. Боеше се да разкрие колко много означава отговорът й за него.

– Отговорих, че за мен ще е чест да ме нарича така, както и аз да я наричам „дъще“. – Зелените очи на Мариса се впиха в лицето му. – Имам ли вашето одобрение?

Чувствените устни на Кам се извиха в усмивка.

– Би ми доставило огромно удоволствие.

– Тогава отлично.

Той я гледаше, окъпана в светлината на свещите. През изминалите няколко седмици те се бяха отчуждили един от друг, а сетне, тази вечер, тя му бе изпратила покана да вечерят заедно сами. Защо ли? И защо се бе облякла така, че да съблзани всеки мъж, и най-вече него, свръх мяра?

Мариса забеляза, че Кам вдигна ръка, за да скрие прозаяката си. Изглежда, билките за сън във виното му започваха да действат. Те нямаше да му сторят нищо лошо: просто щеше да заспи, може би за около час. Достатъчно, та тя да направи онова, което възнамеряваше. А и колко я улесняваше съпругът й с избора си на дрехи тази вечер.

Кам се прозя отново.

– Простете ми, моля – рече той, без да разбира защо внезапно се е почувствал толкова уморен.

– Колко ще останат майка ви и баща ви при нас? – попита го Мариса, скривайки вълнението си, че планът й започва да действа.

– Не зная със сигурност – промърмори той и главата му клюмна. Той рязко се изправи. За Бога, какво ставаше с него? Не се бе чувствал уморен преди да влезе в стаята и преди видът на прелестната му съпруга, облечена в рокля, която подчертаваше тънкия й кръст, високите й гърди и закръглените й бедра, да възбуди собственото му тяло.

– Не ядете нищо, милорд. Не ви ли харесва? Да изпратят ли за нещо друго? Кажете ми какво желаете и ще го имате.

Кам чу гласа й сякаш отдалеч. Единственото, което желаше, бе самата нея, да я има в прегръдките си, нейното великодушно и любящо сърце да го обича. Но вече се бе уморил от безнадеждните си копнежи.

Тя би била като всички останали и нямаше желание да прегърне истината за неговата грозота.

„И все пак – шепнеше му някакъв вътрешен глас, – твоята дъщеря те обича.“

„Това е различно – оспори безгласно той, – тя е плът от моята плът.“

И отново се обади спокойният глас: „Такава беше и майка ти. Това не доказва нищо.“

Кам насочи вниманието си към жена си, която седеше на масата срещу него. Мариса бе обещание за живот и за надежда. Защото в нея го привличаше нещо повече от несъмнената красота на тялото ѝ; привличаше го красотата на душата ѝ, силата на нейната цел, верността ѝ към близките ѝ и към нейния крал. Тя бе всичко, за което той никога не бе знаел, че копнее, и всичко, което се съмняваше, че би могъл да притежава.

Чувствайки главата си силно натежала, Кам реши, че е най-добре да си тръгне, колкото и да му се искаше да остане. Този миг бе прекалено ценен, за да го прахоса. Той се изправи на крака и стаята мигновено потъмня.

– Камерън! – извика Мариса и се хвърли към него. Ръцете ѝ го прегърнаха, за да не падне. – Нека ви помогна – настоя тя и го поведе към леглото.

– Не – възпротиви се той, – мога да ходя. – Мразеше да се чувства безпомощен пред нея, сякаш бе инвалид. Премига. Ръката му я обгърна, за да се опре на нея, лявата му длан допря за миг гърдите ѝ. Какво ставаше? Едва ли бе толкова уморен. Виното? Невъзможно. Главата му винаги бе носила на пиене. А освен това бе изпил само една чаша, както и Мариса. Усети дебелия дюшек под тялото си.

– В... моята стая – успя да каже той. Гласът му отслабваше все повече и повече.

– Успокойте се, милорд. – Гласът на Мариса достигаше до него от някаква огромна далечина. – Трябва да си починете. – Тя го побутна нежно по гърдите, за да се отпусне назад, върху дебелиите възглавници. Около главата му се носеше аромат на рози; бе загубил битката да остане буден.

Мариса изчака няколко минути, наблюдавайки дълбокото, спокойно дишане на съпруга си, после се наведе и докосна рамото му.

– Камерън – повика го тя. Той не отговори и тя разбра, че е заспал дълбоко. Дясната страна на лицето му почиваше върху възглавницата.

„Прилича на ангел!“ – помисли си тя и се наведе, за да свали обувките от краката му. Гъстите златисти мигли на лявото му око докосваха страната му.

Докато преместваше тялото му, Мариса забеляза нещо, което бе пропуснала да види по-рано. На дясното му коляно имаше белези. Костите бяха заздравили, макар и не така, както преди. С връхчетата на пръстите си тя леко го докосна. Очите ѝ се върнаха върху лицето му, спокойно в съня. „О, любов моя, да можех да облекча болката ти!“

Стана, извади шалчетата от куфара и ги отнесе при леглото.

Върна се при масата, за да довърши вечерята си. Усмихна се, взе майки си от подноса голямо парче от крехкото бяло пилешко месо. Взе сребърната солница и го посоли. Навярно щяха да изминат няколко часа преди Камерън да се събуди и тя щеше да има нужда от цялата си енергия за битката, която все още предстоеше.

Кам се събуди объркан. Все още беше в спалнята на жена си. Изглежда, че бе спал известно време в леглото ѝ.

Опита се да се раздвижи, но усети пречка. Обзе го паника. Мили Боже! Бе завързан за леглото. Копринени шалчета свързваха ръцете и краката му. Помъчи, се да ги разхлаби, но те бяха стегнати здраво, а и той все още се чувстваше уморен. Как бе успяла Мариса да направи това? А и с каква цел?

Виното!

Упоила го е. Сложила е нещо във виното му. Как бе дръзнала?

– Мариса! – извика той. – Развържете ме!

– Успокойте се, моля ви. Тук съм, мили съпруге – прошепна тя сладко.

– Какво означава това? – Той за пореден път се опита да се развърже.

– Как се чувствате – попита Мариса и седна на леглото до него.

– Как мислите, че се чувствам? – възкликна той гневно. – Като затворник.

– В такъв случай разбирате как съм се чувствала аз, милорд – припомни му тя, – когато вие ме завързахте за леглото в онази къща.

– Беше различно – каза той.

Мариса вдигна кестенявите си вежди.

– Нима? И защо? Защото сте мъж, а аз съм само една жена?

– Не – промълви Кам. – Аз бях принуден да го направя.

– Защо? – попита го тя, като постави ръка на широките му гърди и с едно дръпване развърза панделката на ризата му. Плъзна пръст между ленените гънки и загали меките му косми.

Той затвори окоето си, ръцете му се свиха в юмруци. Докосването ѝ го влудяваше.

– Имах си причини – отвърна той, отказвайки да ѝ даде подробен отговор.

Мариса му отправи сладка усмивка.

– Не достатъчно добри, милорд.

– Трябваше.

– Помислете си пак, милорд – предизвика го тя, после се наведе да провери дали е вързан добре, давайки му възможност да зърне гърдите ѝ.

Камерън усети незабавната реакция на члена си. Проклятие! Бе завързан като затворник, а видът на плътта ѝ го възбуждаше.

И изведнъж откри, че не се страхува. Ядосан – да; ужасно. Но уплашен? Кам се взря в зелените очи на жена си. Предишният път, когато бе вързан така, той бе пленник и от дяволските очи на Фейт Белами се излъчваше злоба като змийска отрова. В очите на Мариса нямаше нищо подобно. Те бяха мили и ясни, в техните смарагдови дълбини бе виждал гняв, но не и омраза, отмъстителност или предателство.

Би ли могъл да ѝ каже истината?

Мариса го чакаше да отговори. В тишината можеше да се чуе тиктането на часовника. Крясъкът на някаква нощна птица долетя през отворения прозорец. Последва го възбуден лай на куче.

– Не беше ли защото си мислехте, че ще ме отблъснете със свидетелствата за престъплението на онази жена? – Мариса протегна ръка и докосна обезобразената му страна. Кам рязко отдръпна глава.

– Камерън, моля ви, изслушайте ме. Зная как сте били обезобразен. Зная за майка ви и зная какво ви е сторила след завръщането ви в Шотландия.

– Тя ли ви разказа? – Кам не можеше да повярва, че майка му би могла да признае постъпката си на жена му.

– Да. Онова, което е направила, заслужава порицание, но – наблегна на думите Мариса – аз не съм тя.

Кам се засмя язвително.

– Да, така казвате сега. Зная как изглежда лицето ми за неподготвените. Забравете това!

– Не, няма да го забравя. – Мариса плъзна поглед по лицето му,

сведе го към широките му гърди, към колана, който придържаше поличката му. Издърпа ризата му изпод колана.

Стана от леглото и се върна със сребърна ножичка в ръка.

– Какво ще правите?

– Ще се избавя от този нежелан плат – отвърна тя и разряза ризата през средата, като разголи широките му гърди, покрити с тъмnozлатисти косми.

Пусна ножицата на пода и доразкъса ризата с ръце. Кам се завъртя неспокойно.

– По дяволите, недейте!

Мариса забеляза разкъсаната плът от дясната страна на гърдите му. Дъхът ѝ секна, тя притисна ръка към устните си.

– Достатъчно ли видяхте? – запита я той с леден глас.

Мариса докосна белега.

– Това е знак за доблест, милорд, защото е спечелен в служба на краля.

– Това е знак за глупост, защото спях с жената, с която не трябваше – заяви той, – и я подцених.

– Всички допускаме грешки, Камерън – каза Мариса. – Вярвайте ми.

– Зная кое е най-добре...

– Престанете! – настоя Мариса.

– Не – отвърна той, – вие престанете. – Искаше да я вразуми преди да е станало твърде късно и да е стигнала до точка, от която връщане назад няма. – Иначе ще съжалявате. Послушайте ме.

– Как смеее да се отнасяте с мен като с дете, което не може да мисли самостоятелно? – възмути се тя. – Зная какво искам и кого обичам – вас!

– Обичате ме? – попита той. Страстните думи на жена му го смаяха. Мили Боже, щеше да стане още по-трудно, когато го отблъснеше такъв, какъвто беше.

– Да, обичам ви – отвърна тя нежно. Гневното ѝ избухване бе преминало. Единственото, което искаше, бе да му докаже истината на думите си. Ръцете ѝ разкопчаха плоската сребърна тока на широкия кожен колан.

– Заклевам ви! – извика Кам.

Мариса не му обърна внимание и продължи да сваля полата му, сякаш разопаковаше скъпоценно бижу.

Кам затвори окото си. Не искаше да гледа лицето ѝ, когато тя види

и останалите свидетелства за обезобразяването му.

Кам нямаше нищо под поличката.

Белези кръстосваха десния му крак; голяма рана започваше от плоския му корем и се плъзваше надолу към златистите косми около члена му, който се бе изправил в гордо непокорство. Сърцето на Мариса се изпълни с ужас и болка.

Кам усети как сълзите ѝ капят по кожата му. Жалост. За нея той бе създание, предизвикващо жалост. Нещо много по-малко от мъж.

Окото му се разтвори, когато устните ѝ го докоснаха, леко като перце, а косата ѝ се разпръсна по корема и между краката му.

Мариса не можеше да измисли друг начин, за да покаже на Каме-рън, че мракът за него е свършил. Че сега има човек, с когото да сподели светлината. Не ѝ трябваше смелост, за да го целува там, където не бе мислила, че може да докосне с уста, преди да прочете книгата; единственото, от което се нуждаеше, бе вярата, че нейната любов може да го излекува.

Нежните ѝ целувки бяха като лек ветрец в летен ден, успокоителен балсам, който като с магия изтриваше белезите, нанесени на разкъсаната му плът. Дългата ѝ коса докосваше кожата му като копринените шалчета, с които бе завързан.

Мариса усети тръпката, преминала по цялото му тяло, докато го целуваше. Насърчена, тя продължи пътуването си нагоре, по стегнатия му стомах, по ивицата косми, която водеше към широките му гърди. Прокарваше пръсти през златистата гора, докато стигна до едното зърно на гърдите му. Езикът ѝ го облиза така, както той бе правил с нея.

Той пое шумно въздух и тя се усмихна разбиращо.

– Харесва ли ви така? – попита го тя; бе сигурна за отговора, но все пак искаше да чуе потвърждението му.

– Да, харесва ми – отговори Кам с дрезгав от вълнение глас. Не можеше да повярва, че тя прави това с него. Наслада изпълни тялото му до невероятна степен, сякаш бе избухнал пожар.

Мариса продължаваше с нежното си насилие, като се местеше все по-нагоре. Устните ѝ проследиха костта на рамото му, като го хапеха лекичко. Шията му се изви и тя продължи пътя си натам, плъзгайки устни по белега, който минаваше през гърлото и страната му.

Мариса поспря за миг на гърдите му; харесваше ѝ да усеща горещата му кожа, мъжката му миризма, реакциите му на нейните действия.

Оставаше да изтрие само още един белег.

Тъмnozлатистата му коса бе гъста и мека. Ръката ѝ се плъзна по

вълните и стигна до ширитчето, което придържаше черната му превръзка. Преди той да може да се възпротиви, тя я дръпна и откри окото му.

Кам остана неподвижен, вперил едната си синя зеница в зелените ѝ очи, без да мига. Не можеше да се защити със завързаните си ръце. Сега тя бе открила и последната му тайна.

– Видяхте ли всичко, което искахте да видите?

Мариса втренчи поглед в ужасната рана. Онази кучка съзнателно бе ослепила Кам, обгаряйки плътта му така, че само белези бяха останали от някога синьото око, толкова синьо, колкото и онова, което я наблюдаваше в очакване на реакцията ѝ.

– Виждам само мъжа – отговори Мариса. Думите извираха направо от сърцето ѝ. – Мъжа, който е понесъл огромна болка, мъжа, който притежава повече храброст от цялата кралска армия. Обичам те, Камерън Бюканън – каза тя просто. – Имаш думата на една Фицджералд. – Мариса се наведе и целуна първо сляпото му око, а сетне и чувствената му уста.

Кам посрещна устните ѝ с цялата страст, скрита в него от толкова много време. Сякаш се развали някаква магия и той се освободи от онова, което го държеше затворник – самотата.

Съпругата му го бе научила на много неща и най-вече на това, колко голяма е силата на любовта ѝ. Тя бе отишла толкова далеч, за да му покаже онова, в чието съществуване не би повярвал, ако просто му го бе казала.

– Освободи ме – каза ѝ той между целувките.

Загадъчна усмивка се появи на устните на Мариса.

– Не още.

– Искам да те любя – рече той и дълбокият му глас сякаш я погали.

– По-късно – прошепна тя. – Това е за теб, Камерън. – Мариса милваше тялото на мъжа си с уста и ръце, плъзгайки езика си по цялото му тяло, а ръцете ѝ търсеха тайните места, които можеха да му доставят удоволствие. Споменът за прочетената книга на баба ѝ и собственият ѝ любовен инстинкт взеха връх, навлизайки в скритите богатства на страстта ѝ. Тя бе едновременно свенлива и дръзка, несигурна и уверена, копнееща да опитва.

Пресипналото дишане на Ками гърлените му стонове ѝ даваха допълнителен подтик. Горещата, дива кръв на потомката на рода Фицджералд се почувства свободна.

Меките ѝ, възбуждащи ръце хванаха нежно твърдия му член и Кам си помисли, че ще избухне. Мариса плъзгаше ръката си нагоре и надолу,

наоколо и отдолу, тласкайки го към края на издръжливостта му.

– Ще ви се кача, милорд – каза тя задъхано.

– Да, мила – насърчи я той, – направи го. Направи го веднага!

Като повдигна полите на кафтана си, Мариса се качи отгоре му с котешка грация и го възседна. Намести се внимателно върху нарасналия му член и го пое изцяло в тялото си. Той я изпълни с горещата си твърдост. Дрезгаво прошепнатите окуражителни думи я възбудиха. Той проникваше все повече и повече в стегнатата топлота на тялото ѝ. Всеки тласък, всяко движение ги приближаваха все по-близо до крайния екстаз.

Мариса тихо простена, почти загубвайки и малкото контрол, който ѝ бе останал.

С мощен тласък Кам изхвърли горещото си семе и двамата се понесоха из небесата, разрушавайки всички прегради. Виковете им отекваха около тях. Мариса се отпусна върху мократа от пот гръд на Кам, влажната ѝ рокля бе единствената им завивка, телата, им бяха все още слети.

Възвърнал здравия си разум, Кам разбра, че наистина е бил само наполовина жив, преди Мариса да го възкреси. Тя доброволно бе преминала през пламъците на ада заради него и го бе върнала към чудото на живота.

– Обичам те – прошепна той.

Мариса, все още задъхана, вдигна глава. Правилно ли го бе чула? Вгледа се в любимото лице и зададе въпроса, чийто отговор се страхуваше да чуе:

– А жената, която ми казахте, че обичате и не можете да имате?

– Това си ти, Мариса – прошепна Кам.

– Аз? – запита тя, премигвайки.

– Да – призна Кам, – обичам те откакто те видях за пръв път.

– Защо не ми каза?

– Много просто – отвърна той. – Боях се.

Тя въздъхна.

– Че няма да те желая, ако видя лицето или тялото ти?

– Да – призна той. – Имах всички основания да смятам, че и ти ще ме напуснеш, ако видиш онова, което исках да остане скрито.

– А брачната ни нощ?

– Тогава ли? – попита Кам, спомняйки си как Мариса бе съблякла робата си и му бе предложила прелестното си тяло. – Помислих си, че си арогантна.

Тя го плесна игриво по гърдите.

– Арогантна? Аз? Вие бяхте арогантен, милорд. Бях готова да... – Мариса замълча.

– Да какво?

– Да изпълня дълга си – довърши откровено тя. – Нали дадох думата си пред Бога и краля. Исках да я спазя.

– Независимо от това, че съпругът ти те отвращава? – запита Кам.

– Но ти не ме отвращаваше – настоя Мариса.

– Отговори на въпроса ми, ако смееш. Щеше ли да спиш с мен, дори и да те отвращавах? – упорито запита Кам.

– Щях да изпълня обета си – тържествено отговори Мариса. – Думата на една Фицджералд е закон.

– Такава е и думата на един Бюканън, любов моя.

– Тогава какво щеше да правиш, Камерън? – попита тя.

– Развържи ме – заповяда ѝ той меко.

Този път Мариса се подчини с радост.

Кам разтри китките си. Видя как Мариса събра копринените шалчета и ги сгъна грижливо в куфара. Тогава той смъкна онова, което бе останало от ризата му, и го захвърли на пода. Събу чорапите си и ги запрати след ризата.

– Ела тук – рече той и протегна ръка към нея.

Мариса побърза да изпълни молбата му. Обгръщайки я от глава до пети с езерно-синия си поглед, той заповяда:

– Свали си дрехата.

Усмивката ѝ можеше да си съперничи с усмивката на всяка куртизанка, с тази разлика, че бе много по-сладка, защото бе запазена само за него. Любовта, която бе открил в зелените ѝ очи, екстазът, който бе видял, изписан на лицето ѝ, когато достигнаха до връхната точка на любовнето, можеше да му помогне да понесе по-леко адските страдания на изминалите години. Че Мариса го обичаше толкова дълбоко и страстно, колкото и той нея, бе истинско чудо.

Той бе загубил вярата в живота, а тя му я бе върнала.

Мариса с готовност съблече кафтана и го пушна на килима в краката си. Той си бе свършил работата. Тя се приближи бавно, с котешка грация. Ръцете ѝ се срещнаха с неговите, пръстите им се преплетоха.

Кам я придържа отново на леглото, покривайки тялото ѝ със своето. Устните им се срещнаха, ръцете им пробягваха бързо по телата им, а сетне замираха. Те се докосваха, вкусваха, наслаждаваха и откриваха.

Любеха се бавно и отпуснато. Кам постепенно проникна в тялото ѝ, сякаш влизаше в собствения си дом. Бе открил рая, от който се

нуждаеше наранената му душа.

В силните ръце на Кам Мариса се чувстваше сигурна и най-важно – обичана. Тя се притисна още по-близо до него, а той придърпа завивката върху все още влажните им тела.

Тази нощ любовта им бе надминала всички фантазии, всички блянове, които някога си бяха представяли. Бе силна като стомана, мека като пух.

Бе истинска и си струваше всичко на този свят.

Глава дваисет и пета

Кам се събуди със странното усещане за топъл дъх върху плътта си. Жена му лежеше в ръцете му, главата и почиваше на широката му гръд, косата ѝ се разливаше по тялото му. Любимата му съпруга.

Колко сладка беше тази нощ! През изминалите часове той бе открил истинското богатство на любовта. Мариса му бе върнала част от самия него, част, която мислеше, че е загубил много отдавна. Като странстващ рицар в поход тя успешно бе разрушила стените на гордостта му, за да открие вътре мъжа, за да счупи оковите на самотата, обкръжавала го през тези изминали години. Нежният ѝ поглед бе срутил затвора на болката му и го бе накарал да се опълчи срещу демоните, които го преследваха. Кам разбираше, че се бе лутал безцелно; тя му бе показала светлината.

Той я прегърна по-здраво, радвайки се на усещането на меката ѝ гола кожа. С нея всичко бе възможно. Би изпълнил всяка нейна молба, независимо от цената. Заради нейната любов би минал с боси крака през портите на Ада, би изтърпял всяко мъчение или обида, само за да бъде с нея.

С любовта на Мариса той си бе върнал живота; наслаждаваше се на красотата му и приемаше грозотата му. Сякаш се бе родил отново – най-сетне бе открил душата си. Това бе Мариса.

И винаги щеше да остане Мариса.

Мариса чу силното биене на сърцето му до ухото си. Лениво, спокойно доволство я накара да остане там, където си беше, отпусната върху мускулестото му тяло.

Победата не бе само нейна, но и на Камерън. Бе разчитала сърцето му да повярва в любовта ѝ, да я допусне до тайните покои на душата му; така и бе станало.

Мракът и страхът се бяха разпръснали с отминаването на нощта. Мариса се почувства свързана с предците си, които бяха рискували всичко заради любовта, които бяха притежавали достатъчно смелост, за да се борят за мечтите си. Страстната им кръв течеше във вените ѝ, могъща и гореща.

Силата на любовта ѝ към този мъж я развълнува. Някога си бе мислила, че победата се крие в капитулацията. Ленива усмивка се плъзна по устните ѝ. Сега знаеше, че не е така. Взаимната им капитулация бе доказала грешката ѝ.

Мариса извърна глава и устните ѝ потърсиха плътта му. Тя обсипа с целувки широката му гърд, устата ѝ прокара пътека по тялото му. После тя се изви и се излегна до съпруга си, гърди до гърди, лице до лице. Погледна го. Черната превръзка отново бе на мястото си, здраво завързана на главата му. Мариса го бе избавила от притеснението му преди няколко часа, като му я бе върнала. Преди да стори това обаче тя бе взела превръзката в ръка, бе докоснала с връхчетата на пръстите си гладката кожа, която прилепваше до плътта му, и я бе поднесла към устните си.

Бе разбрала, че символичната ѝ лечебна целувка не е отишла напразно: в езерно-синьото му око бе блеснала единствена сълза.

Тя се приведе към устата му, сякаш да го целуне, сетне промени решението си. Ръцете ѝ се протегнаха, за да потънат в гъстите му коси, и подобно на собственото ѝ котенце, облизващо млякото от паничката си, устните ѝ се разтвориха и тя прекара език от брадичката му до върха на устните му.

Езикът на Камерън също овлажни устните ѝ, вкусвайки сладостта им.

Тя бързо прие негласната покана и разтвори уста.

Сляха се в дълбока, интимна целувка, която ги задъха.

С бързо движение Кам се обърна и привлече Мариса под тялото си. Краката ѝ се разтвориха, за да го приемат, обвиха се около бедрата му... и той проникна дълбоко, сливайки тялото си с нейното във върховен екстаз.

Когато възвърна достатъчно силите си, за да се движи, Мариса стана. Все още дишаше неравномерно, но сърцето ѝ вече забавяше ускорения си ритъм. Колко ограничен и празен би бил животът ѝ, ако не бе изпитала никога тази „малка смърт“. Тя се опита да си представи какво би станало, ако споделяше тялото и сърцето си не с Камерън, а с друг мъж. Картината във въображението ѝ бе мрачна и празна – земята на

чувствената пустош.

„Vous et nul autre, скъпи“ – отекна в главата на Мариса. Вие и никой друг. Знаеше, никога няма да обича друг така, както Камерън.

Лявата ръка на Кам се обви около рамото ѝ. Ръцете на Мариса прегърнаха силната му гола ръка, брадичката ѝ се опря на широката му длан.

– Исках да донеса нещо за пиене, милорд. Желаете ли нещо друго?
Кам целуна шията ѝ и промълви:

– Да, мила. Теб.

– Ненаситен си – възпротиви се Мариса.

– Имам да наваксам години празнота – отвърна той.

– Целия ден ли ще прекараме тук? – попита тя, а в гласа ѝ се усещаше нежеланието да напусне сигурността на спалнята. Тук, в неговите ръце, те бе спокойна и сигурна, обичана и уважавана.

Той въздъхна.

– Колкото и да ми се иска, не мисля, че е разумно.

Мариса сви рамене.

– И аз мисля така – съгласи се тя.

– Да не си мислиш, че наистина искам да оставя това легло? – попита той. – Или да те оставя да се изплъзнеш от ръцете ми? – Устните му прокараха огнена пътека по шията ѝ. Мариса потръпна от удоволствие, затваряйки очи в чувствено очакване. – Ако бяхме сами, щях да те държа в тази стая поне месец.

– Само месец? – възкликна тя.

– По-дълго би било вулгарно – отговори той с иронична тържественост.

– А не подхожда на граф да го смятат за вулгарен, така ли?

– Да, любов моя, така е – отвърна той. – Тъй че трябва да изпълним дълга си и да правим компания на гостите.

– По дяволите дългът! – въздъхна тя.

Кам повдигна русата си вежда.

– Правилно ли чух, скъпа? Моята съпруга да бяга от дълга си?

Мариса се усмихна и извърна глава, за да го погледне.

– Съвсем правилно, любов моя – каза тя и устните им се срещнаха в буйния огън на страстта, заплашваща да ги хвърли отново в пламъците на любовта.

Когато се откъснаха един от друг, Кам ѝ прошепна на шотландски:

– Gradh mo chridhe. – Сетне повтори на английски: – Съкровена моя любов.

Напитката, която Мариса искаше да донесе, бе забравена и двамата се потопиха в нова целувка. Бяха толкова погълнати от страстната си любов, че когато Чарити почука на вратата, дори не я чува.

Прислужницата изобщо не бе подготвена за гледката, която я очакваше. Господарката ѝ, графиня Деран, съвсем гола, бе в прегръдките на съпруга си, графа, който също нямаше нищо на себе си. Бяха в леглото и се целуваха буйно. От изненада Чарити изпусна подноса и ги стресна.

– О, моля да ме извините, миледи – каза тя и се наведе, за да събере парчетата от счупените съдове. Лицето ѝ бе почервеняло от притеснение. – Нямах представа, че ще спите тук... – Тя замълча, лицето ѝ почервения още повече. – Искам да кажа, че графът... – Думите ѝ секнаха, тя вдигна глава, сетне пак бързо я наведе, смъкна бялата си престилка и започна да бърше разлятото кафе. – Да ви донеса ли друго кафе?

Усмивната, Мариса отвърна:

– Да. А също и вода, за да се изкъпя.

– Както наредите, миледи.

Чарити вдигна сребърния поднос и със сведени очи напусна стаята.

Щом Чарити затвори вратата, Мариса избухна в кикот.

– О, Камерън, опазявам се, че я шокирахме.

– В такъв случай – каза Кам, намествайки Мариса в скута си, – ще ѝ се наложи да свикне с това да бъде шокирана. Защото отсега нататък ще спим заедно.

Дългите му, ловки пръсти омагьосваха тялото ѝ и я караха да потръпва. Отдадена на чудесните му докосвания, Мариса забрави и за Чарити, и за всичко останало.

Браяна никога не бе мислила, че може да бъде толкова щастлива. До нея спеше мъжът, който ѝ бе показал чудесата на любовта. Тя се вслуша в равномерно дъшане на Джейми; гледаше го, сякаш очакваше да изчезне всеки момент.

После стана от леглото и наметна робата си. Отвори един от прозорците, наслаждавайки се на свежия въздух и на аромата на разцъфналите цветя. Почудата ѝ я караше да изглежда като дете. През новия ѝ поглед всичко беше различно, защото в живота ѝ бе влязъл Джейми.

Щеше отново да живее. И да сподели любовта му. Погледна през рамо и видя, че мъжът, който изпълваше мислите ѝ, се събужда.

– Джейми – повика го тя, – ела тук, любов моя.

Джейми се събуди окончателно от веселия глас на любимата си.

Отметна одеялото и навлече брича и ризата си. Кафявите му очи се впи-ха в жената, застанала пред отворения прозорец. Обожаваше я. И в най-бурните си фантазии не си бе представял невероятната наслада от споделената си любов.

– Не е ли най-прелестното утро, което си виждал? – попита го Браяна и протегна ръка към неговата. Златистокафявите ѝ очи блестяха като кехлибар.

– Дори да завали и да стане потоп – каза той и я целуна по шията, – нямам нищо против, щом те имам.

– О, сигурен ли си, че във вените ти не може да се открие дори и капка ирландска кръв? – попита го Браяна. – Думите ти говорят за противното.

– Не, това е самата истина – отвърна Джейми.

– Няма значение, защото денят наистина е подходящ за възхвала на Бога. Той ме обсипа с много дарове.

– И мен също – съгласи се Джейми. – Сега не си ли доволна, че не ти позволих да се върнеш в Ирландия?

Браяна кимна и каза меко:

– Мислех си, че пълното щастие е завинаги загубено за мен. Че единственото, което мога да очаквам и което съм заслужила, е мрак.

– Глупости – увери я Джейми, – заслужаваш цялата Божия благодат.

Браяна продължи изповедта си:

– Бях решила да се върна у дома и да вляза в манастир. Там щях да имам време за размисъл и щях да намеря покой. – Тя поднесе ръцете му към устните си. – Но Бог пожела да дойдеш при мен.

– Бог и братовчедка ти – каза усмихнат Джейми.

– Братовчедка ми? Какво общо има Мариса с това?

– Тя ми каза, че ако не искам да загубя онова, което ценя над всичко друго, трябва да побързам да дойда в стаята ти.

– Наистина ли?

– Да, писмото ѝ беше изключително убедително.

– В такъв случай трябва да благодаря на нея.

Джейми я погали по косата и я прегърна през кръста.

– Наистина ли си благодарна?

– Повече, отколкото можеш да си представиш! – Тя се притисна към него.

– И ще се омъжиш за мен?

– Нищо не би ми доставило по-голяма радост, отколкото това да

стана твоя жена – призна откровено тя.

– Значи всичко е уредено? – попита с надежда Джейми.

– Ще се омъжа по моята вяра – добави Браяна.

– Щом мога да се венчая за теб – заяви Джейми, – ще го направя както, когато и където поискаш. В Англия или в Ирландия, със свещеник или без, когато искаш.

– Няма да отлагаме, Джейми. Искам да стана твоя жена колкото е възможно по-скоро. – Браяна знаеше, че нарушава традиционната година на траур. Но не можеше без Джейми, не можеше да продължава да лицемерничи. Донал бе мъртъв. Господ ѝ бе пратил Джейми и тя не можеше да прахосва любовта си заради фалшивото благоприличие.

– Тогава нека говоря с графинята и да видим как могат да се ускоят нещата. – Джейми нежно я целуна по устните и си тръгна.

Мариса седеше в градината и се наслаждаваше на топлия ветрец. Наблизо бе Елзбет, дъщерята на Камерън, която си играеше с Лайънхарт. Слънцето огряваше красивите руси коси на малкото момиченце. „Какво чудесно дете!“ – помисли си Мариса.

Докосна стомаха си с длан. Дали бе възможно друго дете на Камерън да расте в нея в момента? Братче на Елзбет? Или може би сестриче, със същия цвят на косата? Тази сутрин бе отправила специална молитва любовта от миналата нощ да ѝ донесе нова награда. Детето, заченато от такава страст, сигурно би трябвало да е двойно благословено.

– Мога ли да говоря с вас, миледи?

Мариса извърна глава и видя Джейми Ковингтън. Обикновено флегматичното му лице бе загрижено. Тя се запита дали е успял навреме да попречи на братовчедка ѝ да извърши постъпката, за която Мариса бе сигурна, че е фатална грешка.

– Разбира се, Джейми – каза усмихната тя. – Елате, седнете до мен.

Джейми се приближи до дървената пейка в розовата беседка, седна и загледа детето.

– Това е Елзбет, нали?

– Да, дъщерята на Камерън – отвърна Мариса и добави гордо: – А вече и моя.

– Радвам се за приятеля си, че можете така лесно да приемете незаконороденото му дете. Малко жени биха го направили.

– Елзбет не е виновна за раждането си. Тя е плът от плътта на съпруга ми и затова ми е много скъпа.

– Обичате го, нали?

Мариса се усмихна и очите ѝ заблестяха от дълбочината на чувствата ѝ.

– Много.

– Камерън го заслужава – рече Джейми. – Вие сте смела и имате голямо сърце, графиньо. Две качества, без които не може да се обича мъж като приятеля ми Камерън.

Мариса се изчерви от комплимента на Джейми.

– Благодаря ви за добрите думи – рече тя, – но нещо ми подсказва, че имате друга причина да ме потърсите днес.

– Точно така, миледи – съобщи ѝ Джейми. – Искам да се ожена за братовчедка ви, лейди Браяна. – Той замълча, давайки и възможност да осъзнае значението на думите му. – От вчерашната ви предупредителна бележка, за която ви благодаря извънредно много, заключавам, че одобрявате нашия брак.

– С цялото си сърце, щом братовчедка ми е щастлива.

– В такъв случай ще повикаме свещеник да ни венчае без отлагане.

– Искате да се ожените тук, във Фиц Хол?

– Да, ако не възразявате.

– Съпругът ми и аз бихме били много щастливи да ви организираме сватба, която да съперничи дори и на венчавките в кралския двор.

– Мисля, че бихме предпочели нещо много по-скромно.

Мариса кимна.

– Навярно така ще е най-добре – съгласи се тя. – Ще изпратя някой прислужник в Рос-он-Ус да намери свещеник.

Джейми стана, пое ръката ѝ и я поднесе към устата си.

– Благодаря ви от името на моята годеница и от мое име, миледи.

– Казвам се Мариса – напомни му тя. – Щом скоро ще се сродяваме, трябва да се обръщате към мен по име. Повторете, настоявам.

– А когато тя настоява – обади се един дълбок глас зад тях, – смятам, че никой не би могъл да ѝ устои.

– Камерън – каза Мариса, изричайки името му като благослов.

Камерън се приближи до тях и седна на току-що освободеното от Джейми място. Целуна Мариса по бузата, вдиша дълбоко аромата на парфюма ѝ. Спомни си мириса на кожата ѝ, останал по завивките, върху които бяха правили любов. Слабините го заболяха от желание. Чувстваше се като жаден човек, който никога няма да се насити. Само един живот не би бил достатъчен да ѝ покаже колко много я обича.

Подобни мисли се въртяха и в главата на Мариса.

Искаше да сподели с Камерън живота и отвъдното. Бе се подготвила да жертва собственото си щастие заради сигурността на наследството си, заради верността на семейството си към монарха. Сега, тя вече знаеше, щеше да жертва всичко заради съпруга си. Любовта, която бе почувствала към този мъж, ставаше все по-дълбока и по-истинска.

Мълчаливо гледаше как Джейми се отдалечава. Елзбет, с котето в малките си ръчички, се приближи, за да се присъедини към баща си и втората си майка, и помоли Кам да я вдигне на ръце заедно с котето. Камерън се съгласи. Мариса видя лекото колебание преди съпругът ѝ да вземе детето и да го сложи в скута си. На Кам все още му бе трудно да повярва, че Мариса го разбира. Защото прекалено дълго бе претеглял всяко решение – заради болката, която би могло да му донесе предателството.

Мариса се закле, че любовта ѝ ще бъде лечебният мехлем, от който имаше нужда Кам. Щеше да изличи цялото страдание, което бе изпитал, като му покаже, че вече не е сам на света. Тя бе редом с него, сега и завинаги. Обичаше го и заедно щяха да устоят на всичко, докато пазеха вратата в своята любов.

Ангъс бе застанал до сина си. Камерън нареждаше на коняря да изведе няколко коня, за да ги огледа.

– Жена ми възнамерява да кръстоса жребците с кобилите, които докара от Ирландия – поясни Кам на баща си, когато доведоха двата бел и жребца от конюшнията и даде на животните от една ябълка. – Съвършени са – рече той гордо, поемайки юздата на Ромул от коняря. Хвана се за гривата на жребца, качи се на гърба му, дръпна юздите и изправи коня на задните му крака. Мъжът и животното се разбираха отлично помежду си.

Кам слезе от жребца, потупа го по хълбока и пусна юздите.

– Съпругата ти разбира от коне – заключи Ангъс, като разгледа три от ирландските кобили.

– Така е – съгласи се Кам.

– Твоята графиня е рядко красива, сине – жизнерадостно призна Ангъс. – Когато кралят те извика, си помислих, че те е оженил за някоя млечнобяла англичанка, по-студена от гърдите на вещица. – Ангъс погладри гъстата си брада и се засмя. – Обаче сега нямам нищо против да ти призная, че съм сбъркал.

Кам също се засмя.

– Чарлз Стюарт ми даде едно от най-скъпоценните английски съкровища, татко. Не мога да си представя живота без нея. – Кам се загледа в минаващите покрай тях млекарки с пълни догоре ведра в ръцете. Отиваха към кухнята. Фриволна усмивка се появи в ъгълчетата на устата му. В богатото си въображение видя Мариса в медната вана, пълна с прясно мляко. Ваната, разбира се, би трябвало да е достатъчно голяма за двама.

Бе толкова погълнат от фантазиите си, че не видя пронизващия поглед, който хвърли към него едната от млекарките, нито пък злобната усмивка на устните ѝ.

Глава двайсет и шеста

Преоблечена като млекарка, Фейт Белами си бе осигурила временен достъп в имението Фиц Хол. Бе боядисала косата си тъмна с отвара от орехови черупки и носеше бяла шапка. Груба престилка от домашно тъкан плат покриваше тялото ѝ – напомняше пуританска рокля и бе по-голяма от дрехите, които обикновено носеше. Груби вълнени чорапи и плоски черни обувки допълваха маскировката.

Неприятно ѝ бе да носи тези сиви дрехи, но планът ѝ го изискваше. Трябваше да премахне опасността, която представляваше за нея Камерън Бюканън, а това означаваше да го убие, за да може да се наслаждава спокойно на парите, които я очакваха в Лондон.

Фейт работеше в имението вече почти седмица, наблюдаваше и чакаше възможност да убие Камерън. Засега не ѝ се удаваше и тя ставаше нервна. Изглежда, че никога не оставаше сам. След изненадващото пристигане на семейството му той бе обкръжен с още повече хора. Беше обмисляла да го отрови, но отхвърли идеята като прекалено рискована. Само да бе излязъл да пояди на някой от тези страхотни жребци, които показваше на баща си! Тя би могла да открадне кон и да го проследи. Куршумът бе по-ефикасен от отровата, макар че бе прекалено опасно да се опита да го застреля тук.

Почти се бе простила с надеждата да изпълни целта си, но внезапно ѝ хрумна нова идея, когато подслуша клюките за незаконороденото дете на графа. Изглежда, негово благородие обичаше дъщеря си. След като чу всичко това, Фейт започна внимателно да наблюдава обстановката, докато вършеше работата си. Реши, че ще си помогне, като открадне детето. Ако успееше да го отвлече, баща му със сигурност щеше да тръгне

след него. И да даде живота си заради детето.

Дива радост проблесна в очите ѝ. Можеше да получи огромна изгода от малкото шотландско копеле, като го отведе в Лондон. Знаеше, че една определена организация би платила добри пари за неразглезено момиче с руси коси и сини очи. Няколко седмици по-късно щеше да прати на Камерън писмо, в което да му съобщи местонахождението на момичето. Той щеше да побърза да отиде в Лондон, за да освободи детето, и с него щеше да се случи злополука. Ограбен и убит от неизвестни подлещи.

Да, идеята ѝ харесваше. Пък и щеше да направи на графинята огромна услуга, като я направи вдовица и я освободи от копелето на графа.

Прекрачи прага на кухнята с тежките ведра и малко мляко се лисна на пода.

Наблюдателната готвачка, която държеше в едната си ръка нож и дереше кожата на току-що убит заек, забеляза досадата по лицето на Фейт.

– Хей, ти там, внимавай с кофата, блискаш по пода. Сама ще си го чистиш.

Дося ѝ се да завре главата на тази глупава кучка във ведрото или поне да я залее цялата, но стисна зъби и сведе очи, за да не проличи, че е ядосана. После забеляза задните стълби, които водеха към стаята на графа и графинята. Изля млякото в чутурата, в която друга слугиня се готвеше да избие прясно масло, и погледът ѝ се насочи към ножовете на готвачката.

Пот се стичаше по раменете и между гърдите ѝ. Цялата миришеше като оборско животно. Копнееше за ароматна баня, за да измие зловонието от тялото си, но трябваше да почака, докато не свърши онова, за което бе тук. Заслуша се как готвачката нарежда на няколко момичета от кухнята да приготвят зеленчуци и да наберат пресни подправки. Вечерята щяла да бъде специална, тъй като графинята очаквала да присъстват цялото ѝ семейство и гостите.

Фейт чу това и се усмихна. Късно тази вечер щеше да има чудесна възможност да отвлече детето: може би, докато всички бяха на вечеря и в кухнята имаше работа, или пък когато всички заспяха.

Нямаше право на провал.

Мариса обличаше роклята, която ѝ беше приготвила Чарити. Пое

дълбоко дъх, докато прислужницата я стягаше на гърба. Бе елегантна официална рокля от розова и кремава коприна, с подходящи пантофки. Макар че щяха да вечерят в малката семейна трапезария, вместо в голямата пищна официална зала, на нея ѝ се искаше всичко да е колкото се може по-красиво.

Очите ѝ се насочиха към широкото легло, което сякаш изпълваше цялата стая. Бузите ѝ се изчервиха, щом си спомни за насладата, която бе открила там.

Помисли си дали да не вземе онази книга на братовчедка си Браяна. Със сигурност щеше да ѝ бъде от полза, най-меко казано.

– Мариса.

Тя се извърна към вратата. Съпругът ѝ беше там с ръка на бастуна си. Мариса изтича при него.

Кам разтвори ръце и я грабна в сигурните си объятия. Наведе глава и устните им се срещнаха – жажда, на която никой от двамата не можеше да устои. Най-сетне Кам се отдръпна задъхан. Проклятие, той я желаше! Вгледа се в блесналите зелени очи на Мариса и откри там същата дълбока страст, същия буен плам. Тя бе блян и реалност, богиня и жена, сирена и светица едновременно. Неговата жена.

Някогашното му безпътно, цинично его би му се присмяло. „Любов“ някога бе дума, която използваше за удобство; лесно я казваше и също така лесно я забравяше. Сега, след като бе открил дълбините на любовта, той разбираше, че сексуалният живот, който бе водил, е бил непълноценен.

Как му се искаше да може да отложи вечерята поне с час! Би предпочел да прекара времето в ръцете на Мариса, да научи повече за нея, да разкрие цялата ѝ чувствена природа.

Мариса докосна нежно страната му, погали устните му. Кам захапа показалеца ѝ и го всмука в топлата си уста: тя бавно го издърпа навън. Нито тя, нито Кам се притесняваха, че Чарити наблюдава сцената.

– Вечерята ни очаква, съпруже.

Кам сниши гласа си до дрезгав шепот.

– Както и леглото ни, жено.

– Тогава да не губим време – отвърна Мариса и го хвана под ръка, – защото краят на първото ни задължение ни води успешно към удоволствието.

Тръгнаха бавно по дългия коридор към стълбището и срещнаха Ан-гъс и Алана Бюканън да идват от другото крило на къщата. Двойките се усмихнаха и размениха любезни бележки за избора си на дрехи за

вечерта, с цел да прикрият истинските си чувства.

Кам и майка му размениха изпитателни погледи. Лицето на Алана бе открито – тя явно умоляваше сина си за малко обич.

Кам мислеше за другата жена в живота си. Бе променил отношението към майка си. Алана Бюканън вече не бе детският му образец за съвършенство, неговият висш идеал; отношението му към нея бе станало по-зряло – вече я възприемаше като земна жена, способна да допуска грешки като самия него. Все още не знаеше дали изобщо би могъл да ѝ прости онова, което бе сторила – със сигурност никога не би могъл да ѝ прости, че го загърби точно когато имаше най-голяма нужда от нейната утеха.

Но любовта на Мариса го бе променила. В ума му все още бе жив споменът за нейната загриженост, която бе разпръснала донякъде загнездилата се у него горчилка от ударите на съдбата и от някои хора. Това, че Мариса бе приела белезите му, го бе освободило от оковите на гнева и отчаянието. Отблъскването на Алана го бе наранило, бе го опустошило, но сега той можеше да прогони този спомен в миналото, където му беше мястото.

Кам отправи на Мариса любяща усмивка и попита:

– Майко, мога ли да ви придружа на вечеря?

Сините очи на Алана се напълниха със сълзи, тя пусна ръката на мъжа си и въздъхна:

– С удоволствие, Камерън.

Кам протегна дясната си ръка.

– Да тръгваме тогава!

Алана се опря на лакътя му, плъзна пръсти по кадифения жакет и докосна обезобразените кокалчета на дясната му ръка. Трудните времена бяха отминали, тя бе сигурна в това. Любовта безвъзвратно бе променила сина ѝ – в погледите, които си бяха разменили Кам и Мариса, тя бе открила любов, а заедно с нея и толерантност. Алана имаше за какво да благодари на снаха си, и най-вече за щастието, което можеше да прочете в езерно-синьото око на сина си, за желанието да я допусне отново в живота си. Искрените ѝ молитви бяха чути.

Майка и син тръгнаха надолу по стълбите, а Ангъс и Мариса се спряха за момент.

Брадатото лице на Ангъс сияеше. Широка усмивка грееше на устните му.

– Вие предизвикахте огромна промяна в момчето ми – отбеляза той.

Мариса скромно замълча, но Ангъс продължи:

– Така е, момичето ми. Днес виждам в него онова момче, което отгледах. – За нейна изненада Ангъс постави големите си загрубели ръце на раменете ѝ и я целуна шумно по двете страни. – Обичам сина си и искам да бъде щастлив.

– Аз също – отвърна Мариса.

– Изпитвах известни съмнения, когато ми казаха, че ще се венчава за някаква жена по заповед на краля. Признавам, не ми бе особено приятно да разбере, че изборът на краля се е спрял на англичанка. Но вие не сте някаква ревла, от което се опасяхах. Изглежда, че сте съвсем подходяща за най-малкия ми син. Точно от това се нуждае Камерън. Той е истински Бюканън в това отношение. Ние винаги сме обичали предизвикателството. – Тъмните очи на Ангъс проблеснаха весело. – Особено в жените ни.

– Това е добре – каза Мариса, – защото и ние, от рода Фицджералд, сме известни с любовта си към предизвикателството и особено – добави тя лукаво – към мъжете си.

Ангъс се размая от сърце и едрото му тяло се разтресе.

– Сега отлично разбирам избора на краля. Да, момичето ми, вие наистина сте жена за моя син.

– Единствената жена – увери го тя. Мариса изобщо не приемаше изкривената представа за любовта, която се бе наложила в двора. За нея имаше само един мъж и тя не възнамеряваше да го споделя с друга.

– Ще се присъединим ли към останалите долу? – попита тя мило. Внезапно ѝ олекна.

– Не е нужно да ме каните повторно – отвърна Ангъс. – Ваш покорен слуга, графиньо.

Джейми и Браяна очакваха останалите, негърпеливи да споделят новината. Седнали на осветената маса един до друг, те се държаха за ръце и тихо разговаряха. Лицата им бяха радостно възбудени.

– Днес разговарях с графинята. Тя одобрява женитбата ни.

Браяна стисна ръката на Джейми.

– Знаех го.

– И желая сватбата да бъде тук, във Фиц Хол. Имаш ли някакви възражения?

– Никакви – отвърна Браяна. – Изпратих писмо на брат си, графа на Килрун, за да му съобщи решението си. Помолех го и да ми изпрати

онова, което ми принадлежи. – Тя отправи на Джейми любяща усмивка. – Искам да кажа, че къщата ти в Лондон никога вече няма да бъде същата, когато пристигнат куфарите ми.

Джейми погали с пръсти китката ѝ.

– Мога да се справя с няколко рокли, мила.

– Гардеробът ми е доста по-пълен, любов моя.

– Наистина ли? – попита я той. – Колко по-пълен?

– Зестра, достойна за сестрата на Килрун.

Джейми се засмя.

– Аз искам само теб, Браяна, не е нужно нищо друго.

– Но не и за една О'Далей.

Той усети дълбоката гордост в думите на ирландската си годеница. Колкото и да му се искаше да каже на брат ѝ, че може да осигури добър, макар и навярно не разкошен живот на лейди Браяна, Джейми не желаше да оскърбява семейството ѝ заради нещо, което нямаше особено значение за него.

– Много добре, любов моя, ще приема зестрата ти с признателност.

– Умно решение – каза Мариса, влизайки в стаята с граф Тейрн, следвани от графиня Тейрн и граф Деран.

– Добре ще направите, като поддържате добри отношения с братовчед ми Килрун. Той ще бъде извънредно щедър към сестра си, защото я обича повече от всичко на света.

– Сватба ли ще има? – попита Алана. С няколко кратки изречения тя и Ангъс бяха информирани за предстоящото събитие.

– За нас ще бъде чест, милорд – каза Браяна, – ако приемете да бъдете гости на сватбата ни.

– Досега не съм присъствал на английска сватба – заяви Ангъс.

Браяна се засмя.

– Полуанглийска, ако обичате – рече тя, напомняйки на семейството на Камерън, че тя и Мариса са ирландки и също имат келтска кръв във вените си.

– Имате ли нещо против да удължим престоя си тук, момичето ми? – попита Ангъс, който знаеше от условията на брака на сина си, че Камерън и Мариса споделят отговорностите за управлението на графство Деран. Не искаше да дразни английската си снаха и затова си помисли, че е добре да поиска нейното разрешение. За съвсем кратко време бе обикнал много Мариса, но тъй като англичаните бяха странен народ в неговите представи, той реши поведението му да е сдържано.

Сядайки на масата, Мариса се усмихна мило.

– Не трябва да питате мен, защото цялото имение принадлежи по закон, по английския закон – наблегна на думата тя, – на Камерън. Затова питайте него.

– Цялото ли? – попита Алана сина си.

– Да, майко – отвърна Кам, докато си вземаше парче месо от подноса, който държеше една прислужница. – Къщата и всичко в нея, земите, добитъкът, рентите на арендаторите земеделци, добивите от реколтата. Всичко е мое. Така че – заключи той, – вие и баща ми сте винаги добре дошли и можете да останете във Фин Хол колкото желаете. – Камерън говореше искрено, някаква тежест бе паднала от плещите му.

Той вдигна чашата си.

– Предлагам да прием за бъдещето.

– За бъдещето – отвърнаха всички и вдигнаха бокалите си.

Фейт Белами се промъкваше бавно по задните стълби и не се опитваше да скрие задоволството, изписано на лицето ѝ. Само след няколко минути щеше да изпълни част от плана си за отмъщение на Камерън Бюканън. Преди години бе накърнила проклетата му гордост; сега можеше да го нарани още повече преди да нанесе последния удар. Само той препречваше пътя ѝ към разкошния живот, към който се стремеше и който заслужаваше. Само той препречваше пътя ѝ към истинското щастие.

Само да...

Само да не беше проклет роялист! Само да не бе толкова упорит, когато го разпитваше! Само наистина да се бе оказал истински женкар, какъвто отначало ѝ изглеждаше!

Само да не я бе принудил да го направи! Фейт го мразеше.

Насилваше се да го мрази, защото иначе трябваше да признае факта, че под маската на презрението си към неговото положение, към неговото богатство и позиции, тя го обичаше по свой начин. Никой мъж преди това не я бе възбуждал, дори и само сексуално, като него. Веднъж, един-единствен път се бе усъмнила в себе си. Когато в спалнята ѝ в странноприемницата настигнат от нея мъж завърза великолепното голо тяло на Камерън за леглото, тя се запита дали ще може да се справи със задачата си. Когато бе видяла яките му мускули, инструмента за удоволствие, висящ отпуснат между стегнатите му бедра, гъстата му руса коса, красивото му лице, на което би завидял дори и ангел, тя се бе поколебала.

Фактът, че той бе предизвикал у нея съмнение, я разтревожи. В живота ѝ нямаше място за сантиментални глупости. Трябваше да го унищожи, преди той да е унищожил нея.

Да изпрати прелестното му дете в лондонския публичен дом щеше да бъде отлично наказание за безсънните нощи, за болезнените, незадоволени часове на мъчение, които бе принудена да изтърпи.

Само да...

В джоба на сивата си престилка носеше плосък гладък камък, който прилягаше на дланта ѝ и който щеше да използва, за да удари бавачката, останала при детето. Бе разпитала една от прислужниците за красивото момиченце, което бе видяла да играе в градината. Нищо неподозиращата слугиня ѝ бе съобщила, че то е на новия граф и че за него се грижи някаква шотландска бавачка. Каза ѝ и че всичко било с главата надолу поради непрекъснато пристигащите нови хора.

Фейт си помисли, че нейните действия ще объркат нещата още повече.

Тя се промъкна по коридора на горния етаж, като се криеше в сенките, за да не я види някой. От една отворена врата проникваше светлина и падаше върху голия дъсчен под – тук нямаше скъпи килими. Фейт се приближи предпазливо; сърцето ѝ заби ускорено.

Малкото момиченце лежеше заспало. Подобно на малка принцеса, то бе обградено с разкош. Меко легло приютяваше мъничкото телце, ароматни треви освежаваха въздуха в стаята. Котето доволно си играеше в кошничката си с голямо кълбо боядисана прежда. Какъв контраст със собственото ѝ безпризорно детство, когато се бореше за подслон и храна.

– Какво искаш? – попита я младата прислужница Уна и стана от сламеника си.

– Изпратиха ме да те заведа долу – рече Фейт и изруга наум: „Невежа шотландска еретичка!“

– Защо ще пращат тебе? Нали си млекарка? – попита Уна.

Фейт не бе предполагала, че бавачката ще е толкова наблюдателна, че да забележи разликата в дрехите на слугите.

– Извикаха ме в кухнята да помагам тази вечер, ама това не е твоя работа. Да им кажа ли, че няма да дойдеш? – прибави тя нацупено.

Уна се колебаеше. Нещо я безпокоеше, макар че не си даваше сметка точно какво.

– Чакай да погледна детето и идвам – каза тя и се обърна с гръб към Фейт.

Точно това ѝ бе нужно. Фейт извади камъка от престилката и удари слугинята потила. Уна се свлече на пода и от раната ѝ потече кръв.

Фейт прекрачи отпуснатото тяло на бавачката и решително се насочи към спящото дете.

Мариса реши да отиде при доведеното си дете, преди да се оттегли за сън. Лека усмивка се появи на устните ѝ. С Камерън в леглото сънят щеше да е последното нещо в главата ѝ. Бяха станали от масата, след като похапнаха добре от чудесната вечеря, приготвена им от готвачката. Тя и Кам се бяха отказали от десерта, а съдейки по настроението на родителите на Кам и това на братовчедка ѝ и Джейми, и останалите двойки скоро щяха да ги последват.

Кам ѝ каза, че в спалнята му я очаквала изненада, но Кендъл му съобщи, че още не всичко е готово. Тогава тя реши да отиде да види Елзбет. На следния ден заедно с Кам щяха да вземат детето на езда из имението. Навярно дори биха могли да намерят за нея пони.

Тръгна по коридора и мислите ѝ пак се насочиха към съпруга ѝ. Копнееше за него, а изглежда, и той я желасше. Тя се изчерви при спомена за фриволните си мисли на вечеря. Докато се хранеше и разговаряше, бе в състояние да се съсредоточи истински само върху Кам, който седеше до нея и жестикулираше със силната си ръка, докато приказваше. Копнееше да почувства тези дълги, фини пръсти върху плътта си, да я докосват чувствено, да я възнасят в рая.

Изглежда, всички в дома тази вечер копнееха за любов.

Мариса влезе в стаята на Елзбет и от гърдите ѝ се изтръгна писък: видя неподвижното тяло на бавачката и изцапаните ѝ с кръв дрехи. Глазът ѝ секна от страх при вида на надвесилата се над леглото на Елзбет жена. Непознатата грабна спящото дете. Проблесна острие.

Кендъл се бе погрижил да донесат голямата медна вана. Беше пълна с мляко.

Забелязал фриволния блясък в очите на прислужника си, Кам го освободи със смях.

– Не мисля, че ще ми трябваш повече тази вечер – рече той, докато събличаше черния си кадифен жакет, нито пък утре сутрин. Поне, докато не те повикам. Разбра ли?

– Мисля, че разбрах, ваше благородие – отвърна усмихнат Кендъл.

И точно когато отвори вратата, за да си тръгне, и двамата чуха

писька.

– Мариса! – извика Кам, втурвайки се край стреснатия Кендъл. Ужасна болка раздираше крака му, докато тичаше по коридора и се качваше по стълбите към детската стая, но той не й обръщаше внимание и се мъчеше да тича възможно по-бързо.

– Защо викате така, миледи? – подигравателно попита Фейт.

– Пуснете я – настоя Мариса.

От устата на Фейт излезе звук, който трябваше да означава смях.

Гласът ѝ смрази кръвта във вените на Мариса.

– Не – отвърна Фейт, – защото детето ще дойде с мен.

– Не мога да допусна това – рече Мариса застанала между жената и изхода.

– Мислите ли, че ме интересува какво можете да допуснете и какво – не? – изръмжа Фейт, стисна детето през кръста и приготви ножа в случай на нужда. Елзбет плачеше от страх.

– Успокой се, миличка – промълви Мариса, като се опитваше да разпръсне надигания се страх както в детето, така и в самата себе си. – Всичко ще бъде наред. – Мариса нямаше нищо, с което да защити себе си или Елзбет, нищо освен собствената си смелост. – Какво искате? Ако става дума за пари, ще ги имате.

– Защо ви е грижа за детето? За вас ще е по-добре да го няма. Един спомен по-малко за звяра, за който сте омъжена.

Мариса трябваше да я задържи с разговор, докато някой не откликнеше на вика ѝ. Докато непознатата все още бе в стаята, имаше възможност Елзбет да бъде освободена.

– Имате някакви оплаквания от мен или съпруга ми?

– Може и така да се каже – отвърна Фейт.

– Ще ми кажете ли за какво става дума, за да можем да се разберем?

– Прекалено късно е вече.

Мариса пристъпи леко напред. С невероятна бързина Фейт вдигна ножа. Мариса замръзна.

– Никога не е прекалено късно.

– Грешите. Правя ви услуга, не можете ли да разберете това?

– Като взимате дъщеря ми?

– Тя не е ваша дъщеря. Дори аз зная това. Тя е копеле! – Едва чуто Фейт добави: – Като мен.

– Казвам ви, че е моя, и никога няма да ви позволя да ѝ навредите.

– Отстранете се и ме оставете да мина!

– Не и с Елзбет.

– Ще я убия, ако не се махнете от вратата.

– Защо искате да нараните едно невинно дете?

Фейт се усмихна горчиво.

– Невинно? Тя носи в себе си дявола! Също като баща си.

– Грешите – увери я Мариса.

– Вие грешите, графиньо. Нали Камерън Бюканън е неин баща.

„Помогни ми Господи! – помисли Мариса. – Тази жена сигурно е луда!“ Мариса направи още една стъпка, очите ѝ не се откъсваха от непознатата.

– Не се приближавайте, графиньо! – отново я предупреди Фейт.

– Какво имате срещу съпруга ми?

– По-добре питайте него какво има срещу мен, глупачка такава! – промърмори Фейт.

– Говорите с гатанки.

Фейт се изсмя нервно.

– Някога той имаше ангелско лице. Знаете ли това?

Навярно можеше да ѝ попречи, като я залъгва с приказки.

– Познавали сте Камерън преди да го обезобразят?

– Може и така да се каже – отвърна Фейт, разхлабвайки леко прегръдката си около Елзбет. – Защото аз го направих.

Кръвта замръзна в тялото на Мариса.

– Вие?

– Да, аз – каза гордо Фейт.

Ако жената не бе хванала Елзбет, Мариса би се хвърлила сяпало върху нея, за да ѝ отмъсти. Това бе кучката, отговорна за нещастията на Камерън! Гневът ѝ и премина в хладна ярост и тя остана на мястото си.

Камерън чу самохвалните думи, докато се втурваше в стаята. Пред него, само на няколко крачки, бе неговото любимо дете, хванато от злобната уличница, която го бе предала преди години. Макар да бе променила цвета на косите си, той никога не би могъл да забрави чертите ѝ. Гореща ярост изпълни сърцето му.

– Госпожо Белами!

Мариса рискува да хвърли бегъл поглед назад. Значи наистина бе вярно.

– Не можете да избягате – предупреди Кам.

– И аз някога си мислех, че не можете да ми се изплъзнете – възрази Фейт.

– Единственият ви изход е смъртта – каза той зловещо.

– Не бихте се осмелили да убиете жена.

– Не ме предизвиквайте – стисна устни Кам, като се мъчеше да сподави болката в десния си крак. – Пуснете дъщеря ми. – Гласът му бе студен и заповеден.

В неясната мъгла на объркания си разум Фейт разбираше, че плановете ѝ са рухнали. Дори да убиеше детето, за нея нямаше изход. Може ли да се довери на почтеността на тези глупаци? А и защо? Очакваше я само смъртта. По-добре да нанесе последен удар в сърцето на Камерън Бюканън.

Миговете течаха мъчително.

Фейт вдигна ножа и тръгна към прозореца, но неочаквано се спъна в кошничката на котето. То измяука диво от болка. Фейт изпусна Елзбет и докато се мъчеше да запази равновесие, Мариса, която бе по-близо до нея от Камерън, се хвърли напред и с мощен тласък я блъсна. Фейт политна към прозореца, стъклото се пръсна... и внезапно настана тишина.

Задъхана, Мариса грабна Елзбет в прегръдките си и я притисна силно към себе си. Елзбет плачеше и Мариса се опитваше да я увери, че всичко вече е свършило.

Кам закуцука към счупения прозорец и погледна надолу. В тъмнината светеха факли: чули шума, слугите и конярите се бяха притекли на помощ. На каменната настилка, сред парчета стъкло лежеше разкривено и безжизнено тялото на Фейт Белами.

Най-сетне всичко бе свършило.

Кам извърна глава и видя една много, по-приятна гледка. Жена му и дъщеря му, прегърнати.

Направи няколко стъпки към тях и ги прегърна.

Бяха едно семейство – непобедимо, обединено от любовта, най-висшето чувство, което вълнува човешкото сърце.

Епилог

Тъй ведра нощ

Лондон, 1663 г.

Звярът бе укротен.

Камерън държеше на ръце петмесечната си дъщеря, лейди Катрина Ан Фицджералд Бюканън, а по-голямото му дете, Елзбет, бърбеше весело на по-малкото си братче, Чарлз Джеймс Рос, виконт Грейтън, което лежеше в люлката си. Лейди Барбара се прозя и премигна сънливо.

– Трябва да си направите семеен портрет, мила – заяви вдовстващата графиня, доволна, че е доживяла да види рода си продължен от правнуци.

– Кралят вече помисли за това, grand-mere – отвърна Мариса. – Негово величество, като кръстник на близнаците, нареди на собствения си придворен художник да свърши тази работа. Като подарък.

– Чудесно – рече Барбара. По сияещото лице на внучка си можеше да съди, че Мариса наистина е много щастлива и много влюбена в мъжа, за когото се бе венчала преди седемнайсет месеца. От очите на старата жена не убягваше и силната любов, която шотландецът – изпитваше към жена си. На устните и се появи лукава усмивка. Барбара вярваше в силата на страстната любов и споменът за нея я крепеше. При Мариса и Камерън любовта бе направила силната воля още по-силна, бе изковала неразрушима връзка.

– Разкажете ми приказка – помоли Елзбет Барбара, като остави запалото си вече братче.

– С удоволствие – рече Барбара и стана от стола си. – Ела. – Тя протегна ръка и Елзбет доверчиво я стисна с мъничката си ръчичка. Барбара прошепна на момиченцето със заговорнически глас: – Хайде да видим дали можем да убедим готвачката да ни прати чаша шоколад, искаш ли?

– О, да, grand-mere – извика Елзбет, използвайки думата, която бе чула да използва втората ѝ майка.

– Grand-mere, ако ще пълниш главата на Елзбет с приказки, ще те помоля да внимаваш. Без лични спомени, моля те – сгълча я Мариса.

Радост блесна в очите на старата жена.

– Не, разбира се – рече тя, – не бих си и помислила такова нещо. –

И прибави наум: „Или поне не с истинските имена.“

Мариса гледаше как странната двойка напуска спалнята ѝ. Беше ден за обща радост. Браяна и Джейми също бяха тук и братовчедка ѝ й разкри една тайна – тя и Джейми щели да си имат бебе. Брат ѝ Килрун казал, че някакво младо селско девойче се било сдобило наскоро с незаконородено момче, което не можело да отгледа, тъй като самото то било още съвсем момиченце. Браяна и Джейми се готвеха да отплават за Ирландия, да осиновят момчето и пак да се върнат в Англия, вече със сина си.

Мариса бе развълнувана, че братовчедка ѝ, която обичаше Елзбет, Кат и Рос като свои собствени, сега щеше сама да има дете. Браяна и Джейми имаха място за обич към друго същество и в сърцата си, и в дома си.

Очите на Мариса се насочиха към сабите, кръстосани над камината. Един ден щяха да принадлежат на сина ѝ, както и тази лондонска къща. В ума ѝ през мъглата на годините отекнаха думите на ирландската старица. Дъщеря, съпруга и майка с едно-единствено име: Деран. Нейната съдба.

Мариса стана от стола си и се приближи до Камерън, който я привличаше неудържимо. И винаги щеше да бъде така, тя знаеше това. Би го последвала до края на света, ако потрябваше, би преодоляла всяко препятствие по пътя си, за да бъде с Камерън Бюканън. Той бе най-съкровенията ѝ мечта, най-дълбоката ѝ любов.

Кам бе сложил спящата си дъщеря в люлката ѝ и сега стоеше над бебетата и им се възхищаваше. И двете бяха свършени, с корони от руси къдрици и големи зелени очи. Заченати през онази особена нощ, когато Мариса му бе показала цялата сила на красотата си, омайния чар на любовта си.

Той я гледаше как се приближава грациозно към него, гледаше как дървесно-зелената ѝ копринена рокля очертава стройната ѝ фигура. Сянката му око се спря на красивите ѝ гърди над поръбения с дантела корсаж. Само преди час Мариса бе накърмила и двете близначета. Двамата с Елзбет бяха споделили с нея този толкова интимен миг. На Кам му харесваше да е истинска част от семейството си, от всеки миг в живота на децата си. Щеше да носи завинаги в сърцето си спомена за Мариса с бебе на гърдите!

Слънцето бе залязло; нощното небе бе изпъстрено със студени розови, сини и виолетови светлинки. Звездите блещукаха и ставаха все по ясни. Кам духна свещите и протегна ръка към Мариса.

Ръцете им се докоснаха.

Погледите им се срещнаха.

Всеки бе огън за другия, страстното им желание бе очевидно.

Мариса плъзна едната си ръка около стройния му кръст, с другата се вкопчи в гърба му, пръстите ѝ стиснаха меката ленена тъкан на ризата му.

– Ела, ти, звяр мой – прошепна тя прелъстително. Зелените ѝ очи бяха топли и подканващи. – Няма ли да целунеш красавицата си?

Кам я целуна така, както щеше да го прави през целия им живот.

КРАЙ

© Вероника Хол
© Боряна Семкова-Вулова, превод от английски

Veronica Hall
The Beast and the Beauty

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Вероника Хол. Девицата и звярът
ИК „Бард“
Редактор: Иван Тотоманов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10958>]